

היילולם הזה

פדשת ראש השב"כ

מיכתב

ההשמיעה

של ח"כ

חיים דרוקמן

מעשה

הנבלה

קורבן
דורית
ביניש

קפה גולד

כל גרגר - מעורר!

מעורר את חוש הטעם, מעורר את חוש הריח.
מעורר גם חושים אחרים...
קפה עשיר וטהור בשיטת ייצור מיוחדת
שאינה נותנת לארומה שבפולי הקפה, "לברוח".
קפה נמס גולד.
להשיג גם בפחית 200 גר'.

שלט

חדש

זימור טמיר ברוך יעקובסון

על הלחץ מאי-מינויו של עדי אמוי ראי לנגיד בנק ישראל (העולם הזה 18.6.86).

החוכמה האמיתית בחיים היא למצוא את נקודת-האזר במצב לא סימפאתי. ולדעתי, כפר-שת נגיד הבנק סיפק לנו שימרון פרס נקודה כזאת.

אם, כפי שעכשיו מתברר, המילה שלא אינה מילה, וההבטחה שלו אינה הבטחה, אז אולי, כמו שהוא הבטיח והתחייב לעדי אמוראי ולא קיים, כך הוא גם לא יקיים מה שהתחייב ליצחק שמיר וטראומת ראשות-הממשלה לשמיר כ-17 בי אוקטובר תימנע מעם ישראל.

מנחם קרוב, בתים

עשן מן המקטרת

על סיוע המפלגה הליברלית למימון הוצאותיו המישפטיות של ח"כ בני שליטא (העולם הזה 18.6.86).

אבקש להבהיר: מסכת חקירותי המישטרי-תיות לא היתה אישית. נלאיתי כבר מלהסביר שנושא השוחד המיני עמד שלושה חודשים כלכר. לא היה לשוחד זה שום ערך מעשי או מישפטי מלכתחילה.

עמדה לפני המישטרה הכריזה לאסוף את מיקטרת-הבלשים ולהודות בטעותה הבומבסטית, או לחפש אישומים חדשים. מאחר והמישטרה היתה כבר שבוייה בקיא הפירסומים של עצמה - לא נותרה לה ברירה אלא לחפש ככיוונים אחרים. הם עשו זאת במלוא המסירות.

מאחר והנני עומד בראש רשות מקומית מזה 30 שנה בקירוב, הם מצאו כר נרחב לפעולה... חקרו את כל היקף פעילותי הציבורית. חקרו את ראש מועצת מנחמיה, איש הליכוד, שהוא גם חבר-כנסת.

היום אני תובע בגאווה את סיוע המפלגה (למימון הוצאותי המישפטיות). זהו עניין עקרר. נני אני דורש סיוע זה בריש גלי ומעל השולחן. ח"כ בני שליטא, ירושלים

סגנון הפראיירים

על סיגנון-הכתיבה של חיילים קר-בים, בהמשך להתכתבות הרמטכ"ל עם חיילי צה"ל העולם הזה 4.6.86.

כל הכבוד לנגיד, שמי ששמה את הרגש היכן שהתבקש. כל פראייר פשוט חייב להיות גאה במעמדו. ומכיוון שהיא הכניסה את טרומי פלדור לעסק (אחד הפראיירים) אני מבקש להסב את תשומת-הלב לעוכרה מעניינת: לכל הפראיירים מסוג זה ישנו גם סיגנון-כתיבה מסוג מיוחד.

כאשר, בקרב על גליפולי, אותו חציאי תורכי מסולע שהבריטים לא יכלו לו, נפל אחר מחיליו של טרומפלדור בגרוד נהגי הפרידות, מיהר זה לאסוף את חפציו של החייל ושלה אותם לאביו. בצירוף מיכתבת-נחומים, שבו כתב טרומפלדור, בין השאר:

"... תקבל כבוד שלי בעד זה שיכולת ללמד ככה בינך. שהוא היה גם איש טוב, גם יהודי טוב וגם איש צבא טוב" ואז ענה לו האב (הכותב והחותם בדימעה, יהושע העשל וערטהימער): "בני נהרג במלחמה... ולא על החפצים אני מיצר ודואג. כי אם הרלי איננו למה לי החבל?" אלירה חריש, רחובות

מישפחה שכזאת

על יהודה גור, מחבר המילון העברי ואביה של הדסה סמואל המנוחה (העולם הזה 11.6.86).

הקטע במדור תמרורים, שדיווח על מותה של הדסה סמואל, הזכיר כי היא היתה בתו של המילונאי יהודה גור.

לכתשומת-לב המתעניינים: יהודה גור לא רק חיבר את המילון הגדול, אלא היה גם, באחד השלבים של חייו, סגן מנהל בנק אנגלר-פלשתניה קוממני (בלל של היום) בביירות. ולפני כן הוא היה מורה במושב עקרון, שם התאהב באחת התלמידות שלו, רחל, שהיתה לימים לאשתו ולאם חמשת ילדיהם, ששניים מהם נפטרו החודש, בזה אחר זה.

אלה הם הדסה סמואל ואחיה, הר"ר שי גור, לשעבר הוטרניאר הראשי של מישטרי-החקלאות, שכיליד העיר יפו בשק להיקבר בבית-הקברות היהודי בעיר, שבו לא נקבר איש מזה עשרות שנים (ובקשתו נתמלאה). צבי סורת, ירושלים

מדור חדש: "דיעה אחרת" ארידור נגד המימסד

יורם ארידור, שריהאוצר לשעבר, מס' ביר כי לא הכנסת והשרים הם הי שולטים במדינה, אלא מימסד סמוי וחשאי, שאיש אינו יכול לו.

הצדיק והבהמה

אחרי הפגיעה הראשונה בשיבה, מיהרו ראשי החרדים "להיבר" עם המנהיגים הרופסים והמתרפסים של הציבור החילוני. הם ידעו אל מי לסנות, בבחינת ידע צדיק, נפש בהמתו: כי הידברות זו אינה אלא כניעת מיסלנות השילטון, כשם שהדתמיסות המי מורכמת היא בעצם כפיית האמונות הדתיות על הציבור המואם בהן.

חצוף באומות

"הצוף בחיות - כלב; חצוף באומות - ישראל." זהו המוטו העולה מפרוטוקול של שיחה מדהימה בין רבנים ומורי הלכה, גיזענות, אמונות טפלות, פרימי-טיביות חשוכה ואפילו אנטישמיות בסי-סית מתגלות בדיון על הי טריקים שבהם יש לזרו את בואו של משיח צידקנו.

אבן מקיד תברח

אבא אבן יזם הצהרה של שדולת היונים - והתכחש לה ברעג האחרון * מירון בבננישתי דיבר אל עורך-הדין הפלס-טיני, כמו מושל צבאי * בעזה נאסר על אנשי שלום-עכשיו לשוחח * רק לשיחה עם ערפאת בתוניס יהיה המשך פורה.

בדרך אל המים

סיגל סיגני (בתצ' לוס) היא אחת הנערות החולמות לזכות בתחרות המסורתית "מלכת המים". לראשונה הופיעה בציבור, ביחד עם מת-מודדות יפהפיות אחרות.

המדורים הקבועים:

- מכתבים - בנקאי בבירות, כלה בעקרון וקבר ביפו
איגרת-העורך - צעיר בשם חי ושופט בשם חריש
הנרין - שלוש סיסמות האח הקטן
במדינה - נא לשלם ולשתוק!
השבון נפש - עם אריה אזולאי
תשקיף - הנשיא העדיף כדורגל אנשים - כיצד זכה מנחם בגין בפר-טיסטיסה ממיסעדה באום אל-פחם
יומן אישי - קאפיטליזם של רוחים וסוציאליזם של הפסדים
מזה הם אומרים - השנה זה היה שבוע של סיפרי עציצים וגינון!

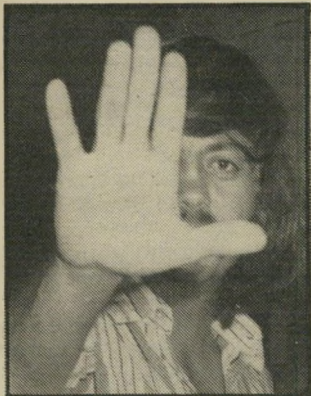
כתבת השער האחורי:

בכר בכר בנכר

כיצד הצליחה העיר ניו-יורק לשגוע את העיתונאי אהרון בכר, והאם תזרוק אותו מערכת עיתונו אחרי שנודע כי הוא אינו מתכוון לחזור? מה יאמרו על כך קוראיו הנאמנים, שקראו בהנאה את ליגלוגיו על היורדים ועל הי פרובינציאל הישראלי המצוי?

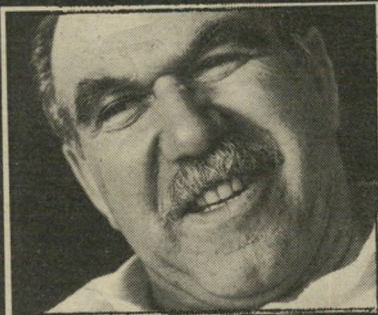
כתבת השער הקדמי: נבלה רבנית

מאחורי איצטלה של ח"כ ועל רב, פתח השבוע חיים דרוקמן במסע הכפשה גבוי ומנוול נגד הפרקליטה הבכירה דורית בייניש (בתצלום). בהתחסדות צדקנית מכוערת הוא טפל עליה עלילה רומאנטית, כמו אחרון רכלני-הביבים, ושכח כי המיקרא איים על המשמיצים בעונש של צרעת.

ברזלים בלבד

מזה שנים מונח כנסת המפכ"ל רוח סורי, המנתח את הידרדרות המישטרה: מיספרם של הקצינים הבכירים הולך וגדל והם בולעים את רוב התקציב. על השבון החוקי רים ועבודת השטח בקצב זה, ישארו בה בעלי הברזלים בלבד.

תקדים בלס

סניגוריו החדשים של דויד בלס עירערו על מעצרו עד תום-ההליכים המישפטיים נגדו, והעלו נימוקים מפתיעים, העשויים לשנות את היחס לכל חשודי הצווארון הלבן.

מעצר משופר

בית המעצר באביב-כור דווקא השתפר, מסביר ראש עיריית אשדוד, אריה אזולאי, שביהל בנייתן בעצירה, לפני כן הכור את המקום רק כמעיל נמדין באגודה למען הסדר.

סינדרלה ממין זכר

בני לוי, ילד תשיעי במישפחה בת 10 מכרם התימנים, הגיע בחוסר כל לניו-יורק, ושם התעשר מצוירו, הנמכרים היום ברבבות של דולארים.

עסקנים במידבר

ראש עיריית באר-שבע הודיע כי הוא מת-פטר ועובר לתלאיב, ושלשה עסקנים לחמום על הירושה. טכסיסים מזורים, ריח כלנתיזום עולה באף והובות של כיליוני שקלים לזהמים יותר מן הרח המידברית.

רחל המרחלת מדוחת:

המלה שנטש את מרים (גברת צ'יבטר) פוקס • הר"ר ישראל תמיר • שהתאהב בלבונטית • צעירה • קובי זר, רופא הנשים ששבה את ליבה של תמו כן-עמי הי-עצובה • מסיבת הכר-מיצווה של רון, בנם של חני והיהלומן גרשון סמישק, שהסתיימה בכעיסות 11 • סאוילי בנטון (עשית טוטו היום!) • מתאילנד (בתצלום) מתחת לחור • מה עם אבי אלה ישראל •

ללמד את גולן

הבימאי הרוסי אנדרי קונצ'לובסקי מסביר להעולם הזה כיצד הוא עומד ללמד את הבימאי מנחם גולן להפיק סרטים. כי לביים הוא כבר יודע.

אהבה חשוכה

היא שואלת: מדוע בעלי מסתתר מפניי בחושך, ואינו מוכן לחשוף עצמו אפילו באור קטן? • הוא שואל: מדוע כבר אין לי פיצור צים ואיקוקין דינור?

להרוג תורכי ולנוח. להרוג עוד תורכי ולנוח שוב

מגילת האש

מראה של תחנת-אוטובוסים שרוסה פוגע ברגשותיי.

וגם המראה של אנרכים המשתמטים משרות כזה"ל, בשעה שבניגילם נהגים במילחמות שהרבים הטיפו להן. גם מראה החרדים המיידים אבנים במכוניות פוגע ברגשותיי מאוד-מאוד.

ההידברות האחרונה שלי עם ציבור דתי היתה ככביש-חרון, כאשר יותר ממאה בריונים, כולל דתיים, התנפלו עליי ביחס של 100 ל-1. קיללו אותי, ידקו עליי, השליכו אותי ארצה, היכו אותי, דחפו אותי מצוק, וכלי ספק היו מרסקים את עצמותיי וגרוע מזה, אלמלא הצילה אותי כיתה של חיילים חילוניים.

הידברות? לא, תודה.

מי שמדבר ברצינות על הידברות, אינו מתכוון לכך.

הוא מתכוון כסך-הכל למשאומתן לשם קביעת הכללים לדריקיום של שני מחנות יריבים. לא הידברות, לא השואה של ערבים ונסיון להבין איש ללב רעהו, אלא משא ומתן על שביבת-נישק.

גם בכך אינני מאמין. הציבור החרדי לא יקיים שום הסכם, הבולם את הסתערותו. הוא ימתין רק עד לסיבוב הבא.

אבל אני מוכן להציע הצעה למשאומתן כזה. אינני מציע לנהל משאומתן על "סטאטוס קוו". הסטאטוס המפורסם הזה אינו אלא שקר מוסכם. זהו עלהתאנה לכיסוי ערוותם של פוליטיקאים כנועים, המוכנים בכל עת למכור את זכויות-האדם תמורת פיסת-שילטון עלובה. הסטאטוס-קוו מת. ואולי לא היה קיים מעולם. הוא דומה לנקיקיט-אלאמי (גלאט טריפה) שחות' כים ממנו פרוסות-פרוסות, בהתאם להזדמנות ולתיאבון של העסקנים החרדיים.

אם עורכים הלוויה טיקסת לעמודים קרועים של ספר מודפס — אפשר לערוך גם הלוויה טיקסת למגילה השרופה של הסטאטוס-קוו.

יש רק בסים איתן אחד להסכמה של אמת: הפרדה גמורה בין הדת והמדינה.

הדת שייכת לדתיים. הם צריכים לשלוט בה, לבחור ברבניהם, לקיים את מיתניהם. אל ישלט שום אדם חילוני במערכת זו, ואל תשלוט מערכת זו על שום אדם חילוני.

ואילו המדינה שייכת לאזרחיה כולם. רוב האזרחים אליה הם חילוניים.

יבטלו כל החוקים הכופים מיצוות של דת על מי שאינם מאמינים בה.

תחודש התחבורה הציבורית בימי-המנוחה, כיבשה, בים ובאוויר. יינשאו בני-אדם ויתגרשו בטקס הרציו להם. יאכל כל אדם ככל העולה על רוחו, ולא ייכנס זר לחדריהמיטות שלו. יתבדר ויינפש כל אדם כפי שירצה, מתי שירצה.

החרדים יוכלו לחיות במדינה הזאת כמו בכל מדינה אחרת. איננו גוי קרוש, אנחנו גוי ככל הגויים המתקנים. וכשם שהחרדים חיים היטב בברוקלין ובברוקס, כך יהיו היטב בתל-אביב ובירושלים. אך הם לא ישלטו במדינה הזאת, שהם לא רצו בה מלכתחילה.

יפרחו במדינה הזאת מאה פרחים, חילוניים ודתיים. יפיץ כל פרח את ריחו בחופשו, וימשוך את מי שימשוך.

על בסיס זה אני מוכן להסכם תכרתי חדש, המבוסס גם על התחשבות בזולת (בהחלט התחשבות בזולת, בתנאי שהזולת מתחשב בי. אין בי סובלנות כלפי מי שאין לו סובלנות).

אני מייעץ לחרדים לשקול הצעה זו בכובד ראש. כל עוד היא אפשרית.

הזמן מוגבל. שהרי אם ימשיכו בתע"לוליהם, יתפוצץ באחד הימים הזעם האנטידתי בהתפוצצות כה אדירה, עד כי שריפת בית-הכנסת בדרום-תל-אביב ביב תיראה לעומתה כמישחק-ילדים. רבותי החרדים, אתם לא תנצחו במערכה הזאת. אתם יכולים להוליד בסיטונות ילדים — אבל הנוער שלכם יברח מכס בהמוניו, כפי שהוא עושה כבר כיום. למרות תעמולת-הבולשביט של קומץ נרקומאנים, החוזרים בתשובה.

אין לכם מה להציע לנוער הזה, מלבד רצועות של תפילין. ואילו לנו יש עולם ומלואו. עולם של חיים תוססים בהרי פתקה הגדולה של מיצעד האנושות.

האם קיים מצב כזה בין חרדים וחילוניים במדינתנו?

בוודאי שלא. ואם אדם חרדי אומר שזהו המצב — הרי הוא משקר במצח נחושה.

שי מעתי השבוע כמה וכמה דוברים חרדיים ברדיו.

הם דיברו כולם במתק-שפתיים, ודיבריהם היו דיבריינועם. וכך אמרו:

לציבור הדתי יש ערכים. הציבור החילוני הוא ריק מכל תוכן.

הציבור הדתי קשוב לקול הנצח. הציבור החילוני עוסק בפחיתות ובפלסטיקים ובכדורגל.

כל הפושעים בארץ הם חילוניים. כציבור הדתי אין פושעים.

שריפת בית-כנסת פוגעת בערכים

לניצחון, בין הפתערות להסתערות, בין

תגיש מישפטי-לרוגמה נגד בעליה-המודעות. מפני שאשה בכגדים פוגעת ברגשות דתיים.

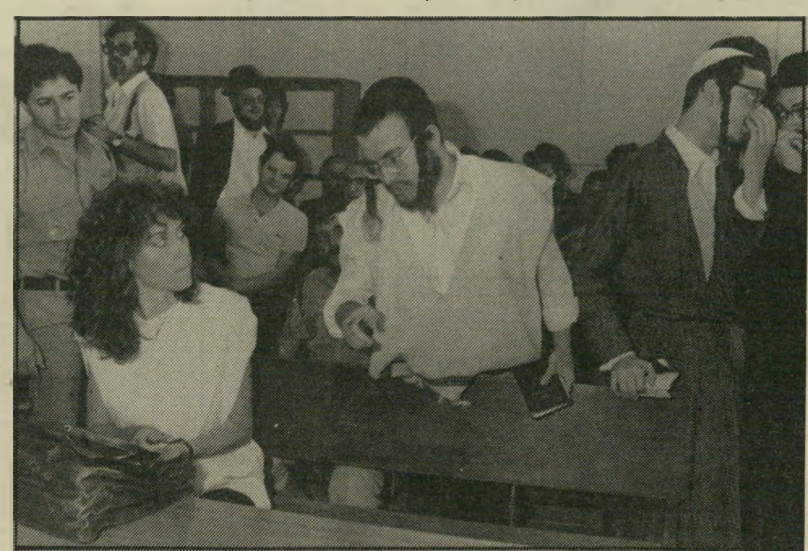
בהלמות הפרועים ביותר לא העזו החרדים לקנות להתמוטטות כזאת של מפקרי המישטרה.

בפתח-תיקווה לא הוקרן שום סרט בליל-שבת, כמחווה כלפי החרדים על כי לא ערכו הפגנה בשבוע שלפני כן.

הכניעה היא התפייכות. הכפיה היא הסכמה. התכתיב הוא הידברות.

החרדים יכולים לנוח קצת. לפני ההסתערות על היעד הבא. כדיברי הבריחה היהודית העתיקה: תהרוג תורכי ותנוח. תהרוג עוד תורכי ותנוח שוב.

ובאשר החרדים נחים בין ניצחון לניצחון, בין הפתערות להסתערות, בין

הידברות: עצירים חרדיים מנסים לגרש עורכת-דין מבית-המישפט

תורכי לתורכי, פורח הבאלון הקרוי "הידברות".

פעם יש לסיסמה הזאת כוונה מיוחדת. בשיא ההסתערות החרדית האחרונה קרה דבר שאין לו אח ורע בתולדות המדינה: החילוניים השיבו מילחמה שערה.

הם ענו כאש על אש, בצבע על צבע. מול האלימות החרדית, עמדה בפעם הראשונה, אלימות חילונית.

לפתע הסתבר לדתיים כי לא כל החילוניים בארץ הם סמרטוטים רטוריים, כמו נציגיהם בצמרת המדינה. הזעם והתיסכול, שהצטברו במשך שנות-ידור, מצאין פורקן.

מנהיגי החרדים הם אנשים חכמים. יש להם חיישנים רגישים מאוד. הם חשו שהם יושבים על הרגעש. רייה בהפליטת מעט עשן. בקולות תת-קרקעיים עמומים, כדי שראשי הציבור הזה יבינו שעלולה לבוא התפרצות-רבתי.

על כן עצרו את המסע. הם זעקו כפרהסיה על הפגיעה בקודש-האומה. אבל בחרייה-חרדים יעצו איש לרעהו: אט לנו. אל נגריש את הסאה. נעכב לזמן-מה את המיתקפה הבאה.

ובינתיים נדבר על הידברות.

אין שקר גדול מזה. עצם השימוש במילה "הידברות" בהקשר זה הוא חטא כלפי השפה העברית.

הידברות פירושה — בני-אדם מדברים איש אל רעהו, ומקשיבים איש לרעהו.

הידברות פירושה: כל אחד מן הצדדים מוכן להכיר באפשרות שיש אמת גם בפי הצד השני.

פועם יש לסיסמה הזאת כוונה מיוחדת. בשיא ההסתערות החרדית האחרונה קרה דבר שאין לו אח ורע בתולדות המדינה: החילוניים השיבו מילחמה שערה.

הם ענו כאש על אש, בצבע על צבע. מול האלימות החרדית, עמדה בפעם הראשונה, אלימות חילונית.

לפתע הסתבר לדתיים כי לא כל החילוניים בארץ הם סמרטוטים רטוריים, כמו נציגיהם בצמרת המדינה. הזעם והתיסכול, שהצטברו במשך שנות-ידור, מצאין פורקן.

מנהיגי החרדים הם אנשים חכמים. יש להם חיישנים רגישים מאוד. הם חשו שהם יושבים על הרגעש. רייה בהפליטת מעט עשן. בקולות תת-קרקעיים עמומים, כדי שראשי הציבור הזה יבינו שעלולה לבוא התפרצות-רבתי.

על כן עצרו את המסע. הם זעקו כפרהסיה על הפגיעה בקודש-האומה. אבל בחרייה-חרדים יעצו איש לרעהו: אט לנו. אל נגריש את הסאה. נעכב לזמן-מה את המיתקפה הבאה.

ובינתיים נדבר על הידברות.

אין שקר גדול מזה. עצם השימוש במילה "הידברות" בהקשר זה הוא חטא כלפי השפה העברית.

הידברות פירושה — בני-אדם מדברים איש אל רעהו, ומקשיבים איש לרעהו.

הידברות פירושה: כל אחד מן הצדדים מוכן להכיר באפשרות שיש אמת גם בפי הצד השני.

ורג אורזול שם בפי "האח הגדול", הרר דן בממלכת-הרשע, שלוש סיסמאות:

המילחמה היא שלום. העבודת היא חרות. הכערת היא כוח.

במציאות הישראלית, שהיא מעוותת מכל פארוזיה, יש בפי האח הקטן שלוש סיסמאות דומות:

הכניעה היא התפייכות. הכפיה היא הסכמה. התכתיב הוא הידברות.

אני בעד הידברות. יתכן שבכל הארץ כולה אין אדם המאמין בכוחה של הידברות כמוני.

בתנאי אחר: **שיש לצדדים בסים משותף. שיש להידברות מטרה מוסכמת.**

אני בעד הידברות עם פלסטינים, המוכנים להכרה הדדית ולשלום בין ישראל והעם הפלסטיני. הלכתי להידבר עם יאסר ערפאת, מפני שאני משוכנע שהוא מוכן לכך.

כשיש בסים כזה — אפשר להידבר על התנאים והמחיר, על העיתוי והשיטת. יש צורך בהידברות, כדי שכל צד יבין את המתרחש בלב רעהו.

אינני מוכן להידברות עם פלסטינים שאינם מוכנים להשלים עם קיומה של מדינת-ישראל. לא אלך להידבר עם חסידיו של האיית-אללה חומייני, המאמינים כי עצם קיומה של ישראל היא חטא נגד אללה.

מי שרוצה לחסל את ישראל, או לגרש את הערבים מן הארץ, איננו זקוק להידברות. מי שרוצה לזרוק את היהודים לים, או את הערבים למדבר, אינו צד לדיישה.

אני שואף בכל ליבי להידברות עם היהודים המיזרחיים, כדי להגיע לכינון חברה ישראלית המבוססת על צדק, שיוויון ויושר. על כך אפשר לדבר הרבה, ולשני הצדדים יש ללמוד הרבה איש על רגשותיו רעהו.

אך אילו היתה קמה קבוצה המטיפה להקמת דיקטטורה של עזרת-המירוח ולגירוש האשכנזים מן הארץ, לא הייתי רואה כל טעם בהידברות איתה. כשם שאין ליהודים המיזרחיים טעם ברך שיה עם אשכנזים הרגלים בעליונות הגיועית של יהודי המערב על יהודי המזרח.

הוא הדין לגבי האפשרות של הידברות בין דתיים וחילוניים.

אני מוכן להידבר נוד-סטופ, 24 שעות ביממה, עם יהודים דתיים המכירים בערכים של הציבור החילוני ההומאניסטי.

אני מוכן להתווכח בחפץ-לב עם איש כמו אסא בשר או ישעיהו ליבוביץ, ועם כל יהודי דתי הדוגל בזכותו של אדם להאמין או לא להאמין במה שהוא רוצה.

אני מוכן לדרון עימו על סירייהיים אשר יאפשרו לציבור המאמין ולציבור החילוני לחיות בצוותא. תוך שמירה על כללים מוסכמים, המבוססים על כבוד הדדי וסובלנות. אני מוכן לנסות לשכנע אותו בטיב הערכים שלי, וגם לשמוע ממנו על טיב הערכים שלו. אני מוכן להתחרות עימו על לב הרוח הצעיר.

הצרה היא שלא על הידברות כזאת מדובר.

מסעיה-הטורר האחרון של הציבור החרדי הוכתר בניצחון, כמו כל מסעיה-הטורר החרדיים שקדמו לו.

חבורת הפוליטיקאים, המנהלת את ענייני המדינה, נבנעה שוב. תערובת של שיקולים ציניים וריגשי-נחיתות הפכה את החבורה הזאת לאסקופה נדרסת.

החרדים השיגו את הכל. מודעות-הפיפוסומת הוסרו. המציאתים שוחררו. המישטרה הודיעה כי

„כל נבל – נבלה ידבר, וליבו יעשה אוון!“

מעשה נבלה

ח"כ דרוקמן מול דורית בייניש במישפט המחחרת הרבה שלום ובירכת ה'.

הדבר הוא חובה ציבורית מדרגה ראשונה.

● טכסים ערמומי

כ די לעמוד על מלוא הניכוחות של חיים דרוקמן, יש לבדוק את צורת הפירסום. דרוקמן כתב, כביכול, מיכתב ל- ראשהממשלה. מדוע בעצם? לגבי הדברים הנאמרים במיכתב, אין לראשהממשלה כל תפקיד או סמכות. ראשהממשלה משמש כאן ככתור בתסרק, מין קרס שאפשר לתלות עליו את הכניסה המלוכלכת. כל זה מדוע? אילו היו הדברים נאמרים עלייך אזרח פשוט, הם היו מהווים דיבה, וניתן

נ בלה נעשתה בישראל. מעשה-נבלה בצורת מיכתב, שעליו חתום מי שמתיימר להיות רב בישראל, ומי שמבין כחבריהכנסת מטעם פלג דתי. מעשה-נבלה כה שפל, כה ניבוי בהיותו ובצורתו, עד כי קשה למצוא לו אח ורע בתולדות הכנסת, או בתולדות כל פרלמנט אחר — מאז ימיו של ג'ו מקקארתי בארצות-הברית.

● רכילות מרושעת

ב משך כל השבוע התלחשה המדינה סביב המיכתב הזה, מבלי שאיש העז לפרסם את המיכתב במלואו ולקרוא לדברים בשם. הכוונה של אייפירסום היתה להגן

פרקליטה בייניש ממייספי מקורות הובא לידעת....

נסיכת הפרקליטות

לנסיכות באגדות יש שיער בלונדי ארוך וחלק, חיוך מתוק ועור קטיפתי. מבחינה זו ממלאת דורית בייניש את כל התנאים. אבל הנסיכות באגדות אינן עובדות כלכך קשה כמוה, ואינן מתרוצצות בין בניין משרד-המישפט לבית-המישפט העליון, כשהן נושאות תיקים כבדים וספרים עבים. אמילו בפרקליטות, שהוא מקום-עבודה קשה בגלל המתח התמידי והאמביציה הגדולה של העובדים, זוכה דורית בייניש לאהדה וחביבה. היא ממש נסיכה, אמרה עליה פרקליטה תל-אביבית. היא נתנה הרצאה ביום-עיון למישפטנים, וזה היה ממש מרתק. יש לה כושר-דיבור מדהים והיא חביבה, ולא מתנאטת. מבחינה מיקצועית שייכת דורית בייניש לראש הפירמידה המישפטית. כמנהלת מחלקת-הבג"צים בפרקליטות-המדינה נהגה להופיע מדי-יום לפני בית-המישפט העליון, מקום שעורכי-דין רגילים אינם מופיעים בכל יום. כל הופעה לפני הנשיא מאיר שמגר והשופטים אהרון ברק, שלמה לוין וכל אחד מיתר ענקי-המישפט שם, כרוכה בהכנה מירבית של החומר, והגשתו בצורה בהירה ותמציתית. שופטי בית-המישפט העליון אינם אהבים ביזבז זמן והם נוהגים לשאול שאלות ולרדת מייד לעומק-הבעיות. הכל מסכימים כי בתפקידה זה הצליחה הפרקליטה הבלונדית הצלחה מכסימאלית.

דורית בייניש באה מבית של מישפטנים. היא למדה בירושלים ונישאה בירושלים. בצה"ל שירתה בדוגת סגן, ואת דרכה בפרקליטות התחילה בפרקליטות מחוז-ירושלים, בתיקים פליליים. כאשר התמנתה כמנהלת מחלקת הבג"צים, עברה מעבודה בפליליים לנושאים העומדים ברומם של עולם. כל עתירה של אזרח נגד רשויות המדינה או גוף ציבורי עברה דרכה, והיא הירבתה להופיע בעצמה בפני בית-המישפט.

לבעלה, יחזקאל בייניש, יש משרד עורכי-דין משגשג בירושלם. לים, אחותה של דורית, פנינה, עובדת כמזכירה בכירה באוניברסיטת תל-אביב, והיא נושאה לאיש שהיה קרוב לקהילת-המור-דיעין. יש לדורית שני ילדים, בגיל העשרה. הרכילות והשמעות שהופצו על דורית בייניש לאחרונה מגלים כי למרות העובדה שהצליחה לחיות בשלום בפרקליטות, שם כולם מפרגנים לה, לא הצליחה להתגבר על הלשונות הרעות בחוץ. המישפט הגדול והקשה של דורית בייניש היה מישפט המחחרת היהודית — והיא זכתה בו בהצלחה גדולה. יחד עם יסכה לייבוביץ ועוזי חסון חקרה עשרות עדים, סיכמה מאות עדויות והביאה לפני בית-המישפט ראיות ומימסכים לאין ספור. עד שהצליחה להרשיע את רוב הנאשמים. במישפט זה היו רבים מבין עדי-הביעה אנשי שב"כ. הם שחקרו את נאשמי-המחחרת והוציאו מהם הודאות. מישפט זה העלה, כנראה, את חמתם של חלקים שונים באוכלוסייה על התובעת, והם שחברו כעת יחד כדי לנקום בנסיכת הפרקליטות.

דרוקמן שלח את המיכתב ודאג להפיץ את העתקי המיכתב בין חברי הכנסת והעיתונאים.

● מחלקה

לדיס-אינפורמציה

ך עתה למיכתב עצמו. הוא נכתב על-ידי-המיכתבים הרשמי של הכנסת, עלייך "חברי הכנסת הרב חיים דרוקמן". יש לשים לב להדגשת התיאור "אר" הרב". דרוקמן לא הסתפק בתואר ח"כ. היה חשוב לו להתקשט גם בתואר "רב", כבואו להפיק רכילות ניבזית זו, המודי וזה לפי ההלכה היהודית, "שפיר כות דמים".

גם הפניה מעניינת מבחינה זו: "אדוני ראשהממשלה, הרבה שלום ובירכת ה'".

כלומר: אלוהים בכבודו וב-עצמו נתן את בירכתו למוצרי הזה של ביביהשופטין הרבני.

מעניין איך מצטייר הקדוש-ברוך הוא בדמיונו של חיים דרוקמן, המחנך דורות של צעירי בני-עקיבא. אין זה פלא שרבים מהם הגיעו לאן שהגיעו. המיכתב עצמו פותח במילים "ממיספר מקורות הובא לידיעתי כי...". אילו מקורות? הרב אינו אומר. הוא שומר על מקורות-המידע שלו כסוד, כמו עיתונאי אמיתי. האתיקה מעל לכל.

אבל העולם הזה יכול לגלות מה טיבם של מקורות אלה.

מאז החל הסיכוב האחרון בפרשת ראשהש"כ מופצצת גם מערכת זו במטח של פצצות-סירחון, המכוונות נגד שלושת אנשיהש"כ הככירים, שחשפו את הפרשה.

היו אלה מיכתבים אלמוניים, הדל-פות בעל-פה לכתבי העולם הזה, שיחות-טלפון מאלמונים ועוד. כולם הכילו מידע "חם" על שלושת המוס"קטירים.

התקפה זו היתה בה מתור אמת, בה שיטתית, והיא באה

היה לתבוע את בעליה לדין. אילו נאמרו הדברים עלייך דרוקמן סתם, יתכן שגם אז ניתן היה לתבוע לדין. אך מאחורי הזקן העבה של דרוקמן מתחבא לא רק אדם מלוכלך, כפי שמעיד המיכתב, אלא גם אדם ערמומי. צורה זו — מיכתב של חברי כנסת, על נייריהמיכתבים של הכנסת, הממוען אל ראשי הממשלה — הופך את הנבלה הזאת לאקט פרלמנטרי. אקט כזה מוגן עלייך חוק חסינות חבריהכנסת, סעיף 1, האומר שכל מה שנעשה עלייך חברי כנסת במילוי תפקידו מחוסן מפני כל תביעה פלילית ואדי רח"ת.

על הקורבן המיועד, דורית בייניש, מפני הרכילות המרושעת המופיעה במיכתב.

אולי זאת היתה טעות. אין צורך להגן על דורית בייניש, מפני שהמיכתב המרושע הוא עצמו כתבההגנה הטוב ביותר על דורית. הזרז המתגלה במיכתב זה, עצם השופלות של העלילה, הוסכים כל הגנה על בייניש למיותר.

אולם הציבור צריך לדעת עד לאן הגיעו הדברים, ומה העז חבריכנסת ורב לעשות. רק פירסום הדברים המפורי שים, במלואם וכלשונם, יכול להעמיד את הציבור על חומרת המעשה.

אחרת לא ברור מדוע סערו הרוחות, מדוע הכריזו פרקליטי המדינה על שביתה ואף טרחו לבקש לכך את תמיכת נשיא בית-המישפט העליון, אין מנוס מפרסום הדברים.

הכנסת

חבר הכנסת
הרב חייב דרוקמן

כ"ה, כ"ד אייר ה'תשנ"ו
2 יוני 1986

לכבוד
ראש הממשלה
שר העניין פנימי
ירושלים

אדוני ראש הממשלה,
הרבה שלום וברכה רבה!

מזכזר מקורות הונא ליריאתי כי "פרכה הפקיד הנכיר" וכתה
לתאוצה בעיקר הודות למעורבות הנמרצת של המסנה לפרקליט המדינה,
הגב' דורית בייניש, כמו כן הבינתי ממזכזר מקורות הידועים לי
כפתיים כי היועץ המשפטי היוצא הביא אותה עמו לכל פגישה רצינית
שצמחה בפרשה זו והיא היתה זו הסענה ולחצה.

כיוון שברור בפרשה רגילה כלה השלכות מרחיקות לכת, איני
רואה צרכי פסור בלהעלות כפתיים סענית על בערכת היחסים היוחדת
בין איך ה"כ"כ המעורב בפרשה זו ראובן הנק לבין דורית בייניש.

כי לי מאד העלי להיועץ לענין כזה, אולם איני יכול שלא להביאו בפניך
ובפני הר הממשלה והיועץ המשפטי החדש כדי ייעמוד לנגד עיניכם
בהלכי הבירור הזונים בדבר דרכי הטיפול היינקה בפרשה הרגילה
הזאת שבסעירה את המדינה כולה ופנוגעת ליכודות בסחוננו.

בכל הכבוד
ובברכה רבה,
חיים דרוקמן
העוק: הר הממשלה פר יצחק בירדני
היועץ המשפטי הסופס יוסף הריש

המיכתב של ח"כ דרוקמן לראש הממשלה
איני יכול שלא...

הנורמה החדשה?
אשיהממשלה הסתייג מן ה
מיכתב, והשיב עליו תשובה קצרה
ושלילית. יפה.
הפרקליטים בשרות-המדינה שבתו
במשך כמה שעות. יפה מאוד.
ומה הלאה?
האם זה הכל?
נבלה נעשתה בישראל, האיש שעי
שה זאת יושב בכנסת. נציגו הרשמי
(יוסקה שפירא) יושב בממשלה. סיעתו
היא חברה בקואליציה השלטת במדרי
נה.
האם יעברו ראשיהממשלה, הממ
שלה, הכנסת, הקואליציה, שריה
מישפטים, היועץ המישפטי החדש,
הציבור הדתי ועם-ישראל בכלל לסדר
היום על מעשה כזה?
**האם זאת תהיה הנורמה
החדשה?**

ולא זו בלבד, אלא גם אשה יפה וצעיר
רה, נוסף על היותה פרקליטה מוכשרת
מאוד.
דרוקמן אינו מייצג רק את הנמיה
הניאורפשיסטית של גוש-אמונים ומי
איר כהנא, אלא גם את השוביניזם
הגברי החשוך האופייני לחוגים אלה.
אין הוא בא רק לפגוע בשילטון-החוק,
וגם לא רק במיקצוע המישפטי, אלא
גם במנין הנשי כולו.
יש באן מיקרה ברור של אוי
נס מילולי, התייחסות אל האשה
כאל אויבית מיני.
או מה אם דורית בייניש היא
פרקליטה מיקצועית, ואף מהירה? היא
בסך הכל אשה, ואשה מקומה במישה.
וכאשר היא עושה משהו, היא עושה
זאת בגלל יחסי-אהבה.
זוהי הבשורה על פי חברה-כנסת
ה רב חיים דרוקמן, בשלום ובכירכת
ה'.

עמדתו בפרשת הטרור היהודי מל-
מדת כי דרוקמן תומך ברצח הסטורני-
טים החפיים-משפיע ובנסיון לרצוח את
ראשיה-הערים. לכן יש להניח כי הוא
תומך על אחת כמה וכמה ברצח שבויים
כפתיים, שניסו קודם לכן לבצע פיגוע.
יצחק שמיר, אברהם שלום
וחיים דרוקמן יושבים על כן
בסירה אחת, ואך טיבעי הוא
שררוקמן יגן על ראשיה-השבויים
וממלא-מקום ראשיה-הממשלה.
כל אחד משתמש בנשק האופי
ייני לו. דרוקמן משתמש בפצי-
צות-סירחון.

למוסדות-חקירה שפעלו כחוק, ועוד
ועוד.
הסיפור בא רק להניח מפק
של עשן, זיהום וסירחון על פני
הדרך, כדי להפסיק את החקירה.
חסות לרצח
דוע הוא עשה זאת?
יש כאן יסוד של נקמה אישית.
דורית בייניש, פרקליטה צעירה
ומבטיקה, ניהלה את התביעה נגד אנשי
מחתרת-הטרור היהודית — חברות
הרוצחים, המחבלים והמפגעים אשר
הרב חיים דרוקמן פרש עליהם את
חסותו (אם לא גרוע מזה).
בייניש פעלה, כמוכח, על דעתו של
היועץ המישפטי דאז, יצחק זמיר. לכן
מנהל דרוקמן מסעינקם נגד זמיר
ובייניש גם יחד, ואך פלא הוא שלא
המציא גם רומאן בייניש.

בעת ובעונה אחת מצדדים כה
רבים ושונים, עד כי לא נותר
ספק שפועלת בארץ מחלקה
סודית להפצת עלילות-זדון —
מה שנקרא בלשון הסובייטית
מחלקה לדיס-אינפורמציה. את
השורה הזאת רגילים לייחס
לקג"ב.

יש משהו מבהיל בגילוי כי יש גם
בארץ כלים עלומים ואלמוניים העוס-
קים בכך.
אורי אבנרי כבר רמו על כך במאמרו
על הפרשה, תחת הכותרת "חרושת
שמועות הזרון" (העולם הזה, 4.6.86).
השמועות התייחסו כולן ל-
ענייני מין, סמים ומה עוד. המי
ענה כאילו קיים אחד משלושת
אנשיה-המצפון רומאן עם דורית
בייניש תפסה מקום מרכזי
בכולן.

הצביעות
המתחסדת

שה שלא לחוש בחילה למיקרא
הסיגנון המתחסד של מיסמך זה
— סיגנון האופייני לאנשים בעלי מוח
מלוכלך המדברים על מוסר מיני,
התחסדות של עסקנים רתיים המת-
בוססים בוימה.
איני רואה עצמי פטור מלהעלות
בפניך... צר לי מאוד שעלי להיוקק
לעניין כזה... אולם איני יכול שלא
להביא בפניך וכפני שרה-מישפטים...
בפרשה... שנוגעת ליסודות ביטחון
ננו...
להקיא.

ברור לגמרי כי הרב החסוד
נהנה הנאה רבה כשהוא מת-
בוסס בזוהמה הזאת.

כמו חברים, המתזים בצע על תמו
נות של נערות מעורטלות-למחצה, או
השורפים כרוות של צעירות בכגורים,
פני שהן מעוררות בהם תאוות שאינך
ניתנות-לכיבוש. מקקארתי מוזקן זה
נהנה, כנראה, ממחשבות על יחסי-אה
בה עלומים.
הסיגנון הוא האדם, אומרים
הצרפתים, ואילו הנביא ישעי
הו אומר (כ"ג, ו): **בל נבל נבלה**
ידבר, וליבו עשה אוון.

מסך של סירחון

לעניין עצמו: ברור, גם על פני
הדברים, שאין בכל הטענה שום
ממש. היא לא נועדה כל-כולה אלא
להשמיץ, לזהם, ללכלך.
כל ההחלטות בעניין ראשיה-שנ"כ
התקבלו על-ידי היועץ המישפטי המו-
דח, יצחק זמיר. לא היתה בעניין זה
שום סמכות לגברת דורית בייניש.
אם לקח עימו זמיר להתיעצות
את דורית בייניש או לא אינה שאלה
לעניין. אם כן — או מה? ואם שאל
לעצמה — או מה? הרי הוא שאל
לעצתם של אנשים שונים המצויים
בעניין. על פי חוק נאלץ לשאול לע-
צתם של ראשיה-הממשלה ושרה-מיש-
פטים, ועל פי ההסכם הקואליציוני גם
לעצתו של ראשיה-ליכוד.
האם באמת סבור משהו כי יצחק
זמיר הוא אדם כה רופס, כה חסר-אופי
וחסר-דיעה, עד כי אחת הפרקליטות
— ותהיה מוכשרת ככל שתהיה —
תוכל להכתוב לו מה לעשות, והוא
כאילו ביד היוצרת?
גם אילו היה כל הנאמר
במיכתב נכון — אילו היתה
דורית בייניש קשורה בקישורי-
אהבה עם ראובן חוק, וגם אילו
נלוותה אל היועץ המישפטי
בכל פגישותיו — גם אז היה לא
היה מעלה ולא היה מוריד.
גם דרוקמן יודע זאת. אין לסיפור
הזה שום שייכות לבעיה העומדת על
סדר-היום: הצורך לחקור את רצח שני
השבויים על-ידי אנשי השב"כ, השאלה
אם ראשיה-הממשלה דאז נתן את ההוראה
הבלתי-חוקית לרצוח, השאלה אם
הדיח ראש השב"כ את אנשיו לשקר

מאראדונה יהיה מנב"ל בנק
דיסקונט והשב"כ ישחק נגר
נבחרת גרמניה המערבית

הישראלי המפונק, הוקוק לפחות
לפרשה עסיסית אחת לשבוע, זכה
השבוע כגירוי כפול.

שתי פרשות התחרו זו בזו, כמו שתי
נבחרות כדורגל שוות יכולות: הפרשה
האפלה של ראש השב"כ (ראה להלן)
והפרשה של מנב"ל בנק דיסקונט
(ראה יומן אישי).

קשה היה לעורכי העיתונים להחזיק
ליט למי להקדיש את הכותרת הראי-
שית בכל יום. פעם היה נדמה להם כי
אברהם שלום רץ בראש, ופעם היה
נדמה כי רפאל רקנאטי עבר על פניו
ויונק קדימה.

לשניהם גם יחד היה קשה להתחרות
על תשומת לב הישראלי המצוי, שהיה
מרותק למרקע הטלוויזיה ולגופו
השרירי של דייגו מאראדונה — איש
שהטביע את חותמו השבוע גם על חיי
האירשים לספורט. לילה לילה בקעו
מן הדירות קולות השאגה של ההמונים
במכסיקו והאור החיוור של המקלטים.
בבוקר הופיעו הישראלים לעבודה
כשענייהם סמוקות וחיוך עייף של
סיפוק על שיפתותיהם.

כמצב זה לא היה לאחיות בתי-החור
לים כל סיכוי לזכות בתשומת-הלב
שהן השתקקו לה. כאשר רקנאטי
מתחרה עם מאראדונה, והשב"כ עם
נבחרת גרמניה המערבית — מי יכול
היה להתפנות ליסורי החולים בנתי-
החולים, התופסים את אחד השלבים
התחתונים בסולם-הקדמימיות של ה-
חברה הישראלית האכזרית?

פרשות

ההחלטה

היה רדוש ליוסף חריש
רק רגע אחד כדי לקנות
את עולמו — או לאבר אותו
לכל תקופת-ההנהנה

המדינה כולה ציפתה להכרעה. מה
יעשה היועץ המישפטי החדש?
יתכן שרק השבוע חדר לתודעתו
של יוסף חריש לאיזו מיטה חולה
הכניס את ראשו. כי משני הצדדים
גברו עליו לחצים כבירים.

המיסדר הפוליטי אשר שלף את
חריש מאלמוניותו ומינה אותו לתפקיד
זה, ציפה ממנו שיכריע לטובתו. כלר
מ: יימנע מכל חקירה (כפי שרצה
יצחק שמיר, בגלל סיבות השמורות
עימו והגלויות לכל) או יחליט על
חקירת-סרק, ובכל מיקרה לא ישעה
את ראשה-השב"כ בשעת החקירה. כפי
שמחייב ההגיון.

מאחורי הקלעים היו במיסדר גם

„ביתאום הם אמרו
לי: יש לנו הוראות
לקחת אותך
ברכב שלנו...“

לא האמנתי שזה באמת קורה לי,
זה היה חלום-כלהות. ביקשו ממני
להוריד את החגורה, את השעון, למסור
את הכסף. הכניסו אותי לתא מבודד —
תא קטן עם שתי מיטות, ריח איום. לא
היה עליי כלום — לא כל-יגילוח, לא
מישחת-שיניים. לא כלום!
לא התכוננתי לזה. למזלי, שעה
אחרי שצילצלתי אליו, הגיע העורך-
דיו שלי, הביא עוגה מהבית.
במשך הלילה הכניסו עוד שלושה
אנשים לתא. אין לי מושג מי הם היו.
אנשים כאלה שעוצרים במשך הלילה,
בטח התפרעו. עשיתי את עצמי קטן,
שלא יידעו — הסוחלילה — שיש
פה ראש-עיר.

העניין
הודלף מראש!

ה לא בא לי בהפתעה גמורה. היו
לי רמזים, אזהרות.

לפני חודשיים-שלושה באו אנשים
מהיחידה של יורם גונן. ביקשו תיקים
הקשורים למיכרלים, לתלונות, קסטות
ותקליטים שהעירייה מוציאה. למשל:
הוצאנו עכשיו תקליט, שבו מצוי אוסף
של שירים, שכתבו ומבצעים תלמיד-
תיכון מאשדוד. בתקליט כלולים ה-
זוכים בתחרויות פנימיות, שהתקיימו
קודם לכן. נתתי דווקא הוראה לשתף
איתם פעולה.

אלי, אישית, הם לא הגיעו. בכלל,
לא שיערתי שזה עלול להתפתח לדבר
כזה. בכלל לא להיפך!

חשבתי שאולי החקירה קשורה ב-
אחד הפקידים, אחד העוזרים בעירייה,
ואני הרי לא הכנסתי אף איש משלי.
לכן זה לא באחריותי.

בחדש מאי צילצל אלי רביפקר
שמיר מהמישטרה, וביקש אותי, בשיא
האדיבות, שאחריי שהוא ואנשיו נפגשו
עם אנשים מסויימים, הם היו רוצים
לפגוש גם אותי. הסכמתי מייד כרצון.
קבענו פגישה.

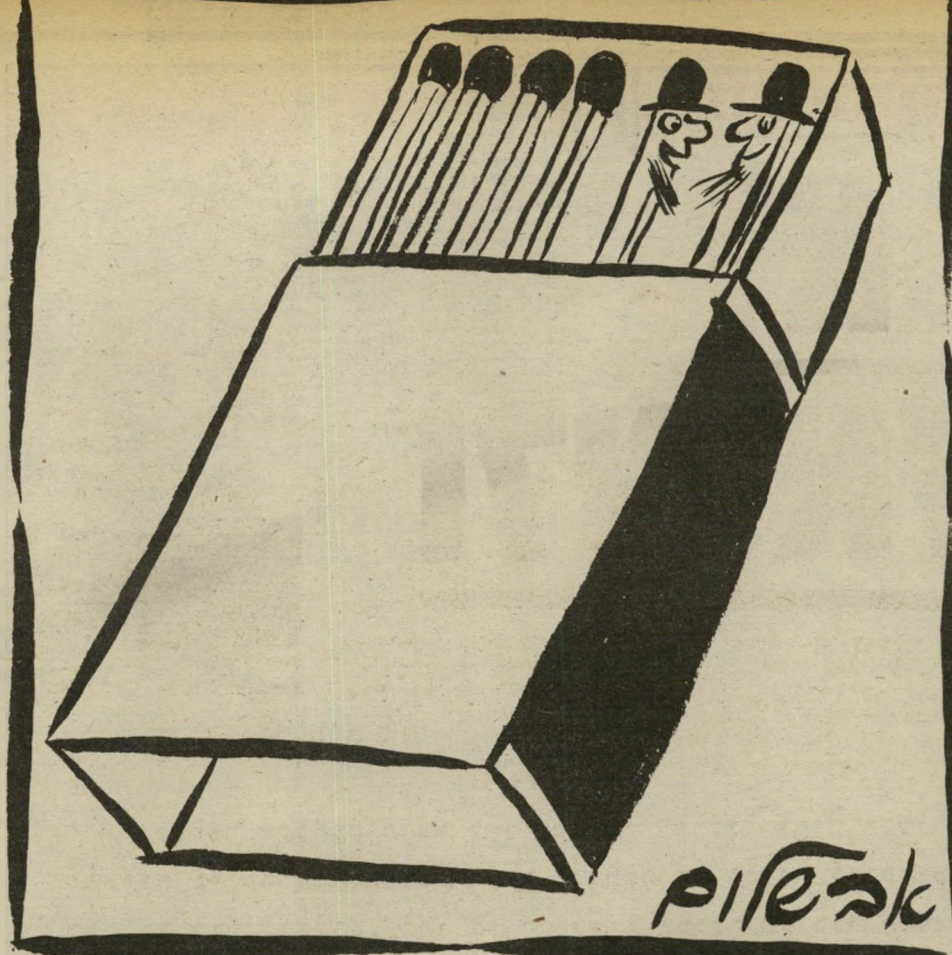
אחרי שבוע הוא צילצל וביקש

אז אולי
אזול אי?

מעצרו של ראש-עיריית אשדוד
נחת על הציבור הישראלי, שבע
האירועים והפרשיות, בהפתעה
מסויימת.

ראשית, האיש אינו ידוע לציבור
ברחבי הארץ ושנית, מעבר לתמו-
נות הסנסציוניות והכתובות השמ-
נות בדבר מעצרו, לא כלי-כך הביט
במה הוא מואשם. ועל מה הרעש.
מדוע זכה דווקא אזולאי, האל-
מונייחיסית, להיות ראש-העירייה
הראשון בישראל שנעצר לצורך
חקירה? (שמאל רכטמן, בשעתו,
נחקר מבלי להיעצר.)

יש אומרים שהגלגל החל בשני
מיכתבים ששלח שימשון פז, הנציג
היחיד של הליכוד בעירייה. לשר-
הפנים. במיכתבים מורטו איסד-
רים בנייהול העירייה על-ידי אזול-
אי. עיריית-אשדוד מונה 17 חב-
רי-מועצה. אזולאי עומד אומנם ב-
ראש סיעה בת ארבעה חברים
בלבד, אך בראשה של קואליציה
המונה 14 חברים. באופוזיציה נות-
רו שני נציגים של אגודת-ישראל.
בחדרו של אזולאי בעירייה —
חדר עטור מזכרות ותמונות — תלו
תצלום גדול של אזולאי והרב-ח"כ

1:0 לטובתנו!

ציונות

נא לשלם ולשתוק

האימרה השוביניסטית

הישנה אומרת:

„היי יפה ותשתקי“

זהו, בערך, גם יחסה

של ישראל ליהודי הפזורה

כאילו לא רי למדינה בפרשות מתר-
צרת-עצמית (ראה לעיל), נחתה עליה
פרשה נוספת, שיובאה מן החוץ.

המסורת הציונייה התכנסו בירד-
שלים. לקראת האירוע פורסמה חוברת,
שעוררה סערה חסרת-תקדים במהותה.
קריקטורות. היא באה בצורת
חוברת אמריקאית בת 36 עמודים, ש-
נשאה את הכותרת: „לאן הולכים כל
הדולארים שלנו?“ היא חולקה על-ידי
עסקנים יהודיים-אמריקאים לחברי
המוסדות.

היה זה אופייני לישראל, שכל
הסערה התמקדה בדברים חיצוניים:
שורה של קריקטורות, שליוו את
התמליל. מי שרצה היה יכול לראות
רמזין בנייהול ובין ציורים אנטי-שמייים
— אף שהשוואה זו היתה מוגזמת
מאוד.

חשוב הרבה יותר מן הציורים היה
תוכן החוברת. הוא ביטא דברים
שנאמרו עד כה רק מפה לאוזן, ובלחש.
בפעם הראשונה אמרו יהודים
אמריקאים בקול רם שמדינת-ישראל
משתמשת בכספים, הוורמים אליה
הברית, למען מטרות קלוקלות. הבר-
קורת היתה חריפה ונחרצת.

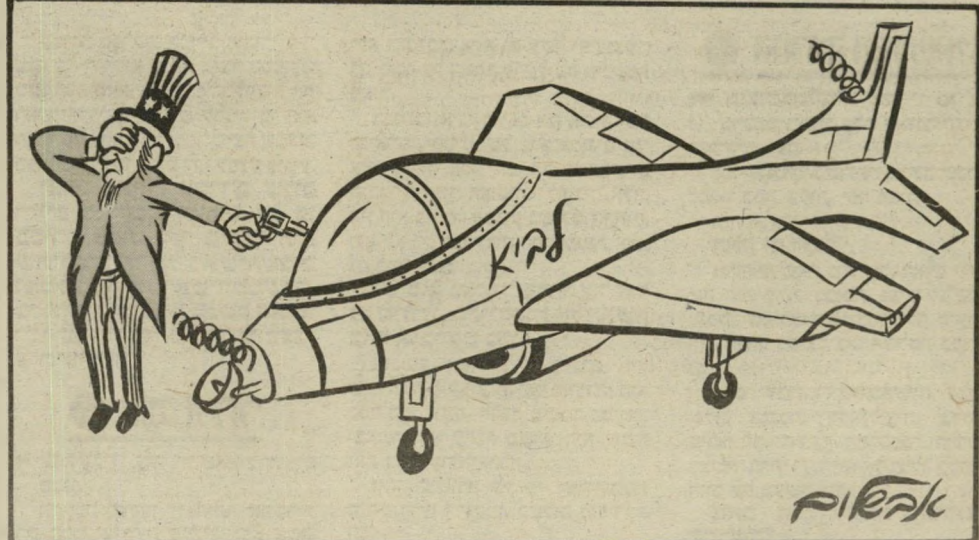
מי שמשלם לתיזמורת. בדרך
כלל מתייחסים בעלי השררה בישראל
בזלזול גמור ליהודים האמריקאים,
העוזרים לממן אותם. אחרי 38 שנים
התרגלו הישראלים לראות כיהדות הא-
מריקאית אסקופה נדרסת, שתפקידה
הוא לשלם ולשתוק — על פי האימרה
השוביניסטית הידועה: „היי יפה ותש-
תקי“

כל בררדעת הבין כי מצב זה אינו
יכול להימשך לנצח. מינהגו של עולם
הוא שבעל המאה הוא גם בעל הדיעה,
וכי מי שמשלם לתיזמורת קובע את
המנגינה. במקרים או במאוחר ירצו גם
יהודי אמריקה לדעת מה נעשה בכסף
שלהם.
זהו לקח השבוע.

כמעט פה אחד שיש למנות ועדת-
חקירה ממלכתית, על פי החוק, תוך
השעיית החשוד העיקרי מתפקידו
אירי-העוצמה בראשות השב"כ —
ולכל הפחות שיש להכריח את ראש
השב"כ ועוזריו להתפטר.
את עצמתה ואחרותה הפגינה הק-
הילה המישפטית השבוע, כאשר הת-
ייצבה לצד דורית בנייש וחברותיה,
הפרקליטות הבכורות במישרד-המיש-
פטים, שהושמצו בצורה מתועבת על-
ידי ח"כ ימני-קיצונידתי (ראה עמ-
דים 6-7).

שפיטה עצמית. קשה היה לר-
חם על חריש, שהרי קיבל על עצמו את
התפקיד בעתיו ובנסיבות אלה. אך
נכון היה להמתין בחריצת הדין עליו
עד אחרי שיחליט את החלטתו.
יוסף חריש בוודאי ידע כי הוא יכול
לאבד את עולמו או לקנותו ברגע אחד.
החלטה נכונה תבייש את כל מי שזיל-
זלו בו, בגלוי או בסתר. החלטה בלתי-
נכונה תהרוס את מעמדו לכל תקופת-
הכונתו.

היועצים המישפטיים קודמים —
אהרון ברק ויצחק זמיר — קנו את
עולמם רק בהדרגה, תוך התגבשות
והתעלות במיסגרת התפקיד. עברו
שנים עד שהתגלו בכל שיעור קומתם.
ליוסף חריש לא ניתנה שהות כזאת.
השבוע שפט השופט-לשעבר את עצ-
מו.

"אני לא גינדי ולא אלבני!"

בשאלת הקצאת השטח לחסידי בלו. בישיבת המועצה, שאישרה זאת, לא השתתפתי. נפגעת בתאונת-דרכים בימים-המהלך, פתחתי את הראש ועשו לי 51 תפרים.

מהן סמכויותיו של ראש-עיר. זוהי המישרה היחידה בארץ שבה האדם נבחר אישית, על-ידי האזרחים. לא ראשי-הממשלה, לא שר ולא חבר-כנסת נבחרים כך. באים אליו אזרחים ואומרים לו: "אתה חייב לעזור לנו אתה אבא שלנו".

אומרת: העניין הדרלף מראשי! זה הפתיע אותי. אני מתקומם נגד זה: אולי כל העסק היה מכוון? האם ניסו להרדים אותי במישרה, כדי שלא אחרש? אני לא יודע. לא מבין בזה, לא מתמצא בשיטות שלהם.

בסוף החיפוש הם לקחו עשרות תיקים מהלישכה. דאגנו, במשך החיפוש, שלא יתאספו סקרינים, ותיגרם פאניקה. פיתאום הם אומרים לי: "בוא איתנו למטה. יש לנו כמה שאלות אליך". אמרתי: "ברצון, רק אמצא את הנהג שלי, ואקח את הרכב שלי". אמרו לי: "לא! יש לנו הוראות לקחת אותך ברכב שלנו". שאלתי: "איך אחזור לאשרדוד?". אמרו לי: "אל תדאג".

אנחנו יוצאים מבניין העיריה. פיתאום אני רואה את כל העיתונות המקומית — צלמים, כתבים, מחכים לנו. לא האמנתי שזה קורה לי. הם נסעו בעיקבותי, צילמו, צילמו. צילמו אותי ברכב במישרה מכל הזוויות העולות על הרעף. ניסיתי להתנהג בטיבעיות. כשירדתי מהמכונית, בירכתי אותם לשלם.

גנענו למדור החקירות ביפו. אכלתי שם צהריים. לא הערכתי בשום אופן שעומדים לעצור אותי. אני זוכר שנעתי להם בהרחבה ובפירוט על כל שאלה ושאלה.

כן, היו לי כמה רגעים של הפתעה. בנושא אחר ממש הופתעתי — כששאלו אותי שוב ושוב למה נסעתי להרצות בניירורק לפני חסידי בלו.

הרי אני איש שנסע הרבה לחו"ל, לשליחויות. בעיניי זהו נושא ציוני חיוני. כאילו חזיתי את הנולד, אני, כאדם חילוני, מרצה בניירורק לפני חרדים, על הגשמת החלום הציוני.

בראשונה, זה אפילו על עולה לעיריה פרוטרה. זה על לשלם כנסות? מזה מספר שנים עשיתי טובת-הנאה? הופתעתי גם משאלות רבות על איזה מיקרו-בנובמבר. כל הזמן שאלו אותי: "למה לא קיבלת אותנו?" לא זכרתי בכלל על מה מדובר. אחר-כך נזכרתי שהיועץ המישיפטי של העיריה הורה לי לפסול את המועמד למיכרו. אז על זה חוקרים אותי? על זה שאלתי אחר המלצתו? אני חושב שבמישרה לא מכינים

ראש-עירייה אזולאי ואשתו רחל. הרי לא בעלתי קטינה!

בתי הצעירה — חיילת בת 19 — העירה אותי: "אבא, שלושה אנשים! מישרה: תבוא, צריכים אותך!". חשבתי שמשוהו קרה בעיר. יצאתי מחדרי ומצאתי שלושה אנשים, לבושים אזרחית. הם הראו לי צריחיפוש בבית.

לא נבהלתי. היה לי קצת מוזה. חיפשו במישרד שלי, בחדר-השינה שלי, לקחו יומנים. בסוף החיפוש הם אמרו לי: "יש לנו גם צריחיפוש בלישכה שלך". ביקשתי רק שניסע לחוד. בכל זאת, לא נעים. מה יגידו המישרה מובילה ראש-עירי?

באמת התקדמנו לחוד לכיוון העיריה. להפתעתי התחילו עיתונאים לטלפן מייד כשהגענו לשם. זאת

לדחות את הפגישה. הסברתי לו שאני אמור לנסוע לצרפת ולמארוקו. לכן ביקשתי ממנו להקדים את הפגישה. הוא לא לחץ. להיפך, הוא אמר: "בוא נדחה את הפגישה עד אחרי שתחזור". נסעתי עם רחל, אשתי, לפאריס ולמרוקו. חזרתי לפנייה. היא נשארה אצל משפחתה.

אגב, שלא יהיו אייבהנות — היא נסעה על חשבונות. חזרתי ביום השישי, לפני שבועיים, וצילצלתי להוריע שאחזור לעבודה ביום הראשון.

ביום הראשון, ב-6.30 בבוקר, התעוררתי בבהלה. בלילה שקדם לכך חזרתי מאוד מאוחר ממסיבת-ברית, שבה נכחתי כראש-עירייה.

אברהם שמירא. בנזה של הסתור-דדות. נותר, אם כך, נציג בודד — אופוזיציונר אמיתי — שימשון פז. אחרים גורסים כי מעצרו של אזולאי הוא תוצאה של הצטרבות גורמים.

מהן האשמות כנגדו? המישרה חוקרת טענה, שעל פיה נסע, לפני כשהי, לניירורק על חשבונם של חסידיו בלו ובתמורה היקפה להם שטח להקמת ישיבה. על פי אזולאי, ההחלטה היקפה רונת לאחזקת הישיבה התקבלה עוד בתקופת כהונתו של צבי צילקר מהליכוד כראש-עירייה, ו- צילקר הוא האיש לכך ניתן בישיבה של מועצת העירייה שבה הוא לא נכח — באותה עת היה מעורב בתאונת-דרכים.

האשמה נוספת, הקשורה לאותו מסע, היא שאזולאי הגיש חשבון אש"ל על סך 600 דולר לעירייה. בעוד שמסעו מומן על-ידי החסידים.

האשמה אחרת — ויש הטור-ענים שהועלתה על-ידי שימשון פז — היא שאזולאי זיף את הפרוטור-קולים של ישיבות העיריה. תגובתו היא שראש-העירייה, בתוקף סמכותו, אחראי במילא על ניסוח הפרוטוקולים, ולכן השי-נויים בשיחור הם סינגוניים, ולא תוכניים. השופט אריה אבן-ארי קבע שאשמה זאת לא הוכחה.

לא להרגיז!

אריה אזולאי, אדם אלמוני למדי עד לאחרונה, ייכנס כבר לפני ההיסטוריה של המדינה. ראש עיריית אשדוד הוא ראש-העיר הראשון שנעצר בישראל לצורך חקירה.

נכון, אשדוד זה לא תל-אביב, ואזולאי זה לא ציף. בכל זאת, הוא איכב בעמודים הראשיים של העיתונות, כשהוא מובל במכונית המישרה לחקירה.

אזולאי חולל לפני כן היסטוריה בזעיר-אנפין. משקטע שילטון בן 14 שנה של הליכוד בעיר, בניצוחו של צבי צילקר המופלארי, הוא נבר על צילקר על חודש של כמה מאות קולות, ונכנס לפני שנתיים וחצי ללישכת ראש-העירייה. אזולאי, פוליטיקאי חדש יחסית, לא הביא אנשים משלו לעירייה, אלא השאיר את צוות עובדיו המסור של צילקר, יריבו, צעד שאולי היום הוא מתחרט עליו.

אזולאי הוא יליד פאס שבמרוקו. הוא בן 53. על פי השקפתו הוא היה עסקן מסחר נעורו. הוא היה פעיל בתנועת-הנוער החלוצית הבונים, והעפיל בה בשלבי הסולם העסקני.

אחרי שהתחתן עם רחל, בת עירו, החליטו לא רק לדבר ציוניות, אלא גם לעשות.

הם עלו ארצה והתיישבו בקיבוץ דורות. אחרי כמה שנות עבודה חקלאית, נשלח לשליחות חינוכית בארגנטינה. האווירה הדרום-אמריקאית השפיעה עליו והחזירה אותו ארצה לקיבוץ ברור-חיל. שרוב תושביו הם ממוצא דרום-אמריקאי. שוב עסק בחקלאות. עד שנשלח ללמוד באוניברסיטה מטעם הקיבוץ — סיפרות עברית והיסטוריה של עס-ישראל.

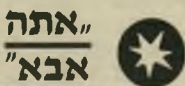
אחרי שנים אחדות החליטו לעזוב את הקיבוץ. מסיבות אישיות, וכך התגלגלו ב-1967 לאשדוד. מאז הם בעיר, אך גם תקופה זו כוללת פירקיוזמן בחו"ל — פאריס וארגנטינה — בשליחות.

אזולאי הוקפץ לדרגת מועמד המערך נגד המועמד החזק של הליכוד, צילקר. עמדתו מזכיר סניף-המערך באשדוד במנהל בית-הספר התיכון. אחרי ששלו רבים וטובים, ביניהם שאול בן-שימון, מה ששיחק לטובתו והיקנה לו את הבכורה הוא פיצולו של הליכוד בעיר לשלוש רשימות נפרדות. צילקר התמודד בראש רשימה עצמאית.

עובדת היותו ראש-עיר במשך זמן כה קצר, שלא לדבר על הזמן הקצר של היותו תושב העיר, אינה ניכרת במינהגיו. אזולאי מציג את עירו בסיוע מודרך בגאווה גלויה. הדגש שלו הוא על תדמית עירו. היא אינה אשדוד (במילעיל), אלא אשדוד (במילרע!) הוא מסביר, תוך כדי הצגת הווילות התלת מיפלסיות על חוף-הים, אתרי-תיירות והתשתית החינוכית המפותחת. גם אם מתנגדיו מלעזים, כי הוא בעצם לא בנה דבר בעיר, ועוד לא הספיק להטביע עליה את חותמו, אין ספק שההתלהבות שלו, האמביציה והמרץ אינם מעושים.

האיש, שלא נולד ולא גדל באשדוד, נושם כיום אשדוד. מתנגדיו מספרים, כי הוא איש קשה בעבודה, כשהיה מנהל והחליט לבד, גם הם. מספרים, ניהל את מדיניות הדלת הסגורה

בגישה אישית עימו, לעומת זאת, הוא אדם חביב, נעים-הליכות, נבוך מהסיטואציה שאליה נקלע, נראה כי הוא מנסה לחפות על-ידי כהתבדחויות אינספור. הרושם הוא שגם אם עבר על החוק והוא אשם באי-סדרים כלשהם, זה נעשה מחוסר ניסיון, או מחוסר שיתוף הפעולה שלו עם השובבים, שגרם לחוסר-ידיע. הוא נוהר מלנהל שיחות בטלפון או במשרדו. כי מצותתים! אחרי השיחה הפתוחה הוא מבקש ממני להיזהר, שלא לסבכו עם חוק הסוביידיציה, לא להרגיז את המישרה, לא לגרות מישהו. מסובך.

גנענו למדור החקירות ביפו. אכלתי שם צהריים. לא הערכתי בשום אופן שעומדים לעצור אותי. אני זוכר שנעתי להם בהרחבה ובפירוט על כל שאלה ושאלה.

כן, היו לי כמה רגעים של הפתעה. בנושא אחר ממש הופתעתי — כששאלו אותי שוב ושוב למה נסעתי להרצות בניירורק לפני חסידי בלו.

הרי אני איש שנסע הרבה לחו"ל, לשליחויות. בעיניי זהו נושא ציוני חיוני. כאילו חזיתי את הנולד, אני, כאדם חילוני, מרצה בניירורק לפני חרדים, על הגשמת החלום הציוני.

תשקיר

יאוש במחנה שקיר

בחוג מקורביו של יצחק שמיר הולכת וגוברת העצבנות. הנגרמת עלייך שתיקתם המתמשכת של דויד לוי ואריאל שרון בעניין פרשת השב"כ. מה שמעורר במיוחד את חוסר השקט הוא החשד כי יש קשר בין התנגותם של שני השרים לבין שתיקתו של האלוף יצחק מרזכי. וזהו התסריט המדויק שינה מעיני ראשי מחנה שמיר: בסיום חקירת הפרשה, סמוך למועד הרטצה, תוטח בשמיר ההאשמה כי הוא גונן על האשכנזי אברהם שלום. המקורב למסלגת העבודה, והפקיר את האלוף המיוזחי. האהוד בחרות. מיתקפה בואת עלולה לחסל את סיבויי של שמיר לשוב לבס ראשי-הממשלה.

כמה עסקנים מן השורה השניה במחנה נתקפו באווירת יאוש. בשל ההערכה כי לא ניתן עוד למנוע את תבוסתו.

נסים ישלם

בעד הכיפה

החוגים החרדיים עומדים לנצל את העובדה ששרי-האוצר, משה נסים, הוא חובשי-כיפה ובנו של רב ראשי לשעבר, ויפעילו עליו לחצים להכניס לבטל את היתר הכללי שיש לחוקרי-מס' להכנסה לעבוד בשבת.

הלחצים יבואו לא רק בצניורות פוליטיים, אלא ייעשה שימוש גם בכנימי-שפחתו.

גאולה לוחמת

על עתידה

מאחורי ההצהרה שפירסמה גאולה כהן בגנות הפצת דיכוי רכילות על הפרקליטות העובדות במישור היועץ המישפטי מסתתר קרע חמור בצמרת מיפלגת החיה. למעשה, גינתה כהן את ח"כ מזרשה חיים דרוקמן, שהוציא דיבה על דורת ביניש. אך את החיוביות מדאיגה לא רק הפגיעה בשמה הטוב של הפרקליטה, אלא גם עתידה הפוליטי שלה עצמה: היא מודעת ללחצים ההולכים וגוברים באגף הדתי של מיפלגתה לסלק אותה מהצמרת בבחירות הבאות, בין השאר בנימוק ההילכתי, אשה פסולה למלכות.

מתנה למישל

מסיבת הפתעה לסקר מישל חרד, לכבוד יובל-הולדתו ה-36, ערכו השבוע כמה מחבריו.

קציני-המישטרה שהיה לאחרונה בכות'רות בעיקבות מישפט יערי-גרנות, קיבל מידיו אלבום המכיל את כל קוטעי העיתונות שנכתבו על המישפט ועליו. חלק ניכר מהכתבות נלקחו מ-העולם הזה.

בסיס היציאה: בירות

רשתות הטלוויזיה הזרות, המעוניינות לסקר את המתרחש ברצועת-הביטחון בדרום-לבנון, נוטות באחרונה להטיל את המשימה על צוותים הפועלים בבירות ובצידון — משם הם באים לאיזור.

הסיבה לשינוי היא הקשיים שבהם נתקלים הכתבים הנאים מתחום ישראל, אלה מתלוננים על הפיקוח הצבאי הרחוק ועל הליזוי הצמוד. המונעים מהם התרשמות בלתי-ישירה, הבאים מן הצפון פטורים מכך.

הופברגר מימן בעצמו

בצמרת הסוכנות משוכנעים כי את החוברת המאוירת, שעוררה השבוע שעוררה, מימן מכיסו המיליוני ג'ורג' הופברגר, יו"ר חברי הנאמנים של הסוכנות. הופברגר מכחיש זאת, טוען רק כי הנושאים הנודנים בה — היחסים בין התורמים בתפוצות לבין מקבלי התרומות בארץ — ראויים לדיון רציני.

מחבר המאמרים בחוברת, צ'רלס הופמן מגרוסלם פוסט, נכח השבוע בעצרת הסוכנות, לכעסם של רבים, וענר על חולצתו תג של ציר. התג ניתן לו על ידי האוורד וייסבאנר. מזכיר הסוכנות, שהיה בעבר עוזרו של הופברגר, מאיר החוברת, המואשם בכך שצייר קריקטורות בעלות אופי אנטי-שמי, הוא הצייר ג'ורג' כרמי, בוגר בצלאל, החי מזה שנה בארצות-הברית.

יריבו בסוכנות של הופברגר, המיליונר מבולטימור, טוענים כי הוא מנסה לחזור לשיטות ימי הברון, ובזכות כספו הוא מנסה להציג לתנועה תכתיבים.

הנשיא מיהר

לכדורגל ודולצין

לא נאם

לראשונה מאז מכהן אריה דולצין בתפקידו, הוא ויתר על נאומו בעצרת הסוכנות.

ביום הראשון בערב, בהפסקה שהיתה במסכת המיוגעת לכבוד העצרת, קם האורח הנכבד ביותר, הנשיא חיים הרצוג, ויצא מהאולם, כדי להפסיק לצפות בשידור המחצית השניה של המישחק בין אנגליה לארגנטינה. הוא יצא למרות יוזמת שלישי, עמי גלוסקא, שטרח והביא למקום מקלטי-טלוויזיה קטן, לשימושו של הנשיא. יציאתו של הנשיא היתה אות לתחילתה של נהירה המונית החוצה. הסיבה לא היתה נעוצה רק במישחק, אלא גם בשיעמום הכבד שהישרתה המסכת על 66. שנות התיישבות. הנשיא צפה בה עד שהגיעה לפרק שטיפל בשנת 1948.

אחרים התאפקו עד 1950. האירוע הכושל, שאורגן בידי קרן היסוד, עלה 40 אלף דולר.

בין היוצאים היה גם מאיר כהנא, שהופיע במקום במפתיע, בלוויית שני שומרי-ראש, ולא עורר מהומות.

בסיום הערב, כשהגיע תורו, ויתר דולצין על נאומו, כדי שלא להתבזות לפני אולם ריק למחצה.

סולל בונה מביא

עובדים מהונגריה

אוצר ישראלי שביקר לאחרונה בהונגריה שמע בנודפסט סיפור מוזר מפי ראש המחלקה הממלכתית לעבודות-חץ, שחזר מאביג'אן, בירת חוף-השנהב:

חברת סולל בונה שותפה במחצית בחברה הממשלתית של חוף-השנהב לביצוע עבודות ציבוריות. באחד הימים פנה נציג סולל בונה, עמוס סלומון, אל ההונגרים — שבינם לבין הישראלים במקום שוררים יחסים טובים — והודיע להם שאם סולל בונה מסוגלת לגייס בישראל עובדים לעבודותיה בחוף-השנהב, על כן ביקש מן ההונגרי להביא מהונגריה 12 מהנדסים ו-100 עובדים נוספים, לסלילת כבישים ולהקמת בניינים בחוף-השנהב.

רבנים נגר גיזענים

קבוצת רבנים מתונים חוקרת בימים אלה את פיסקי-ההלכה שהוציאו בעבר שלושת הרבנים הקצינים. המועמדים לרשת את מקומו של הרב הצבאי הראשי, האלוף גד נכון, הקבוצה החליטה לשכנע את הרמטכ"ל ואת ראשי-א"א שלא למנות לתפקיד קצין הנוהג לפסוק ברוח גיזענית.

בקרוב:

פסקי-הבוררות בפנטון

הבוררות בין שלושת השותפים בחברת הפירסום פנטון תיקשורת, שהתפרקה בשנה שעברה, נכנסה להילוך גברה.

מי יזכה בראשה

של קים?

סנדרה קים, הזמרת הבלגית בת ה-14, זוכת האירוויזיון, עומדת לבוא בשבוע הבא לארץ, כגימיק פירסומי לעיר-הנוער. כבר עתה ניטש קרב בין ספרי הצמרת התלאביבים על ראשה של הילדה, אחרי שהיחצנים פוזרו הבטחות לבלעדיות על תיספורתה.

כל זה כאשר לא ברור כלל אם קים תסכים להסתפר, ואם כן — כמה פעמים.

בשנה שעברה נעדר פנטון מהעבודה במשך כמה חודשים, מסיבות של בריאות, וכשחזר מצא את החברה במשבר שממנו לא התאוששה עוד.

עורכן שכר הח"כים

מיכה רייסר, יו"ר ועדת-הכנסת, עידכן את שכרם של הח"כים, רטרואקטיבית מה-1 באפריל, שכר-היסוד של היו"ר, ללא ההטבות ולפני ניבוייה-המס: 1688 שקלים חדשים 85 אגורות. שכרו של ח"ב: 1303 ש"ח ו-72 אגורות.

מישטרת-מוסר

בישיבות

ראשי הישיבות בירושלים ובכני-ברק הורו לאחרונה לר"מים (המשגיחים) לערוך חיפושים בחפציהם האישיים של התלמידים ולהחרים "תועבה". הרבנים נפגעו מההילגולים על כך שבעודם שולחים את תלמידיהם להתנכל לפירסומות תמימות של כיגריים, הם עוצמים עיניהם מכך שהבחורים מצפינים בחדריהם חוברות של פורנוגראפיה קשה.

כיסאות מוסיקליים

ברובר-צה"ל

החילופים התכופים של הקצינים ביחידת רובר-צה"ל, ביחוד בפיקוד-צפון, מעוררים מורת-רוח בקרב הכתבים. הדוברת בצפון, רביסרן עופרה, עזבה את תפקידה יחד עם האלוף, אורי אור, במקומה אמור לבוא סגן-אלוף ג'ורא, ששימש כעבר ביחידת-הדובר בירושלים, אך עד בוא ימלא את מקומו קצין אחר, סגן-אלוף (במיל') עימנאל. העיתונאים טוענים כי תופעת הביסאות המוסיקליים ביחידת הדובר פוגעת בעבודתם.

מי יבקר בחיפה?

מזה שבועות אחדים, מאז פרש לגימלאות מבקר העירייה דניאל שולמן, פועלות המחלקות השונות של עיריית חיפה ללא כל ביקורת שהיא.

בין העסקים התעוררה מחלוקת על אופן מינויו של מבקר חדש. החוק קובע כי עליו להתמנות על-ידי מועצת העירייה, אך בחיפה החליטו להקדים מיכרז למינוי המתנגדים להליך המזור טוענים כי אם המועמד שיוכה במיכרז יעורר התנגדות במועצת העירייה, תיקלע זו למלכודת: היא תיאלץ לבחור בין הסתבכות בתביעה מישפטית, בשל אי-כיבוד תוצאות המיכרז, לבין מינויו של מועמד שאינו רצוי לה.

סדר

במועצות הדתיות

שדולה של אנשי-מרע חובשי-כיפות, שהחליטה לפעול לעריכת סדר במועצות הדתיות, פנתה לשרים בדרישה לחוקק בעניין חוק ברור.

בין הנמנים עם מקימי השדולה: הפרופסור יצחק שוה מהכור הגרעיני כנהל-שורק, שהיה מועמד לנשיאות המדינה, הפרופסור שלמה אקשטיין, לשעבר רקטור בר-אילן, וחבר המפד"ל מרחובות הנגיה ויינברג. השדולה מציעה שהבחירות למועצה ייערכו במועדן ובמתכונתן של הבחירות לרשויות המקומיות. עד כה מתמנות המועצות על-פי הסכמים מיפלגתיים.

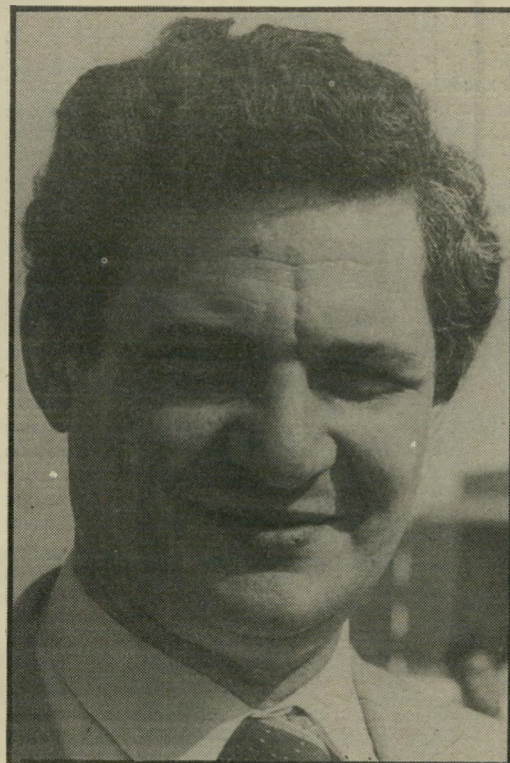
השבוע פותח "העולם הזה" במדור חדש, שמטרתו לשמש בימה להשמעת דיעות השונות מן הדיעות המתבטאות במדור "הנדון", ואף נוגדות להן. מדור זה יהיה פתוח לכל איש-ציבור, איש-רוח והוגה-דיעות שיש בפיו השקפה מעניינת, שיש בה כדי לעורר למחשבה.

האורח הראשון במדור זה הוא ח"כ יורם ארידור, שפעולתו כשר-האוצר מטעם הליכוד שנויה במחלוקת חריפה, גם על רקע דוח בייסקי. מובן שכל הדיעות המתפרסמות במדור זה הן על אחריות בעליהן. אין "העולם הזה" משנה את תוכן הדברים או סיגנונם.

המימסד הסמוי

אייאפשר להבין את הבעייתיות של המשק הישראלי, אם אין בודקים — ובשבוע עיניים — מה החליט המימסד הסמוי. באופן פרדוקסאלי, ההסתדרות הופכת למימסד סמוי דווקא כשהיא כאופוזיציה. לעומת זאת, כיום, כשמוכ"ל ההסתדרות הוא חבר במפלגתו של ראש-הממשלה, מתגלה המוכ"ל בכל הכנעתו. כך קרה כשהסכים המוכ"ל לשחיקת שכר של 30% אחרי יולי 1985. כאשר ההסתדרות היתה באופוזיציה, היא לא הסכימה לשום שחיקת-שכר — אפילו לא ל-3%. או היא רצתה, ואף הצליחה, לקבוע את מדיניות-השכר כלי הממשלה. ההסתדרות אף לא הסכימה שהממשלה תתערב במדיניות-השכר. מדיניות-השכר אינה נוגעת לממשלה — כך החליטו וביצעו ראשי-ההסתדרות, כשראש-הממשלה היה ממיפלגה יריבה. אחר-כך, כתוצאה מהסכמי-השכר, שהשיגה ההסתדרות, עלה השכר הריאלי ללא כיסוי בתפוקת המשק. ראשי המערך בכנסת באו בטענה לממשלה מרוע עלה השכר הריאלי ללא הצדקה. ראשי המערך בהסתדרות, בהסכמי-השכר,

לכן קראתי להנהלה האמיתית של הטלוויזיה והרדיו בשם "הסובייט". לאחרונה אמנם חל שם שיפור, אבל עדיין יש שם שדרים המשתמשים במיקרופון בשרירות, כאילו היה כלי-הביטוי הפרטי שלהם ולא נכס ממלכתי, כלומר — שלך, שלי, של כולנו. זה שכועסים על הטלוויזיה גם מימין וגם משמאל לא אומר דווקא שהטלוויזיה בסדר. קורה שהיא לא בסדר משני הצדדים.

תקציב רשות-השידור למחצית השנייה של 1985 לא אושר מעולם על-ידי ועדת-הכספים של הכנסת. זה שינה למישהו משהו? תארו לכם שהכנסת לא היתה מאשרת תקציב של משרד ממשלתי, והשר ממשיך לפעול כאילו לא קרה כלום. אבל שר, שום שר, אינו מתימר להיות בעל כוחות עליונים כאלה. אנחנו יודעים שבמדינות מסוימות מבצעים מהפכה קודס-כיל על-ידי כיבוש רשות-השידור. אצלנו זה לא יקרה. רשות-השידור כבר נכבשה. הסובייט כבש אותה.

בשם EMINENCE GRÉ (עוצמה אפורה) מכנים הצרפתים דמות חסרת סמכות פורמאלית, המפעילה כוח שילטוני, בתוקף היותה בעלת השפעה מאחורי הקלעים. בישראל ה-EMINENCE GRÉ אינה דמות אדם. זוהי דמות של קולקטיב, המימסד הסמוי. התעשיינים גם הם פועלים כמימסד סמוי. דוח בנק ישראל שפורסם עכשיו מגלה (בעמוד 63) איך הועלה השכר הריאלי בסוף 1985 במידה ניכרת. מעבר למה שהתעשיינים היו מחוייבים על-פי הסכמי-השכר.

לכאורה — רבר בלתי רציונאלי, דבר בלתי-אפשרי. טוב-לב בלתי-צפוי. אבל זהו טוב-לב עם חשבונות-כיס. גם בעבר נקטו התעשיינים בשיטה זו, בתיקווה שהממשלה תיאלץ אחר-כך לפצות אותם על שחיקת הריווחיות. המימסד הסמוי של התעשיינים מעלה שכר בסתר, ונציגיהם הגלויים מתלוננים אחר-כך על שחיקת הריווחיות. הם עשו זאת בומן ששלט הליכוד, וניסו לחזור על אותו התרגיל גם עכשיו, כשיש ממשלת-אחדות-לאומית. אחד התעשיינים החשובים, יגאל נאמן מתדיראן, הסביר את קשייו: הוא ציפה שיהיה פחות כראשית 1986. הפיחות היה צריך לפצות אותם על עלויות השכר. המימסד הסמוי הפעיל מדיניות-שכר משלו. הוא ניסה להפעיל גם מדיניות-פיחותים. פיחות טרם בוצע, אבל בתקציב-המדינה הפעולה העצמאית הזאת כבר קרעה חורים הקרויים "פיצוי נוסף לתעשיינים".

רק מי שנוחן התרחשויות בשיטחיות סבור שלכל החורים בתקציב אחראית הממשלה. חורים רבים נגרמים על-ידי המימסד הסמוי — מימסד שלא נבחר מעולם לנהל את המדיניות הכלכלית, ושאיננו חייב לאיש דיווחשכון על תוצאותיה.

אני מזדה לאורי אבנרי על הכנסת האורחים בהעולם הזה. בתור מי שמשמש מטרה חביבה לתיקשורת, נעים לי להשתמש באפשרות זו שהועמדה לרשותי לחפש הכיטוי. לא אצל זאת הפעם לתגובה בתחום האישי. כשהגו בכניש קורא לך "חמור" — וזה יכול לקרות — התגובה המוחצת ביותר היא התעלמות ארישה. כשהופנה פעם לעברי ביטוי כזה, שתקתי ולא הגבתי, עד שבעל לשוון-ה"חמור" יצא לגמרי מכליו. הוא בא אליי בטענה מרוגזת: מרוע אתה שותק כל הזמן? דווקא תגובתו של מוצאא חן בעיניי. אחר-כך חשבתי, לפי הסיגנון והלשון, שאולי הוא היה עיתונאי מן המימסד. אין לי שום חיבה למימסד.

אם הגיע הקורא עד הנה, הוא בוודאי מנופף שתי גבות כתמיחה. שר לשעבר, חבר-כנסת — הרי אתה בעצמך מימסד. באופן טכני, אייאפשר להכחיש זאת. אבל המימסד האמיתי

"ההצבעה בעד הליכוד המשיכה, גם אחרי 1977, להיות הצבעה נגד המימסד!"

בישראל איננו דווקא זה שנגזר מהמערך הפורמאלי של השילטון. יש גם מימסד סמוי. המימסד הזה, כמו קרחון, רק ראשו מכבז מעל פני האוקיינוס. מרביתו נסתר מתחת לפני המים. בהתנגשות בין הרהקרח וספינת-האפאר טיטאניק על המיליונרים שלה, במי האוקיינוס האטלנטי הקרים, הרהקרח היה המימסד, והטיטאניק היא שנופצה. אבל לא כמו בקרחון, למימסד הסמוי ראשים רבים. כדי להבין מה מתרחש בישראל, צריך להכיר את הראשים האלה.

העם הבין, בחושים בריאים, שתנועת-החרות מעולם לא היתה מימסד, אפילו לא כשבגין היה ראש-הממשלה. ההצבעה בעד הליכוד המשיכה, גם אחרי 1977, להיות הצבעה נגד המימסד. מה יכול להיות יותר אנטי-מימסדי מאשר הקריאה המתפרצת "בגין לשילטון" — כשבגין הוא כבר ראש-הממשלה? הבוחרים ראו את המימסד האמיתי כמשהו שמחוץ לממשלה. הבוחרים צדקו. מה שאפשר להבין בחוש, באינטואיציה, שהמימסד האמיתי בישראל איננו זהה למימסד הפורמלי של מוסדות השילטון, ישמתקיים מימסד סמוי — זה עדיין טעון בדיקה, הגדמה ותוכחה.

אז דוח בייסקי, הרוגמה החביבה הם הבנקים. מול המלצות אישיות של ועדת-חקירה לא החזיק מעמד שום מומלץ. בעיקבות ועדת-חקירה התפרסמו בעבר שר-הביטחון, רמטכ"ל, נגיד בנק ישראל. אבל כל המומלצים האלה היו שייכים למימסד הפורמאלי.

לעומתם, יש בנקאים המצפצים על המלצות ועדת-החקירה. הם לא מתפרטים כנדרש מהם. גם חברי דירקטוריונים של בנקים, הקרויים נציגי ציבור, מחזיקים בתפקידם, בלי שמולאו המלצות ועדת-בייסקי לפטר את הבנקאי שלהם. רק לשם רוגמה: הר"ד יהושע רוטנשטריך הוא מטיף ידוע בשער העיתונות, עד שזה נוגע להתנהגותו שלו כדירקטור בבנק דיסקונט. ביחס לעמדותיו שלו כדירקטור בבנק הוא כבר אינו מכבד את זכות הציבור לדעת. במיקרה, התנהגותו איננה זוכה להארה מקיפה בתיקשורת. במיקרה, הר"ד רוטנשטריך הוא גם יור"ר מועצת-העיתונות. ממש ברית בין המימסדים.

יש המלצות של ועדת-החקירה. יש ממשלת-אחדות, עם רוב של כמעט 100 חברי-כנסת. יש החלטות של ועדת-הכנסת לביקורת-המדינה. יש החלטות של הכנסת. כל המימסד הזה אינו יכול לחייב כמה בנקאים למלא אחר המלצות ועדת-בייסקי. (ובסוגריים אשאל: מה היה כוחו של שראוצר בודר — כשכל ראש-המדינה כושלים וכלכלים מול המימסד הבנקאי?)

אין זהות בין המערכת הפורמאלית של המימסד והמימסד האמיתי. בראש רשות-השידור עומד ועד-מנהל, אבל לא פעם נראה שאת הרשות הזאת כאמת מנהל הוועד, או הווערים, ולא הוועד-המנהל.

"אסור להשוות לברית המועצות. אצלנו קיימת דמוקרטיה והגורבצ'ובים שלנו עדיין קטנים!"

הביאו לאותה עליה. הם בוודאי חיכו ירייהם ביחד כהנאה איך הצליחו לגרום לתוצאה זו, ועוד להטיל את האחריות למחיר הכלכלי על המימסד הפורמאלי. כך פועל המימסד הסמוי ההסתדרותי בישראל. הרי מימסד סמוי אינו נדרש לתת דין וחשבון לאיש, לכאורה, בזמן שילטון הליכוד היתה ההסתדרות אופוזיציה למימסד. למעשה היא הפעילה כוח כמימסד. מימסד סמוי.

בטענות באים הכל — הציבור, התיקשורת, המיפלגות — רק אל המימסד הגלוי, אל הממשלה.

בכל מדינה יש קבוצות-לחץ. זה לגיטימי, ובלתי-נמנע. אולם קבוצת-לחץ פירושה שהיא מנסה להשיג משהו מהשילטון. היא מנסה להשיג זאת בגלוי או בסתר, אך ההחלטה היא בידי השילטון. בדמוקרטיה זה שילטון נבחר. מימסד סמוי יכול לפעול בגלוי גם כקבוצת-לחץ המנסה להשפיע על השילטון. אבל בישראל המימסד הסמוי הוא הרבה מעבר לקבוצת-לחץ. יש תחומים שבהם הוא פועל בעצמו — במקום השילטון. כך גם הופך מימסד סמוי כמעט לשילטון סמוי. ודאי, בכל דמוקרטיה קיים גם מימסד סמוי, אבל כאשר הוא מתעצם על חשבון השילטון הדמוקרטי, קיימת סכנה אמיתית לדמוקרטיה.

תארו לכם איך היתה נראית מערכת המישפט שלנו, אילו את פסקי-הדין, שעליהם חותמים השופטים, היו קובעים אחרים זולתם, אחרים סמויים. המימסד הסמוי בהחלט איננו פועל בניגוד לחוק הפלילי. שריפת תחנת-אוטובוס, או, להבדיל, בית-כנסת, איננה פעולה של מימסד. הרבנות הראשית איננה מוציאה הוראות לשרוף תחנות-אוטובוס, והאגודה נגד כפייה רתית איננה שורפת בתי-כנסת. מי שעובר על החוק הפלילי כבר מוכיח בואת שהוא איננו מימסד: אין לו הכוח להשיג את רצונו בצורה חוקית-מימסדית.

ומשום שהמימסד הסמוי הוא כה חזק — אין הוא זקוק לסמכות פורמאלית. בין כל 120 חברי הכנסת הנוכחית לא תמצא אף בנקאי אחד, שום איש טלוויזיה, ורק תעשיין אחד. מכל חברי ממשלת-ההסתדרות יושב בכנסת רק אחד בודר — מוכ"ל ההסתדרות. המימסד הסמוי, ה-EMINENCE GRÉ הקולקטיבי, איננו צובר תוארים. הוא צובר כוח.

מיכאיל גורבצ'וב שולט בכרית-המועצות ובממשלתה, מבלי לכהן כראש-הממשלה. הוא רק מזכיר-המיפלגה, והמיפלגה היא ששלטת.

בשגרירויות ברית-המועצות בחו"ל, האיש החזק איננו תמיד השגריר. לפעמים זה נציג סמוי של הקג"ב. את המצב בישראל בוודאי אסור להשוות למצב בכרית המועצות. אצלנו קיימת דמוקרטיה, והגורבצ'ובים עדיין קטנים. פעם צריך מישוה לכתוב את ההיסטוריה האחרת של מדינת ישראל. ההיסטוריה של המימסד הסמוי. אולי אז ישנתה מבטנו לא רק על העבר שלנו. גם על העתיד.

כיצד זכה מנחם בגין בכרטיס טיסה ממיסעדה באום-אליפחם ומדוע מסתתר בעלה של שרה דורון

■ "בעמק מגרלים גברים" — הפנינה הזאת שייכת לחבר הכנסת פסח (פייסי) גרופר, שהביט ספקיבנקאה לעברו של

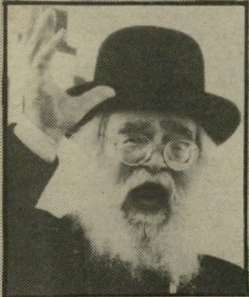
אינה יכולה לבלות שם עם בעלה, ובמשך תקופת ארוכה יותר, בגלל התחייבויותיה כראש סיעת הליכוד בכנסת.

■ במיסעדה של חלימי ב"אום-אליפחם מתבקש כל סוער לרשום את שמו ופרטיו על פיסת נייר. מדי שבועיים מתקיימת הגרלה בין הפתקים, והי פתק הזוכה מוכה את בעליו בכרטיס טיסה. שבוע שעבר הוגרל פתק, ועליו כתוב: "מנחם בגין, רחוב צמח, מיספר 1". התעלומה היא מי כתב את הפתק, ומי יזכה בכרטיס.

■ מצברוחו של יהושע (שוקי) סורר, מנכ"ל משרד התעשייה והמיסור, שהתפטר בתחילת השבוע, ירוד ביותר. הסיבה אינה נעוצה דווקא בתרטה על הצעד שעשה, אלא שאמו אושפזה ביום השבת בבית חולים.

■ מזמן לא הרגיש חבר הכנסת בני שליטא שהוא כל כך על הגובה, כפי שהרגיש שבוע שעבר. שליטא התארח בערב ראיונות בהרצליה. אחת המראיינות לפניו היתה גרפר לוגית. שליטא נירב, על-פי בקשת המארגנים, את כתב-ידו.

הפתעות

אליעזר שך יש יידיש

● אחרי שנכנס לתפקידו נגיד בנק ישראל מיכאל ברונר, נגלה טפח נוסף על המתרחש מאחורי הקלעים. לקראת בחירתו בשעתו תיאר העולם הזה את מגישתם המפתיעה של הרב אליעזר שך וסגן שרה-אוצר. עדי אמוראי. בין השניים התפתחה הערכה הדדית עמוקה. עד כדי ידידות. מסתבר כי הרב שך לא נטש את

ידידו. הוא הורה לשליחו בממשלה שרה-פנים יצחק פרץ, לגשת בדחיפות אל ראש-הממשלה שימנעון פרס ביום הראשון — כשהתברר כי סיכויו של אמוראי להגיע למשרת הנגיד הם קלושים ביותר — ולבקשו לדחות את ההצבעה. כך, הסביר, ניתן יהיה לפעול בנחת למינויו של אמוראי. השר, שליחו של הרב הנערץ, הופתע משהשיב פרס את פניו ריקם. ואילו אמוראי הופתע משנודע לו עכשיו הסיפור.

ג'יב'ת ארצי הוא האיש שכתב את הספר שעל-מנו מוקרנת עתה בטלוויזיה הישראלית. ארצי (29), לשעבר אלוף חתירה וחבר פרלמנט, שהתפטר בגלל התמוטטות כלכלית, מכהן עתה כסגן יו"ר המפלגה השמרנית בבריטניה. בראיון שפורסם השבוע טען ארצי כי לעולם אינו יודע מראש איך יסתיים ספר שהוא כותב. וגם בספר קין והבל החליט רק לקראת סיום כתיבת הספר ששני גיבוריו לא ייפגשו לעולם. בתמונה: ארצי עם אשתו.

דיד קריבושה נראה בחברתה של ידידה חדשה. שחרף כל הבקשות. התעקשה להישאר בעילום-שם. בני-הזוג נראו במסיבה תלאביבית משופעת בשמות נוצצים לרוב. בהמשך הערב נגזר קריבושה אל עבר הפסנתר ופרט עליו כמה קטעים. לשימחת הקהל במקום.

"מקורות" לשרותך!

טובה זכאי שם מוכר

● יחזקאל זכאי, מנכ"ל מקורות, מתגורר במושב או"ר. הסמוך לירושלים. עקב המשבר החמור המסתמן במשק-המים, הוגבר הפיקוח על הצריכה. לכן, בוקר בהיר אחד הופתעה רעייתו, טובה, לגלות כי אין מים בברזים בביתה. זכאי לא היססה. הרימה טלפון אל המרכזיה של מקורות ושאלה: "אפשר לדעת, בבקשה, מדוע ניתקו לי את המים? מה, לא שילמתי בזמן? מדוע?" אחרי שהעבירו אותה מפקד לפקידה, התבקשה לבסוף להזדהות.

טובה זכאי, הייגה את עצמה. מעברו השני של הקו השתי-רה דממה. הפגיזה היתה נבוכה למדי. שם-מישפחתה של המתלוננת תא להפליא את שם מישפחתו של מנכ"ל. הפקידה הזעיקה בהולות את לי שכת המנכ"ל. מה שמה הפרטי של אשתו של המנכ"ל? שאלה. משנענתה, חזרה אל המתלוננת וטיפלה בה באופן הטוב ביותר. זכאי טוענת, שגם לפני שזיהו את יחוסה המישפחתי — היה היחס אדיב.

ואשת-המיקצוע קבעה קווים לדמותו, מבלי לדעת את זהותו של בעל הכתב. שליטא ישב ב"קרב הקהל ושמע מחמאה אחרי מחמאה. והנה מיבחר מהשבחים שנפלו בחלקו: "בעל יומה", "לא הולך בתלם", "אישיות מרתקת", ועוד ועוד.

■ קשה לשכוח את ביקורה ההיסטורי של ראש-משלת בריטניה מרגרט תאצ'ר בארץ, ובפרט את בעלה, דניס. בעיקבות הווג'הדובר התקשרו מהרדיו אל חברת-הכנסת שרה דורון וביקשו לדבר עם בעלה. דורון הפיקחית קלטה מייד את המלכודת וענתה: "בעלי הוא יותר מדי נחמד מדי שאעולל לו דבר כזה!" מכיוון שהדברים נאמרו בנימוס, ירדו אנשי הרדיו מהרעיון.

■ דורון נוסעת, בלי בעל צמוד, לביקור ראשון בחיה באיסטנבול, במיסגרת מישלחת מטעם הכנסת. תורכיה היא ארץ מרתקת ביותר לגביה, ולכן היא הצטרפה השבוע בקול רם על כי

הילדה אוזון בתו הבכירה של שמואל פלאטורון. שמלאו לו השבוע שמונה שנים. יום לפני כן מלאו לבתה של הילדה, במבי, עשר שנים. וכך יוצא שהיא גדולה מדודה, יואב, בשנתיים.

עודד תאווי הופתע מאוד השבוע כשאשתו ובנותיו ערכו לו מסיבת הפתעה ליום-הולדתו ה-49 במתכונת "אלה הם חייך". אשתו הזמינה חברים מהעבר ומההווה, ובעזרת שיקופיות נזכרו בחוויות מתקופות חייו השונות. בתצלום פוגש עודד את שרה גינור, מפיקת הטלוויזיה.

סטן מצאה דרך לחישוב מהיר של מולי-האופק של האדם — המול נקבע על פי שעת לידתו, נוסף על מול הנקבע לפי תאריך-הלידה. מולי-האופק הוא הקובע, על פי האסטרונומיה, את אופי האדם, תחושותיו, התנהגותו ורגישותיו. סטן כתבה את שיטתה בספר חדש, ועל פי הבטחתה, יוכל כל אחד מן הקוראים לחשב את האופק שלו ולשמש האסטרונום של עצמו. **■ איש התיאטרון ניקי ניתאי** ידוע במקומות הבלתי-שיגרתיים שהוא מוצא להצגותיו, לצורך הצגת הם כבלו המחזאי **אראבל**, מצא ניתאי חלל חדש ליד מוסיאונו יפו.

חבריהכנסת **יגאל בהן**, שי הסתורר צמודות עם אורחת שי הגיעה למונון-הכנסת. כהן מת גורר בתל-ערישים שבצמק יז רעאל. **■ רינה גינדי**, אלמנתו של הקבלן **אברהם גינדי**, מתכוונת לקיים בקרוב מיפגש חברים, לזכר בעלה שהלך לעולמו בצורה מהרירה כל-כך. את המיפגש יש ברעתה לקיים ביום הולדתו באולמי בני ברית. **■ המבקרים אצל גינדי** מספרים כי היא איבדה הרבה ממישקלה, ובניגוד לאופיה המסוגר בימים כתיקונם, אין היא פוסקת מלשחזר את המאורעות שקדמו לשיעה שבה נמצא בעלה

נתן יונתן המשורר שם עינו בכוס המשקה. לידו ידידותי-שירים. יונתן ונילי השתתפו במסיבה לכבוד המשורר והמחזאי מוטי בהרב, שהעלה 400 פעם את המחזה החוג לדראמה שלו.

ללא רוחיחיים בכריכה. גינדי מספרת כי עשתה כל מה שיכלה כדי לשמור עליו מפני עצמו ומוסיפה, באוזני מבקריה הרבים, כי אינה מבינה את נסיונותיו העקשניים לשים קץ לחייו. "הרי הוא היה כזה פחזן!" **■** כעת מסתבר גם כי אין זה נכון שהמישפחה לא פנתה לעזרה פסיכולוגית. גינדי שוחח עם פסיכולוג, אך לא התחיל, כנראה, בטיפול רציני, ולכן השפעת השיחות היתה מוגבלת. **■ האסטרונומיה מלילה**

המקום, שקורותיו מתחילות בתקופת התורכים, נוקה למענו עליידי עיריית תל-אביב ו הוכשר למחזהו של אראבל, המתרחש לסירוגין בצינוק בית-הכלא ובפנטזיה של אסירים. **■ המתרגם עלי אלאזי** הרי צפה בחדשות-הטלוויזיה וצעק, כמו ארכימדיס בשעתו: "מצאתי!" על המסך נראתה קרקעיתה היבשה של הכינרת, ואוהרי הסביר בהתפעלות: "אך לא חשבתי על זה קודם? הרי ככה בריוק הצליח ישוע לטייל

על המים!" אוהרי הוא יליד הכפר הגלילי ספוריה, הלא היא ציי פורי, שבה נולדה, על-פי המסורת, חנה — סבתו של המטיף מנצרת.

■ במיסדרונות מישרדי פקיד השומה 5 של מסה-הכ"נסה בת"א תלויות כרות המס-בירות כיצד יכולים הנישומים לבקש החזרי-מס על טיפול רפואי. אלמוני, כנראה נרגו, הוסיף על אחת מהן בכתב ידו: "רק עבור שיניים קירמיות!"

■ האמרגן שמואל צמח הומון, לפני צאתו מהארץ בשבוע שעבר, לצפות בהפקת בלט של אגדת-הילדים סינדרלה, בהשתתפות 260 תלמידי הסטודיו לבלט בגיבעתיים. לא השתתפו רק כוכבי הסטודיו, אלא כל התלמידים, גם מי שלא נשקף להם עתיד מבטיח בתחום הבלט. האמרגן התפעל מההפקה ואמר: "הייתי לוקח את ההפקה ליד, לולא... לולא... לולא מה? לולא היתה המפיקה והיוזמת של המיבצע אשתו, הרקדנית **בר"כה צמח**, המנהלת את הסטודיו. די.

קוראים לה קרלה!

● לפני כמה ימים פורסמה בידועות אחרונות תמונתו של שר-המישטרה **חיים בר-לב**, כשחצי גופו העליון חשוף, וחתיכה ראויה-להתכבד מלמדת אותו לקלוע בחץ וקשת. התמונה הנציחה את חופשתו הפרטית של בר-לב באילת. השבוע פגש השר בשתי צעירות במישכן-הכנסת.

קשת ברילב ומדריכה הקעס שכך

משהתמוגגו השתיים מהתמונה הסתבר כי הוא אינו שותף להתפעלות הכללית. אני עומד לתבוע את הצלם הזה על הוצאת-דיבה" הודיע, זו היתה חופשה פרטית והוא לא הציג עצמו כצלם-עיתונות, אלא התחזה! בין השלושה התפתח ויכוח חברי, הצעירות הסבירו לשר שהתמונה מוצלחת וחרותה בזיכרון הקוראים, ולכן הצלם-המתחזה עשה לו דווקא שרות. אט-אט שכך כעסו של בר-לב, אם כי הוא הוסיף לרטון: "ובכלל הכיתוב מתחת לתמונה לא היה מדויק, כתבו שזוהי איטלקיה בשם אנדריאנה, אבל שמה קרלה". לבסוף התרצה ואמר: "נו טוב, אם אתן כל-כך מתעקשות שהתמונה היתה מחמיאה — לא אתבע את הצלם לדין!"

הצלם הוא ירון אמיל, וחותר בשם מימל.

● **איש נטורי-קרתא** לייב וייספיטש, על הסופר המיסטיקן פנחס שדה: "שמעתי שהוא חושב את עצמו לישו. זה טוב, כי אם זה נכון, אז יתלו אותו!"

כסוקי השבוע

● **ברוך (הבאבא בי רוד"ך) אבוחצירא:** "מאיר כהנא הוא מטורף!"

דפנה ברק

אסי דיין נראה לראשונה, מאז חזר משהות קצרה מארצות-הברית, בחברת אשתו הטרייה, הדוג-מונית היפהפיה סמדר קלצ'ניסקי בת ה-23. הם ישבו במינת פאב תל-אביבי שבו נערכה מסיבה סוערת באותה העת, והשתדלו מאוד מאוד, ללא הצלחה רבה, שלא למשוך אליהם תשומת-לב.

חקירה איוחזת

ענקי של 34.6% במיספר השוטרים הטבלות האחרות מוכיחות כי באותן שנים חלה עליה תלולה במיספר התיקים (180.4%), וירידה גדולה באחוזי הגילויים הכללי (23.3%).

מה הסיבה לירידה באחוז הגילויים? טבלה מס' 3 מדברת בעד עצמה. בשנים 1965 עד 1974 עלה מיספר הקצינים בדרגות סגן-ניצב עד רב-ניצב ב-119.5%, בעוד שמספר השוטרים הפשוטים עלה רק ב-15.3%.

במילים פשוטות: מי שאוכפים את החוק ברחובות, עוצרים עבריינים וחוקרים אותם הם השוטרים הפשוטים, עד דרגת סגן-ניצב. מיספר השוטרים בשטח לא גדל כמעט. לעומת זאת התנפח המנגנון המינהלי פלאים, ונוספו לו קצינים בכירים רבים. אין פלא. איפוא, שקשה לראות שוטר מסייר ברחובות, ואין זה מפתיע שמיסדרנות המטה הארצי בירושלים ממש, מתפוצצים מקצינים בכירים, העוסקים ב"תיכנון", "בקהל", ועוד

מזה שנים מונח
בכספתו של
המכ"ל (משמאל)
דוח סודי המוחח
ביקורת קטלנית
על הידרדרות
המישטרה בארץ.
הדוח מתכנסם
כאן לראשונה

"דו"ח ואכלד"

של המישטרה

בכספת של מפכ"ל המישטרה מונח כאבן שאין לה הפכין דוח שהיה אמור לרפא את מישטרת ישראל מתחלואיה.

את הדין וחשבון הממצה חובר ניצב-מישנה בדימוס, יצחק רונן, מי שהיה עוזר-המפכ"ל וראש יחידת המחשב במישטרה. הדוח הסטטיסטי וההכללות שנלוו אליו קבעו כי המישטרה היא גוף ההולך ומאבד את כושרו המיבצעי.

ניצב-מישנה רונן ניבא כבר ב-1978 מציאות של רחובות המלאים בפשיעה חמורה. כשמתחילים ב-1986 את נתוניו של הקצין בדימוס, אי-אפשר להימנע ממסקנות חמורות.

מישטרת ישראל טרם פירסמה את הדוח השנתי לשנת תשמ"ה-התשמ"ו, למרות העובדה שהיא ניוונה מכסי הציבור. לדיכוי רונן, העיכוב בפירסום הדוח אינו מיקרי, ואין הוא נובע מתקלה טכנית כלשהי. הדוח השנתי, שעין הציבור עדיין לא ראתה אותו, מונח על שולחניו של המפכ"ל רודר קראוס מזה שישנה חודשים. מנתוח-הנתונים, שמישטרת ישראל

מילים יפות, שאין להם ולא כלום עם תפיסת פושעים, כפי שמכונה טבלת אחוזי-הגילוי העלובים של המישטרה. חשוב לזכור כי כל קצין בכיר אינו מקבל רק משכורת גבוהה-יחסית. להרבה קצינים בתפקידי מינהל יש לישכה, עוזרים, מזכירים ומזכירות, המנפחים את התקציבים ואת כמות כוח-האדם. לכל הקצינים מדרגת סגן ניצב ומעלה יש רכב צמוד. ואם הם בדרגת תת-ניצב ומעלה, יש להם נהג צמוד.

כך אפשר לראות בשעות-היום במטה מחוז תל-אביב, למשל. עשרות רבות של שוטרים וקצינים בכירים העוסקים בעבודת מינהל למיניה. בשעות הערב מתרוקנים המישרדים ומתרוקנים מיגרשי-החניה מעשרות כלי-הרכב החדישים, העומדים לרשות הקצינים הבכירים. אז נשארים הבניינים המיסכנים, שבכוח-אדם דל ובמיספר רב להפליא של כלי-רכב נאלצים להתמודד עם הפשיעה הגואה.

השקעה מפוקפקת

התקציב, שממנו נהנית המישטרה, אינו בטל בשישים.

"חוק פארק'נסון" חוגג במישטרה: ככל שיש פחות שוטרים, יש יותר קצינים בכירים

בשנת 1984 עמד התקציב של מישטרת-ישראל על 60,748,000 ד"ר. לר. כלומר, כל אחד מ-4 מיליון אזרחי ישראל שילם מכיסו מיסים בסך 15.2 דולר לכיסוי הוצאות המישטרה. תחת לשמש כמנוף למילחמה בפשיעה כוזבת, תקציב גדול זה על ניפוח המנגנון, ניצב-מישנה רונן מונה את הניפוחים במנגנון המישטרה, שאין להם ולא כלום עם פעילות מיבצעית: לפנן שנים אחדות הוסיפו למייש-

ל 3.5 שוטרים. במרבית מישטרות העולם המערבי שרתו באותה עת 2.2 שוטרים בממוצע לכל 1000 תושבים. "ג'ונגל" מבחינת הפשיעה, שירתו לפי נתוני שנתון הארץ-בי-איי באותה שנה רק 1.8 שוטרים לכל 1000 תושבים.

בלומר, בישראל, שבה הפי שיעה קלה לעין ערוך מזו שני בניו-יורק, היה מספר כמעט כפול של שוטרים על כל 1000 תושבים.

למרות הגידול הענקי בכוח-האדם במישטרה, חל פיתוח באחוז הגילויים של השוטרים (ראה טבלה).

כדאי להדגיש שכל "תיק" בטבלות משמעו עוון או פשע שבוצעו נגד גופם או רכושם של אזרחים. "גילויים" אינם מסמלים בהכרח את כמות ההרשעות שהשיגה המישטרה בתי-הדין הפשט, אלא עצם הגילוי, כביכול, שמגלים החוקרים כי פשע מסוים בוצע כיו עברייני מסויים.

"אחוז הגילויים" אינו נתון סטטיסטי בלבד, זהו בעצם גם מדד-הסיכון של העברייני. למשל, אם אחוז הגילויים של עבירות-רכוש הוא 20%, זאת אומרת שלעברייני, המבצע עבירה כזו, יש סיכוי של 20% להיתפס. אם אחוזי-הגילוי של מעשי-שוד הוא רק

מיותר לציין שניצב-מישנה רונן נשאר ניצב-מישנה לנצח.

סיכון מיקצועי נמוך לשודד

בעיה הראשונה, לדברי רונן, היא התפלגות הדרגות במישטרה. מאז 1975 הפסיקה המישטרה לפרסם את הנתונים ביחס לכוח-האדם שלה. הוא הדין לגבי הנתונים של התפלגות הדרגות השונות ומספר בעלי התפקידים השונים במישטרה. כפי שמגלים הנתונים האחרונים שפירסם המטה הארצי, עמד ממוצע השוטרים ב-1975 לכל 1000 תושבים

אל שכחה לאסור על פירסום, עולה כי הגוף הממונה על שמירת החוק במדינה הוא גוף כוזבני, בלתי-יעיל, שלמרות התקציבים הגדולים העומרים לרשותו אינו ממצא כהלכה את תפקידו.

רונן, שקיבל בעבר ציונים-לשבח על תיכנון מערכת-מינהל במטה הארצי, חיבר בשנת 1978 דוח שסיפר על ניפוח תיקני כוח-האדם המינהלי במישטרה. אחרי הגשת הדוח הוא הוזמן אל המפכ"ל דאז, חיים תבורי, שנתן לו להבין כי עשה שטות בכך שחיבר את המיסמך. המפכ"ל וקציניו הבכירים לא חששו אז, לדברי רונן, מן התוצאות החמורות שניבא הדוח, אלא מזה שהוא עלול לרלוף לעיתונים.

יותר "ברזלים" — פחות גילויים

טבלה מקוצרת של אחוזי הגילויים של המישטרה בשנים שונות. לפי סוגי העבירות:

השנה	סה"כ תיקים	אחוז הגילויים	התפרצויות	תיקי הגילויים	אחוז הגילויים
1965	89,956	47.2%	16,304	30.1%	22.8%
1975	180,247	35.9%	43,180	15.4%	19.0%
1984	252,245	23.9%	54,998	11.1%	5.9%
השינוי ב-1984 מול 1965	+180.4%	-23.3%	+237.3%	-19.0%	-16.9%

מספר השוטרים לכל 1000 תושבים:

השנה	שוטרים לכל 1000 תושבים
1965	2.6
1975	3.5
1984	הנתונים נשמרים בסוד על-ידי המישטרה

מסקנות: בין השנים 1965 ל-1975 חל גידול של 34.6% במיספר השוטרים לכל 1000 תושבים. באותן שנים חלה עליה תלולה במיספר התיקים (180.4%) וירידה גדולה באחוזי-הגילויים הכללי (23.3%). מה הסיבה, אם כן, שהמישטרה, שהגדילה את כוח-האדם שלה בצורה מאסיבית בשנים המדוברות, לא הצליחה להגדיל, במקביל, גם את אחוזי-הגילויים שלה? הטבלה הבאה מספקת את התשובה ההגייונית לשאלה זו:

השנה	קצינים בדרגת סגן-ניצב עד רב-ניצב	שוטרים פשוטים
1965	77	2209
1974	169	2547
השינוי ב-1974	+119.5%	+15.3%

3%, אפשר לומר ש"הסיכון המיקצועי" שנוטל העברייני, בבואו לבצע שוד, נמוך בהרבה מזה שמבצע גניבה פשוטה. לשם האיוון יש להעיר שיש מומחים אחרים לענייני-מישטרה, הסבורים כי מרד אחוזי-הגילוי הוא מרד מוטעה בחישוב הסיכון המיקצועי של העברייני, ויש לחפש טובים ממנו. טבלת כוח-האדם המישטרה מראה כי בין השנים 1965 ל-1975 חל גידול

מקלות בגלגלי הצדק

גורם נוסף ההופך את השוטרים בעל-כורחם לגורם חלש בשטח הם בתי-המישפט. הסובלים ממחסור כרוני בכוח-אדם. הטבלה מראה את מקומם של התיקים הפליליים בבתי-המישפט בשנה החולפת:

8%	1. הרשעות
0.15%	2. זיכוי
14.1%	3. תיקים שנסגרו מתוכם:
5.9%	(א) תיקים שנסגרו מחוסר הוכחות:
7.4%	(ב) תיקים שנסגרו מחוסר עניין לציבור:
0.8%	(ג) תיקים שנסגרו מסיבות אחרות:
9.8%	4. תיקים "תקועים" בבתי-המישפט המחוזיים:
40.7%	5. תיקים "תקועים" בבתי-מישפט השלום:
50.5%	סה"כ תיקים "תקועים" בבתי-המישפט

מסקנות: יותר ממחצית התיקים שהכינו חוקרי-המישטרה נשארו תקועים במנגנוני-הפרקליטות (בתי-המישפט המחוזיים) והתבעה המישטרית (בתי-מישפט השלום). מצב זה, חוץ מההשפעה ההרסנית שיש לו על עשיית הצדק, יש לו גם השפעה מוראלית קשה על חוקרי-המישטרה. המסיימים את העבודה ואינם רואים כיצד ממצים את הדין עם "לקוחותיהם". מן הטבלה אפשר ללמוד כי אחוז התיקים הפליליים, שבעליהם יוצאים זכאים, הוא נמוך ביותר. דבר המלמד על רמתם הטובה של החוקרים. המצליחים למרות התנאים העלובים שבהם הם עובדים לאסוף די הוכחות מרשיעות. בתיקים שאכן מגיעים לבתי-המישפט.

האזרחי, ניסה רונן לשכנע את סגל הפיקוד הבכיר כי אפשר למצוא מתנדבים מוכשרים גם לתפקידי הפיקוד בגוף ההתנדבותי. אחד הסימנים להירדרות כוח המחץ של המישטרה, והפניית תיקני

טרת ישראל מחוז חדש: מחוז המרכז. במחוזות הקיימים הוסיפו מרחבים (למשל מרחב לכיש). תוספת זו של גופים מנהליים לא באה יחד עם הגרלה בכוח-האדם המבצעי. מחלקת כוח-האדם במטה

המישטרה אינה סובלת ממחסור בתקציב, ברכב או במיבנים - כל אלה נבלעים על-ידי המנגנון

כוח-האדם שלא לפי הצרכים ברוחב, היא הפמיניזציה של המישטרה. לשם השוואה: במישטרת ניוירוק משרתות כ-2% נשים, רובן המכריע בתפקידי של הכוונת התנועה ליד בתי-הספר. במישטרת ישראל, בי יחידות מסוימות, מגיע מיספר

הארצי, לדוגמה, נופחה מעבר לכל סרפורציה. בין השנים 1977 עד 1979 גדל מיספרם של עובדי האגף מ-72 ל-149 איש, עליה של יותר מ-100%. גם מחלקות מנהליות אחרות במטה הארצי גדלו בשיעורים דומים. נראה שהמפכ"ל הנוכחי מודע לבעיה, אך

שוטרות יותר מדוי

אנשי מג"ב מודל לקינאה

מערכי-המודיעין

במישטרות בארצות-הברית אין שום מערכי-מודיעין, חוץ מבענייני-סימס. בישראל מועסקים שוטרים מוכשרים רבים באיסוף מה שמכונה "חומר מודיעיני".

לדברי רונן, "סותרם" החומר הרב, שהם מביאים, את צינור רות קבלת-ההחלטות, ומסרביל מאוד את הברירה של חומר רלוונטי מתוך הכמות העצומה של שיבוי-שמעות ורסיסי-מידע שאיש אינו יכול לאמתם. אנשי-המודיעין נלקחים מבין שורות החוקרים, ובכך נמצא מערך החקירות של המישטרה נחלש עוד יותר. תועלתו של המודיעין המישי טרתי מפקפקת, והוא נבנה כחיקוי למודל צה"ל, ללא כל כיסוי בשטח. במישטרות בארצות-הברית נבחן כל חוקר כל הזמן לפי אחוז הגילויים שלו. בישראל אין כל מעקב כזה. בניורק באים החוקרים מבין שורות שוטרי-הסיוור הטובים ביותר. אם אין הם מביאים לאחוז-גילויים די גבוה, הם חוזרים לרחוב כשוטרי-סיוור. בישראל, איש אינו טורח למפות את אחוזי-הגילוי של החוקרים או של אנשי-המודיעין.

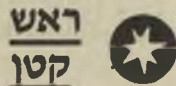
להיטות להעניק דרגות בכירות במישטרה גובלת בי גיחוך. מפקד המישטרה האמי ריקאית בנמלהתעופה הענקי "קנדי" בניוירוק הוא בדרגת קפטן (פקד). בישראל, מפקד נמלהתעופה "בן-גוריון", הד קטן-יחסית, הוא ניצבי-מישטרה.

ריבוי הקצינים הבכירים גורם לכך שכשמתרחש אירוע בשטח, החוקרים והקצינים הוותיקים אינם מעוים להזיז אצבע עד שמגיעים למקום הקצינים

ניצבי-מישטרה רונן בתפקיד, במחלקת המחשב המישטרית כאבן שאין לה הופכין

הוא היה נתון ללחץ רב של מפקדי המחוזות שנשארו להם תקנים פנויים לשוטרים-גברים, ושביקשו להחליפם בתקנים של נשים.

ורם נוסף, המחליש את יכולתה של המישטרה להתמודד עם העבריינות, הוא, באופן פרדוכסאלי,

הנשים לכדי 20% מהכוח הדי מיבצעי.

הנשים במישטרת-ישראל משרתות בשעות היום, בייחוד ברישום דוחות-תנועה, אולם הן באות מבחינת התקן על חשבונם של סיררים ובלשים גברים, שלא התגייסו למישטרה בגלל המש"כורת הנמוכה ותנאי השכר הלא-מפתים.

רונן מספר כי בהיותו האחראי במטה הארצי על הקצאת תיקני כוח-האדם,

הוא אינו מסוגל לעמוד בלחץ של המנגנון לגרול ולתפוח.

בשנים האחרונות הצליח פיקוד המישטרה לבנות "אימפריה" של מעבדות ניידות לזיהוי פלילי. בכל זירת-פשע אפשר לראות את כלי-הרכב הקטנים, המצוידים במיטב כוח-האדם והמיכשור, כדי למצוא עקבות וטביע עות-אצבעות בירת הפשע. אולם, טוען ניצבי-מישטרה רונן, למערך הזיהוי הפלילי במישטרה אין "גב". כלומר, קרוב לודאי שאנשי המופ"ם (המחלקה לזיהוי פלילי) יגלו טביעות-אצבעות ועקבות אחרים, אולם אין להם מערך תומך של מעבדות ומחשבים משוכ"לים, כדי לנתח את המידע שהם מביאים.

כך, למשל, ממשיך עניין זי-הוי טביעות-האצבעות במישי-טרת-ישראל להיעשות, עד היום במאות אלפים של כרטיסיות-קרטון, בעוד שבשוק קיימים חישובים מתוחכמים שהיו יכולים לסייע בעבודה. לקניית מחשב כזה אין למישי-טרה כרגע תקציב.

המישמר האזרחי מהווה הגשקה מפקפקת, לפחות בכל הקשור לגילוי ומניעה של פשעים. כך גורסים גם קציני אגף-היתכונן במטה הארצי, שלא מכבר המליצו, בתוכנית הרב-שנתית למישטרה, לצמצם את הסגל במישמר האזרחי. בכל אופן, בשנת 1975 גוייסו למישמר האזרחי 800 קצינים במשי-כורת, כמחציתם במישרות חלקיות.

המישמר האזרחי הקים עוד הירארכיה מישטרית בועיר-אנפין, נוסף על זו שכבר היתה קיימת במישטרה. אחרי שהוקם המישמר

יש תקציבו! אבל בשביל מה?

האם חסר למישטרת-ישראל תקציב? כדי לענות על שאלה זו כדאי לעיין בטבלה הבאה. הנתונים נלקחו מתוך חוברות דין וחשבון שנתי של מישטרת ישראל.

תקציבי המישטרה בשנים 1980-1984:

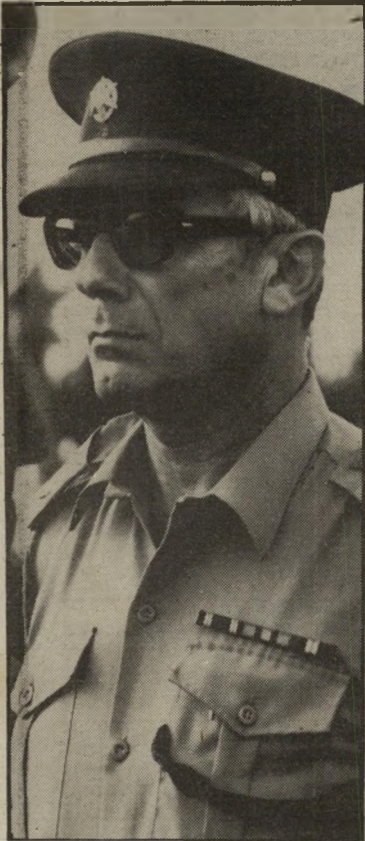
שנה	תקציב במיליוני שקל (ישנים)		אחוזי השינוי בתקציב לעומת השנה הקודמת	
	תקציב בסיסי	תקציב פיתוח	תקציב פיתוח	סה"כ תקציב
1980	1,212	17		
1981	3,299	64	+276%	+174%
1982	6,369	190	+197%	+95%
1983	13,271	437	+130%	+109%
1984	88,536	2,586	+492%	+565%
לא פורסם	לא פורסם	לא פורסם	אין נתונים	אין נתונים

המסקנות מדהימות: תוך ארבע שנים עלה תקציב-הפיתוח של המישטרה ב-15.112% (חמישה עשר אלף, מאה ושנים-עשר אחוזים). כלל התקציב המישטרתי עלה תוך ארבע שנים ב-7.314% (שבעת אלפים שלוש-מאות וארבעה עשר אחוז).

בלי לפרט חישובים מסובכים מדי, ניתן לומר כי בהשוואה למישרדי-ממשלה אחרים, וגם לאור ההתייקרויות במשק, לא קופחה המישטרה בתקציבה - ההיפך הוא הנכון. משמורות השוטרים אינן נכללות בתקציב. גם צי הרכב המישטרתי מוחלף אוטומאטית אחת ל-3 שנים, בלי קשר לתקציב.

בצה"ל, מפקד-סיוור שהוא סגן-מישנה יחליט במקום מה צריך לעשות, ורק אחר-כך יודיע לממונים. במישטרה, "הראש הקטן" אינו תופעה חדשה, כולם מחכים בזירת הפשע ל"ברזלים", ובינתיים מתבזבז זמן יקר.

לפני שנים אחדות שלחה המישטרה ללונדון קצין בכיר בשם אהרון שלוש. כדי לדון שם בעניינים של מילחמה בטרור. כשהחזר שלוש לארץ, סיפר בתדהמה לחבריו במטה הארצי כי מישטרת לונדון, המנהלת בשעות היום על-ידי ארמירל או גנרל בגימל לאות, מנהלת בשעות-הלילה על ידי סרג'נט (סמל). בישראל, אין זה נדיר לראות את המפכ"ל מסייר בזירת פשע שיגרתי בליוויית קציניו הבכירים.

קצין-מישטרה שלוש אדמירל ביום. סרגנט בלילה

הדבר מלמד אולי על מסירותם, אבל אינו תורם כמאומה לחקירה המתבצעת בשטח.

קצין-מישטרה, ששעה שנים רבות בארצות-הברית, סיפר כי מפקד תחנת-מישטרה ב"לוס-אנג'לס, הממונה על שלומם של כמה מיליוני אזרחים, הוא בדרגת קפטן (פקד). מפקד תחנת המישטרה של כפר סבא, לשם השוואה, הוא קצין בדרגת סגן-ניצב.

ניידות

ועבודה בשטח

לבסוף: מול עיניהם של המתכננים במישטרה עומדים שני מודלים, שהצלחתם מעוררת קינאה: בתחום הסיוור והשלטת סדר — מישמרה-הגבול. בתחום החקירות ומניעת פשיעה — השב"כ.

אין זה מיקרה שמישטרת מחוז תל-אביב לא היתה יכולה לתפקד ללא פלוגת מג"ב. מישמרה-הגבול נבנה לפי מתכונת צה"לית: אנשי-שטח מאומנים במיטת קבוע (פלוגה). בלי יותר מדי סגל מינהלתי ופקידים, אנשי מג"ב מצויידיים היטב, ממשמעים יותר מן השוטרים "הכחולים", ואינם צמודים לתחנות, אלא מצטיינים בניידות. החיסרון — לאנשי-מג"ב אין שום ניסיון בחקירות.

ואנשי החקירות של המישטרה מתקנאים בחוקרי-השב"כ ובהצלחת תיהם. מי שמכיר את השב"כ יודע כי יותר מ-90% מאנשי האירגון הם אנשי שטח. אין קצינים, אין פקידים מיר תרים, ורוב המשאבים — כסף וכלי רכב — מופנים לעבודה בשטח.

המיפגש בפאריס התפוצץ ★ המיפגש בעזה נאסר ★ בתונים הוחלט להרחיב את המעגל

מיפגשים מן הסוג המוזר

הודיע: "אין היתר. פגישה כזאת עלולה להתסייג" המיפגש לא התקיים.

הכנסת: ●

מה ביחאום לחתום?

פרשה מוזרה עוד יותר היתה בכנסת. במרכזה עמד ח"כ אבא אבן, יו"ר ועדת-החוקר-הביטחון. לפני חודש חזר אבן מארצות-הברית, וכינס את הקבוצה הקרויה "פורום היונים". זוהי קבוצה של ח"כים — אנשי המערך, מפ"ם, ר"צ, שינוי והרשימה המתקדמת — הקשורים בגוף הקרוי "המרכז הבינלאומי לשלום". גוף זה הוקם לפני כמה שנים על סמך מצע שהכיל את המילים "זכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני". לאבן היה מסר חשוב לעמיתיו הח"כים: זה עתה חזר מארצות-הברית, ושם קיים פגישות חשובות עם אנשי רוח פלסטיניים, שאת זהותם סירב לגלות. (אבן נפגש בעיקר עם איש הרוח הדגול וליד ח'לדי, פרופסור בהרווארד, בעל יוקרה עצומה בעולם

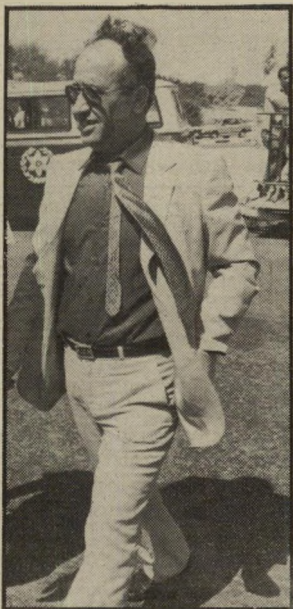
אתה מדבר כאן בפאריס! אתה לא אומר את זה בירושלים" אברזיאד: "מה אתה, מושל צבאי?" הרברים החריפו יותר ויותר, ובסוף העיר אחד הערכים בקהל: "אם כך

אתה מדבר כאן בפאריס! אתה לא אומר את זה בירושלים" אברזיאד: "מה אתה, מושל צבאי?" הרברים החריפו יותר ויותר, ובסוף העיר אחד הערכים בקהל: "אם כך

מתווכחים בנבנישתי ואברזיאד אתה מדבר כמו מושל צבאי?

שלוש עכשיו פנו אל יצחק רבין. שרה-ביטחון היפנה את הפעילים למתאם-הפעולות-כשטחים-הכבושים. זה

ח"כ מיעארי חוגים נוספים

מדברים שוחרי-השלום בישראל, מה הטעם לדבר עם ישראלים?" סיכם ביטרלן: "הוכח כי אין אפשרות לרשימה ישראלית-פלסטינית. לפלסטינים לא תהיה ברירה אלא לחזור לדרך הטרור!" נראה כי מסקנה זו עמדה לנגד עיני המארגנים מראש, וכי המיפגש אורגן כדי להוכיח זאת.

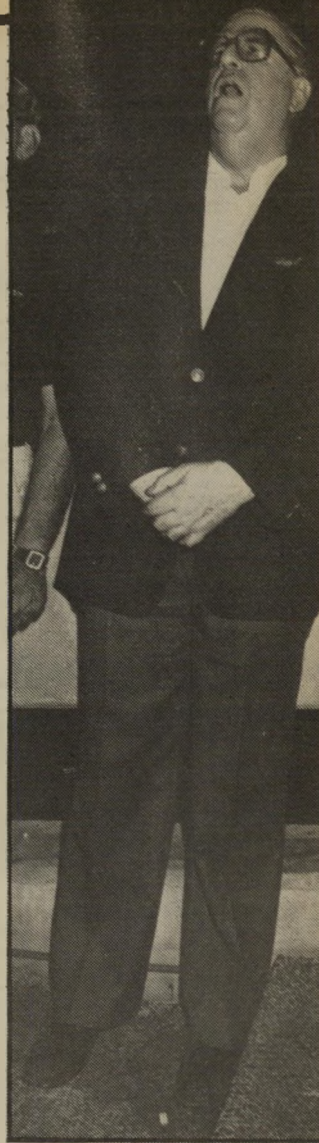
עזה: ●

ההידברות אסורה

מיפגש לא פחות מעניין הוא זה שלא התקיים.

כמה שבועות אחרי הדרושה בחבי רון, שבררך אליו הוכו שוחרי-השלום ונערכו חברון מהומות על-ידי התחיה כך וגושי-אמונים, ביקשו פעילי שלום עכשיו לערוך כינוס דומה בעזה. הם רצו לשתף בכינוס את רשאר אל-שווא ורופא מקומי, אך נאמר להם כי אלה אינם מייצגים עוד את הלך-הרוח ברצועה. הערבים הציעו שותפים אחרים, אוהדי אש"ף. שלום עכשיו הסכים.

הערבים העמידו רק תנאי אחד: ששלוש עכשיו ישיג היתר למיפגש מטעם הממשל הצבאי. אחרת היתה

ח"כ אבן המצע מעל לכל:

אתה מדבר אליי כמו מושל צבאי? קרא זיאר אברזיאד מירושלים לעבר מירון בנבנישתי, גם הוא מירושלים.

זה לא היה מוזר — אילו נערך המיפגש שלהם בירושלים. אך הוא נערך בפאריס, לפני קהל של 300 איש. המיפגש המוזר נערך מטעם גוף הנושא את השם "אגודה לסולידריות צרפתית-ערבית" (ראשייה-יבית "צבר" פתית: אס"פא). בראש הגוף הזה עומד לוסין ביטרלן, צרפתי שהיה ראש שרותי הביטחון בימי שארל דה-גול, המצטרף בקו הפרו-סורי. ביטרלן התפרסם כאשר נפגש פעמיים עם הארכי-רוצח הפלסטיני אברזיאד (צברי בנא). בן-חסותה של דמשק, ותיאר אותו כפטריוט פלסטיני דגול.

מדוע יארגן איש כזה דווקא דרישה ישראלית-פלסטינית? את השאלה העלה העולם הזה (13.5.86) לפני המיפגש, כאשר חשף את הפרטים התמוהים (מאברזיאד ועד ר"צ). כינתיים ניטנה התשובה.

לפאריס באו מהצד הישראלי מירון בנבנישתי, דדי צוקר ודני רובינשטיין. בנבנישתי הוא בעל הרעיון לספח את השטחים הכבושים מטעמים "שמא" ליים", מפני שתהליך-הסיפוח הוא "בלתי-הפיך". דדי צוקר הוא מוכר ר"צ. רובינשטיין הוא עיתונאי מטעם דבר. מוזמן ישראלי רביעי, דני ליסאני, כתב גרוסלם מוסט לענייני השטחים הכבושים, דחה את ההזמנה אחרי הפירסום בעוולם הזה.

מהצד הערבי באו רק אנשים מהשטחים הכבושים, ובראשם זיאר אברזיאד. לא הוזמן איש מטעם אש"ף, ואש"ף הטיל חרם על הכינוס. לא הוזמנו גם ישראלים הדוגלים בהידרות עם אש"ף.

בכינוס התלטה הרוחות. בנבנישתי דיבר בצורה בוטה, ועורר עליו את זעם הערכים. כאשר אמרו הערכים כי לא תיתכן שום הידרות אלא באמצעות אש"ף, המייצג את העם הפלסטיני, קרא בנבנישתי לעבר אברזיאד: "כך

בדיחה ושמירה

„אמרתי לה: אם לא תצאי מייד, אני נוסע למיטרה“

היונים חוזרות הביתה

היונים חוזרות הביתה לדרגור, אומרת האימרה האנגלית. זה קורה גם ליונים הפרלמנטריות שלי — היוזמות שעוררתי בכנסת, ושהשארתי אחריי כשפרשתי מבית המחוקקים.

המוזנים ברכב ציבורי הם אחת היונים האלה, שחזרו עתה לשוכך. יונה אחרת היא הגורת הבטיחות. 'לחמתי במשך שנים להנהגת חובת החגירה של חגורות הבטיחות, לא רק בכבישים בנייעורניים אלא גם בעירוניים. מה ההבדל בין שני סוגי הכבישים? פעם נהגה רחל אשתי כלילה במוסטאנג שהיה לנו. זה היה ליליג'סם, ובפינה השוכה בשכונת פלורנטיין הגיחה מונית מרחוב צרירי, עלתה על מכוניתנו

מאחור ודחפה אותה אל פינה של בית. רחל הייתה חגורה, ועל כן, תחת להיזרק דרך השימשה הקירמית, נותרה לה רק צלקת קטנה כפניה. לולא חגורת הבטיחות, הייתה זקוקה לפנים חרשות. חמישה שריתתחבורה דחו את תביעתי. זה היה חוסר-אחריות משוער מצידם.

עכשיו העלו שני חברייכנסת — אוריאל לין ורב בן-מאיר — את ההצעה מחדש. שוב בא שריתתחבורה, חיים קורפור, והציע להסיר את ההצעה מסדר-היום. בפיו הייתה הטענה האידיוטית שהציבור אינו יכול לעמוד בגזירה זו. אדם הטוען זאת מתאים להיות מנהל-סניף של חרות, אך לא שר במדינה מודרנית. הפעם אורה הכנסת עזר, ובניגוד לדרישת השר, העכירה את ההצעה לוועדה. שלוש רב שוכך, ציפורה נחמרת.

בדיחה שכזאת

אומרים לי שיוצאי-מארוקו בארץ השתגעו מרוב התלהבות מול הישגי הנבחרת המארוקאית במכסיקו. בעימות בין מארוקו ופולין, אמר לי אחר, „עלול היה להישפך דם בארץ“.

זה הזכיר לי בדיחה עגומה שסיפר לי פעם פלסטיני, מפעילי אשׁף:

בבית-קפה קטן במחנה-הפליטים שאתילא בבירות ישבו שני פלסטיים זקנים, אחד שגורש מרמלה ואחד שגורש מלוד. „שמעתי?“, שאל הפליט מלוד, „בשבע שנים שאתילא קטטה גדולה בין יהודי רמלה ויהודי לוד?“, „מי ניצח?“, שאל הפליט מרמלה. „מה זאת אומרת, מי ניצח?“, השיב חברו, „מובן מאליו שהיהודים שלנו, מלוד!“

אבי המישפחה

ליבי עם רפאל רקנאטי. ולא רק מפני שיש לי כבוד טיבועי לאדם העומד על דעתו והמשיב מילחמה ששרה, מרחב להיכנע לרעת המימטר. ולא רק מפני שטוענת רחל אשתי — מפני שאבי היה פעם נקאי פרטי, בעל בנק קטן בעיר-רשד בהרמניה, כמו אביו של רקנאטי בראשית דרכו.

ולא רק מפני שאחד הרקנאטים — שכחתי איזה מהם — היה פעם חבר שלי באצׁל. ולא רק מפני שיש משהו מרענן באיש-עסקים המדבר על „כבוד“ ו„שם טוב“ ו„מישפחה“, והמכריז: „אני אבי המישפחה!“ אלא בגלל סיבה עקרונית.

אם רוצים להעניש את רקנאטי ועמיתיו, יש להעמיד אותם למישפט. אמנון זיכרונר דרש זאת, עוד בראשית השערוריה, מעל עמודי השבועון הזה. מינוי ועדת-החקירה היה התחכמות, שנועדה למנוע את הצורך הזה. אבל הצורך קיים. אם מישהו — ויהיה מנהל-בנק או ראש שבׁכ או ראשי-משלה — חשוד בעבירה פלילית, יש להגיש נגדו כתב-אישום, להעמידו למישפט ולהעניק לו את זכות-ההתנגדות לפי כל הכללים המקובלים במדינת-חוק.

רפאל רקנאטי אמר בטלוויזיה שהוא רוצה בכך. זה הגיע לו. ואשר לבנק עצמו — אראו. אם זהו בנק פרטי, יש להגיש לבעליו לנהל אותו כרצונם, במסגרת החוק. אם זהו בנק ציבורי, הוא צריך להיות שייך לציבור.

ממשלת-ישראל חוששת מׁ פני הלאמת הבנקים. אך אם יש צורך בחברה המודרנית להכפיף את הבנקים לשילטון הציבור — כי או זהו הפיתרון הנכון. אבל אי-אפשר להתחמק מכך, ולהעמיד פנים כאילו הבנקים הם עסקים פרטיים, ובאותה העת לתבוע מהם להתנהג-כאילו היו גופים ממשלתיים.

בישראל נהוג מזמן מיטטר יחיד-בימו: קאפיטליות של רווחים וסוציאליזם של הפסדים. כשמרוויחים, מרוויחים המעטים. כשמפסידים, מפסידים כולנו. מין יצור-לאיים מזור. פרשת רקנאטי צמחה בתוך שטח-ההפקר הזה. רפאל רקנאטי הטיח אתגר בפני הציבור והממשלה. למעשה אמר לפוליטיקאים: הפסיקו לקשקש. תחליטו מה אתם רוצים. אני מצטרף לררישה זו.

רקנאטי

אחרי חצות, כשיררתי מן ההקרנה, עדיין המום, מצאתי את המכונית מסונדלת. היא לא חנתה על המדרכה, ולא ליד תחנת אוטובוס, ולא במעבר-חציה. המקום לא היה חוקי, מפני שהיה כפינת דרך צדדית שוממה, אך המכונית לא הפריעה לאיש, ובוודאי לא בשעת ערב מאוחרת, כשסביבה זו שוממה. מכיוון שכמה דקות לפני כן שמעתי את דבריו של איש-סׁ קשיש, לא יכולתי שלא לחשוב על אנשים, הממלאים רק פקודות, שתפקידם הוא למרר את חיי זולתם והנהנים מכך הנאה סאריסטית. בייחוד כשהם יודעים שכל בעלי המכוניות ברחוב זה נמצאים בכניין וצופים בשואה.

חשבתי גם מחשבות מסוימות על צׁיץ, שבא לראשית ההצגה, הצטלם, זכה בכריכת המארז (מנהל המסיון) ולא חיכה לסוף. לא אפרט מה חשבתי עליו בדיוק.

אורי אבנרי

למחרת היום חזרתי להצגה. ביקשתי מידר לשלם עבורי את הקנס ולסדר את שחרור המכונית ממכשיר-העניינים. הוא שילם בשעה 10.30 בבוקר. כאשר יצאתי מן ההצגה, המום והרוס, בשעה 3 אחרי-הצהריים, הייתה המכונית עדיין נעולה.

הייתי תשוש מדי מכדי לטפל כזה. ביקשתי את ידידי לברר מה קרה. בשעה 16.30 — שש שעות אחרי התשלום — הוסרו הסנדרלים. זה היה בניגוד להוראות, אבל הייתה לבעלי-העסק החוצפה להדביק למכונית פתק המטיף לי מוסר בנוסח „הנך חונה בשטח אסור על פי חוק“. חנייתך במקום זה גורמת למיטרד ומקשה על התנועה השוטפת בעיר. זה היה פשוט שקר. אבל אני מניח כי המסנדרל הראשי של צׁיץ, בעל הזיכיון, צריך למלא את מיכסת הקורבנות היומית, כדי שהעסק יהיה כראי לו. המבצעים ממלאים רק פקודות.

נוסעת נחמדה

זה קרה לי השבוע. נכנסתי למונית — והיא היתה ממוזגת אוויר. הייתה שמח. שמח כריבוע.

ראשית, מפני שזה היה יום חם מאוד. שנית, מפני שבמשך עשר שנות כהונתי בכנסת זה היה אחד השיגעונות שלי. דיברתי על כך עשרות פעמים מעל הדוכן. תבעתי לחייב את בעלי כל האוטובוסים והמוניות להתקין מזגני אוויר, ולשחרר את כל מזגני-האוויר למכוניות — ציבוריות ופרטיות — ממש וממכס. אמרתי שבאקלים של ארצנו, מזגני האוויר אינו בגדר מותרות. זהו אביור ביטחוני ממדרגה ראשונה. כי החום מקשה את החושים, גורם לעצבנות ולהתנהגות תוקפנית, וממילא לתאונות.

עכשיו הוכנסו המזגנים לאוטובוסים, והחל בדרגם 1984 חייבות כל המוניות במזגנים.

אם תרמתי לכך תרומה כלשהי — אני שמח. מכיוון שהיינו רגועים, יכולנו — הנהג ואני — לשוחח בניהותה. דיברנו, כמובן, על מחירי-הנסיעה. כמו כל נהגי המוניות שנסעתי עימם לאחונה — התלונן גם נהג זה על מחירי-הנסיעה המנוכים.

כדוגמה הביא לי ימקרה: שלושה נערים עצרו אותי ונסעו לבית-החפר שלהם. הוא הקשיב לשיחתם, ואחד מהם הסביר לשני: „היום אני לא אקנה ארטיק, ובמקום זה אני נוסע בטכסי“. אם שלושה נערים מתחלקים במחירי-הנסיעה, אין היא עולה להם יותר מאשר הנסיעה באוטובוס.

„כשהייתי ילד, לא נסעתי בספיישל לבית-הספר!“, אמר הנהג. גם אני לא. רכבתי על אופניים. בגלל המחירים, טען הנהג, רבים מן הנהגים אינם עוברים ביום. הם לוקחים את המישפחה לשפת-הים. כראי להם יותר לעבוד בערב, כשהתעריף גבוה יותר. מיוס-כך קשה כליכך להשיג בתל-אביב מונית ברוב שעות היום.

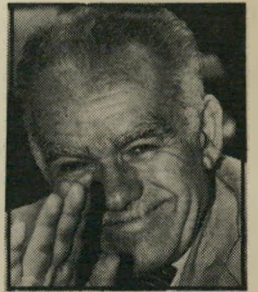
ואשר לסיכוני המיקצוע — הנהג סיפר לי שלא מכבר עצרה אותו נערה נחמדה, וביקשה לנסוע לתחנת-דרגור. בדרך אמרה: „או שאתה נותן לי עכשיו 50 שקל, או שאני אטלפן לאשתך ואגיד לה שניסית להתעסק איתי!“, במנות יש שלט קטן המודיע על של הנהג ומיספיר-הטלפון שלו. „מה עשיתי?“, שאלתי בסקרנות.

שאלו אותי מה רעתי על הפועתו של יצחק שמיר בתוכנית מוקד. לפני שבוע.

תחת תשובה באה לי הכריחה על ניכסון.

על ניכסון נאמר שבבוא יומו להיאסף אל אבותיו, יקברו אותו בין וושינגטון והבארון פוך נכחה-אזון.

על גׁרׁגׁ וושינגטון נאמר כי לא היה מסוגל לאמר דברי-שקר. על קארל פרידריך הירונימוס האציל לבית מינכהאוזן (שנפטר, אגב, שנתיים אחרי וושינגטון) נאמר כי לא היה מסוגל להגיד דברי-אמת.

שמיר

ואילו ריצׁארד ניכסון אינו יודע את ההבדל.

פולנים בבתי יהודים

אחד הפרקים המרתקים ביותר של הסרט שואה צולם בעיירה פולנית, הסמוכה למחנה-השמדה.

כל הבתים במרכז העיירה היו שייכים פעם ליהודים. עכשיו גרים כהם פולנים — אותם הפולנים שגרו או בכיתות עלובות „ליד השרותים“.

המראיין דיבר איתם כפתח בתיהם, ליד הרלתות שעור יש בהן קישוטי מגן-דוד.

הפולנים זוכרים היטב את היהודים אשר להם היו שייכים הבתים האלה. הם זוכרים את יענקלביץ, סוחר-הבדים, ואת לוי, בעל המכולת. יענקלביץ היה איש תרבותי מאוד. לוי היה איש טוב-לב. הפולנים מרברים עליהם (לפחות בדיועבד) כידידות, כמעט בחיבה.

האם אין זה מטריד אותם שהם גרים בבתים שנבנו על-ידי אחרים, שאחרים גרו בהם?

לא. לגמרי לא. מה הם אשמים? הרי לא הם הרגו את היהודים. הם בכלל לא היו מעורבים. הגרמנים לקחו את היהודים, והשמירו אותם. אז היה עצוב מאוד. אבל הבתים נותרו ריקים, והיה זה אך טיבועי להיכנס אליהם.

נזכרתי בחלק זה של הסרט, כאשר ראיתי השבוע בטלוויזיה את הכתבה המצויינת של עמוס כרמלי על עיירה-יהודית. ישראלים טובים גרים בבתים שנבנו על-ידי ערבים, ושהערבים גרו בהם. האם זה מפריע להם? האם זה מטריד אותם?

בניגוד ליהודים באותה עיירה פולנית, הערבים של עיירה-היא לא נעלמו. הם לא עלו כעשן. הם סתם גורשו מן הכפר, וממשיכים לחיות במדינת-ישראל, במרחק של כמה קילומטרים מבתיהם, בשולי ארמנם שגלוקה בהם.

(איך היא נלקחה? החוק הסמיך את הממשלה להפקיע את נכסיהם של „נפקדים“. אבל ערבים אלה לא היו מעולם נפקדים. הרי הם לא יצאו מעולם משטח ישראל. כאן יש התחכמות טיפוסית. לפי החוק, מי שנמצא במועד ממויין מחוץ לביתו הוא „נפקד“. אם נשאר בישראל, הוא „נפקד נוכח“ כרין כל נפקד אחר. ארמנתו מופקעת. וחוק הוא חוק. בית-המישפט. הפועל על פי החוק, אישר את ההפקעה.)

היהודים, הגרים בבתים אלה, הם ישראלים טובים, בעלי-מצפון, אמנים ואנשי-רוח, ביניהם אנשי-משאל מובהקים ההול-כים לכל הפגנות שלום עכשווי. הם עוררו כי בחילה פיסית.

אחר אומר שבעכלל אין לו עסק עם הערבים. זה לא העניין שלו. לו יש עסק רק עם מינהל-מקרקעי-ישראל, שנתן לו את הבית. ובכלל, הרי הערבים ירו על היהודים. כך אמר פלמׁחניק ותיק. שומו שמיים. ב־1948 הייתה מילחמה — מילחמה טוטאלית על השליטון בארץ. הערבים ירו ביהודים והיהודים ירו בערבים. לפי ההגיון הזה צריכים לגרש את הערבים מכל המרחב השמי. בוודאי יש לגרש את השיעים מלבנון ואת המצרים ממצרים. גם להם הייתה החוצפה לירות כנו.)

אני מנסה לנחש: איך מרגיש אדם הגר בבית ערבי יפה, האוכל ושותה בו ועושה בו אהבה, הכותב בו שירים והמצייר בו תמונות, ביודעו שבמרחק של קילומטר או שניים גר האיש שאביו בנה את הבית הזה?

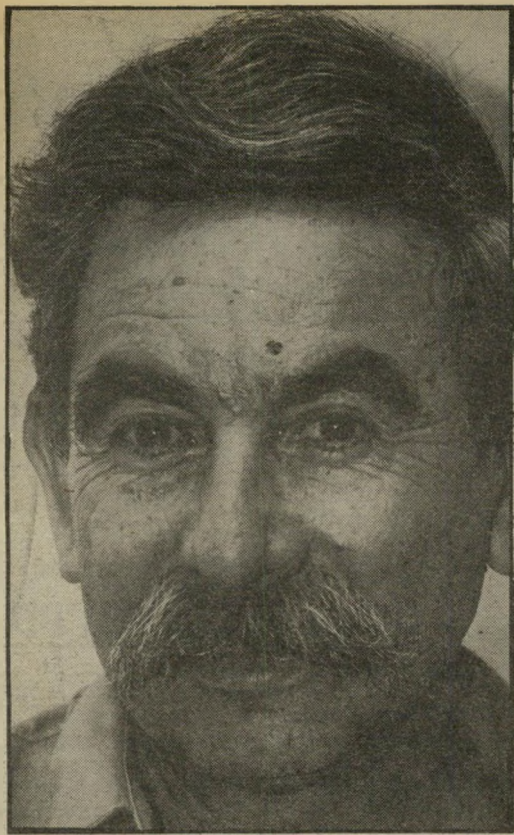
איש מרגיש האיש היושב תחת תאנתו — בידעו שזוהי תאנתו של אדם אחר, שלו ושל אביו ושל סבו שנטע אותה?

איני יודע את מי אני מתעב יותר — את אותם אנשי עיירה-הסבורים שיש בכלל לסלק את פליטי עיירה-היא מן האזור הזה, או אותם שהם ליברלים ובעלי-מצפון, המבקשים לתת לערבים להתחבר לרשימת המים והחשמל במקום שבו התנחלו. הרי הערבים האלה הם טובים, כך אומר לנו הׁכ סוציאליסטי-הומאניסטי, קיבוצניק בעלי-מצפון. הם בכלל לא רוצים לחזור לבתים שלהם ולאדמה שלהם. הם רק רוצים קצת מים וחשמל.

מי שרוצה לדעת מדוע פשט השמאל את הרגל, מדוע הריקבון אוכל כל ככל פה, ומדוע רבים וטובים במדינה פשוט אינם מאמינים בו — שילך לעיירה-היא. שם ימצא את התשובה.

ממלאים רק פקודות

ראיתי את שואה בשני חלקים — ארבע וחצי שעות בערב, חמש וחצי שעות למחרת היום לפני-הצהריים. ההקרנה נערכה במוסיואון תל-אביב, בשדרות המלך שלמה, וצׁיץ היה שם, כמובן. הגעתי ערב באיחור. לא רציתי להפסיד אף דקה אחת. כל מקומות-ההנהגה בסביבה היו תפוסים. מצאתי מקום, הזנתי ומיחרתי פנימה.

ישראל ("פוצי") ויסלר:
"השנה היה זה שבוע של סיפרי עציצים וגינון!"

הנה תם שבוע הספר העברי. מי שרצה לראות - ראה. מי שרצה לקנות - קנה. מי שרצה להרוויח - אולי הרוויח. מה יצא לך משבוע הספר, שאלתי את הסופר ישראל ("פוצי") ויסלר, שסיפרו ה-20 שוקי בקבוקי ראה אור ממש בתוך שבוע הספר.

מה יצא לך מהספר שלי יצא. אם לא היה שבוע הספר זה היה נמשך בטח עוד חודשים. לקראת שבוע הספר כל המו"לים מודרזים להוציא ספרים.

● אם המו"לים בליכך מודרזים, זה סימן שהם יודעים שבשבוע הספר מוכרים יותר. ואם מוכרים יותר אתה מרוויח יותר?

אני מרויח אחוזים ממחיר הספר. אם הספר נמכר בהנחה גדולה, האחוזים שלי קטנים. וכשאני מקבל בסוף השנה את החשבון מהמו"ל, מסתבר שמתוך 1000 ספרים, 50 נמכרו במשך השנה ו-950 נמכרו בשבועהספר.

שבוע הספר

● אתה מרמז על כך שמו"לים משתמשים בשבוע הספר כדי לתת לכם אחוזים מהמחיר הנמוך של שבוע הספר עבור ספרים שנמכרו כל השנה?

את זה את אמרת, אבל את לא היחידה שחושבת כך.

● האם הסתובבת בין הדוכנים? אולי קנית משהו? בטח שהסתובבתי. כמו כל הסופרים. אנחנו עומדים מן הצד מסתכלים אם קונים את הספרים שלנו. הכי נורא זה כשאתה כבר רואה מישו מחזיק את הספר שלך ביד, ממשש אותו קצת, ופיתאום - טראח - מחזיר אותו ולוקח ספר אחר. איזה מתח זה, את לא יכולה לתאר לעצמך?

● קנית איזה ספר בעצמך?

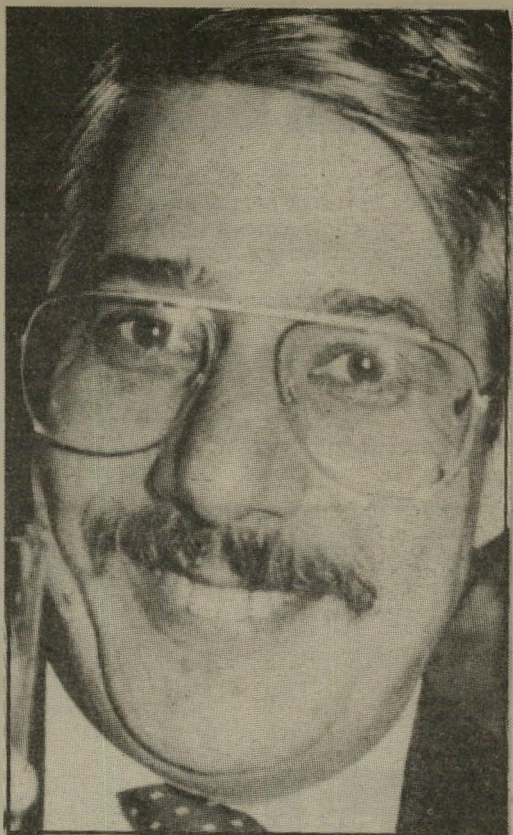
אני קונה ספרים במשך כל השנה, ולא מחכה לשבוע מסויים. אבל בני, ימי, בן ה-8, קיבל ספר וגם קנה ספר.

● איזה ספרים?

הוא קיבל ספר כמתנה מיגאל מוסינזון, מה שכמובן מחייב אותי מייד לתת ספר משלי כמתנה לילדיו של יגאל מוסינזון. ועכשיו את רוצה שאגיד לך מה קנה בני בהג הספר העברי? הוא קנה את הנינג'ה האמריקאי. מה לעשות, זה מה שהוא רצה.

● כבר שנים שבבועהספר הוא שבוע סיפרי הבישול. זה מפריע לך?

אני רואה שאת ממש לא מעורבנת. השנה זה שבוע העציצים והגינון הביתי. וזה לא מפריע לי כלל. יכול להיות שזה חג רווקא לאנשים שבמשך כל השנה הם לא אנשיספר, וגם זה חשוב. ואולי אנשים שבאים לשבועהספר רק כדי לאכול פיצה ממול יראו פיתאום ספר שימצא חן בעיניהם, ויקנו. אני בהחלט בעד המשך קיומו של השבוע.

אלי מסר:
"הצועקים חזק לא התכוונו ממילא לנסוע לאוסטריה!"

בקצב האירועים בארץ. נראה כאילו פרשת ולדהיים היתה לפני שנה, ואף אחד כבר לא זוכר שרק לפני חודש היו העיתונים מלאים בעדויות ובהכחשות ובהשערות. ואחר כך בכעס של העולם על היבחרו של ולדהיים כנשיא אוסטריה. מאז כנראה נמשכים העסקים כרגיל. רצייתי לדעת האם גם אצל מנהל חברת התעופה האוסטרית בישראל, אלי מסר, העסקים כרגיל. והלכתי לשמוע מה במיו.

עדיין מאוד מוקדם לדעת אם יש שינויים בעסקים אצלנו. כמו שזה נראה היום במישרד שלנו אי אפשר להצביע על שינוי.

● הקהל הנוסע לחופשות באתרי הנופש והמרוסא באוסטריה הוא דווקא הקהל היותר קשיש, ויצאי אירופה, וזה הקהל שבחירתו של ולדהיים מרגיזה אותו.

אוסטריה

זה היה נכון עד לפני המשישש שנים. עד אז נסעו באמת אנשים בוגרים ויצאיאירופה. מאז כמה שנים גילו ישראלים צעירים את אוסטריה, שהיא גם יפה, גם לאירחוקה וגם זולה, יחסית לאירופה הקלאסית. ב-1984 נסעו 110 אלף ישראלים לחופשות באוסטריה.

● אתה חושש שהמיספר השנה יהיה נמוך בהרבה?

לא. כמו שאני מכיר את הבעיה, אלה שצועקים חזק הם דווקא אלה שבמילא לא התכוונו לנסוע לאוסטריה. אני זוכר שבזמנו צעקו אנשים שאסור לקנות מכוניות מתוצרת גרמניה. אלה שצעקו היו כאלה שממילא מעולם לא התכוונו לקנות פולקס-ווגן. כך שהעסקים לא ירדו.

● בישראל, איך אתה מרגיש בנוגע מישרד התיירות האוסטרי וחברתהתעופה הלאומית האוסטרית?

אני ישראלי לפני שאני נציג האוסטרים כאן. כולם יודעים את זה, ואם מישו שוכח - אני מייד טורח להזכיר לו. מאחר שאני לא רואה שום ניגודאינטרסים בין שתי הארצות, אין לי בעיה.

● גם עם היבחרו של ולדהיים אין לך בעיה?

כל זמן שלא הוכח במאה אחוז שהוא היה נאצי פעיל, אין לי בעיה. מה שמקומם אותי מאד זה שרק עכשיו התעוררו. האיש הזה נשא במשך תשע שנים תפקיד כינלאומי בכיר מאוד. החומר שיש היום בארכיוני האו"ם היה גם אז. מרוע שתק העולם אז, ועכשיו הוא התעורר? מלבד זאת אני באמת מאמין שישאל אינה יכולה להרשות לעצמה לנתק את הקשרים עם אוסטריה. אסור לשכוח מי סיפק תחנתמעבר ליהודים שיצאו מרוסיה, אסור לשכוח מי היה פעיל בעניין השבויים ואסור לשכוח שאוסטריה היא השער למזרח אירופה.

אבי פזנר:
"איני מוכן להיות שגריר בארץ שבראשה עומד ולדהיים!"

ב-8 ביולי יושבע קורט ולדהיים, הנשיא החדש של אוסטריה. שגרירישראל באוסטריה שוהה. מאז בחירתו של ולדהיים, בארץ. לצורך. התייעצויות.

מי שהיה צריך להתמנות כשגרירנו הבא שם, דובר מישרדהחוץ אבי פזנר, נותר אף הוא בבית, לפי שעה. שוחחתי איתו על הסיטואציה הסבוכה שנוצרה.

● נה, אז לא אורזים את הסקלאות ונוסעים לכיוון אוסטריה?

באמת הייתי אמור לנסוע לשם, אך ברגע שנודע לי דבר בחירתו של ולדהיים כנשיא - הורעתי מייד שאני מסיר את מועמדותי לתפקיד, מהסיבה הפשוטה שאיני מוכן לשרת את האזרחים של ארץ שכראשה עומד אדם החשוד בעבר נאצי.

● מינויך כשגריר באוסטריה היה אמור להוות קידום אישי לגביך, לא?

לפעמים מוותרים אפילו על כך, כשיש סיבות מוצדקות. את יכולה לכנות זאת הקרבה.

אוסטריה

● בדובר מישרדהחוץ, האם אינך סבור שאנו מתערבים בענייניה הפנימיים של ארץ המוקדמית, שנשיאה נבחר בחוק?

יש מעט צדק בשיקול הזה, אבל לא התערבנו בבחירות באוסטריה. לעיתים יש שיקולים חוקים שקשה להתמודד עימם, כייחוד כשהם נוגעים לנאצים. הרי חיים בינינו עדיין ניצולי השואה, דור שלם של ילדיהם! לא ניתן להתעלם מכך. כינתיים לא הגענו לשום החלטה. רק החזרנו את שגרירנו שם להתייעצויות.

● התייעצויות - זהו גם צער בעל משמעות! כן, אבל התייעצויות, זה לא רק צער של הבעת מורתרוח, אלא באמת תהליך של התייעצויות, שכסופו נחליט על פיתרון לבועיה.

● איזה פיתרון מסתמן?

עדיין לא מסתמן פיתרון, ואיני מניח שגיובש משהו לפני השבעתו של ולדהיים. או שייצג אותנו שם נציג שלא כדרגת שגריר, או אולי אפילו - שגריר.

● אבל לא אתה!

זה לא יהיה, בכל מקרה!

● הציעו לך סיצוי על כך?

לא הצגתי את זה בדיוק כך, אבל אני מניח שיציעו לי משהו בעתיד הקרוב.

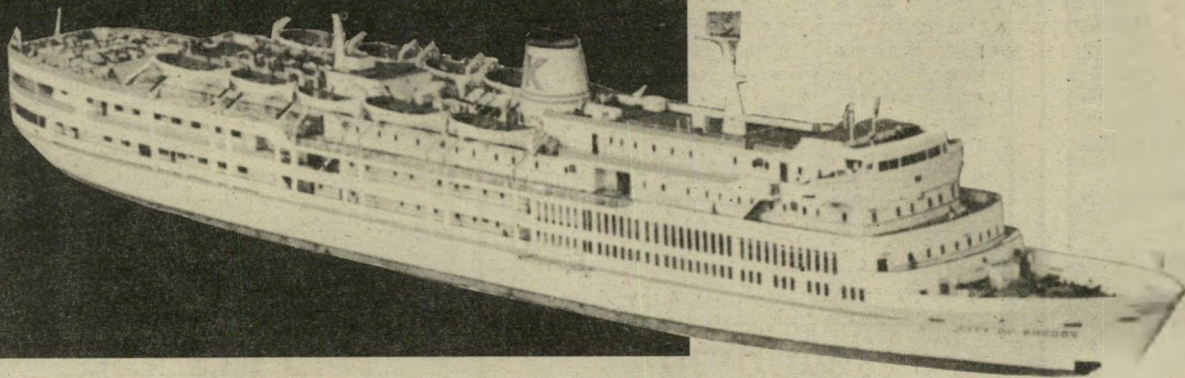
● בינתיים?

עוד לא הציעו שום דבר ספציפי, ואין לי שמץ של מושג מה יציעו לי.

המועמדות הסופיות בתחרות **מלכת המים 86**
 יפליגו עם

"מלחי קרוז"

הצטרפו גם אתם לנופש שייט עם מלכות המים

הכל מכל וכל

קח קרוז עם "מלחי קרוז" ותהנה מאוניה מהודרת שחודשה בשנת 1980, תאים מרווחים (הכוללים שרותים), בריכת שחיה, קזינו מלא פעילויות, דיסקוטק, תזמורת, קולנוע, משחקים, ומעל לכל צוות מסביר פנים 24 שעות ביממה.

אוכל משובח כיד המלך

קח קרוז עם "מלחי קרוז" ותהנה מתנאי Full Board כשר - 3 ארוחות עשירות, מזון חצות מפתיע ושתייה וכיבודים בשפע.
 "מלחי קרוז" - האיניה היחידה עם אוכל כשר.

מיטב האמנים הישראליים

קח קרוז עם "מלחי קרוז" ותראה את מיטב האמנים הישראליים בפעולה. עפרה חזה, שרליה שרון, להקת משינה, הכל עובר חביבי, פנינה זלצמן, גדי יגיל, ציפי שביט, סולימן הגדול, אבי טולדאנו ואחרים שיופיעו לסירוגין בהפלגות השונות.
 קרוז דיירקטור: דודו דותן.

תמורה מעל ומעבר

הנסיגון שלנו הוא הרווח שלך.
 הפלג עם מלחי ותהנה מנסיגון עשיר, ארגון מעולה, טיול מהנה, אוירה עשירה ומחיר סביר.

פרטים והרשמה

מלחי - ספנות נסיעות ותירות בע"מ

תל אביב, רח' דיזנגוף 76, 299414-290596, 03, ח'פה, רח' הבנקים 3, 04-524219

ובכל משרדי הנסיעות ברחבי הארץ.

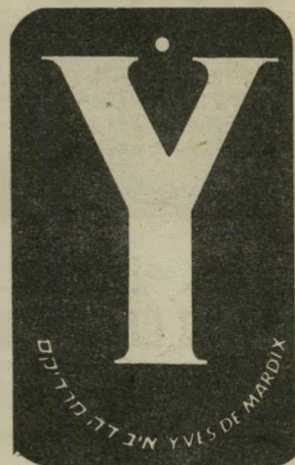
"מלחי קרוז" מ- \$450 + מיסים.
 בחר לך את ה"מלחי קרוז" המתאים לך:

1 "מלחי קרוז" ל-7 ימים:
 ל-3 איי יוון הקסומים: רדוס, מיקונוס וכריתים
 ולאיסטנבול האקזוטית בתורכיה.
 תאריך היציאה מחיפה: 14/8, 7/8, 31/7

2 "מלחי קרוז" ל-10 ימים:
 ל-2 איי יוון הקסומים: רדוס וקורפו
 ונציה הרומנטית באיטליה,
 ולדוברובניק היפה ביוגוסלביה.
 תאריך היציאה מחיפה: 21/8

מלכת
 המים
 1986
 תדגמן
 את דגמי
 הקו החדש
 של

שיווק איב דה מרדיקס
 דיזנגוף 102 (בחדר)
 תל אביב 225176

איב דה מרדיקס
 לקייץ 1986

המתמודדות בתחרות
מלכת המים 1986

תזכינה בטבעות
 יהלומים מתנת

המרכז ליהלומים ותכשיטים

נתניה, רח' גד מכנס 2
 (ככר העצמאות)
 טל': 91182, 053-41725

רוני גליעון-רון

מלכות המים
 מציגות את
 בגדי-הים של

היפהפיות הרוצות לפסוע על המים, בדיוק

כמו תמי בן-עמי ויהודית מזור לפניהן ★ רפי

נלסון מגיח לתל-אביב לפעולת פגע-זברח אלכוהולית

על שמו של הגיבור טרומפלדור. הזמר דני בן-ישראל אירגן שירה בציבור. מרוב רעש, צרחות וריקודי שולחן, איש מהאורחים לא שם לב, שממש באותו זמן, מאה מטרים משם, עלה קולנוע מוגרבי באש. בכמיות הבירה העצמות ששתו שם, ניתן היה בקלות לכבות את הדליקה הגדולה. מאז ימיו הגדולים של רוטשילדס פאב לא בילו כליכר הרבה אנשים כשהם עומדים או יושבים על המידרטה שממול לפאב. המלצריות עברו מאחד לאחד וממש כפו על כולם לשתות, כשהן רוחפות את פחיות הבירה לירי האורחים.

נלסון, שנוכח לדעת כי לא רק באילת הוא שולט במצב-הרוח, היה ברקיע השביעי. סיבה אפשרית נוספת לשימתו הרבה היא בוודאי הבוכטה שאותה קיבל עבור מיבצע הפירסום לאחת מחברות הבירה.

הגשש גברי בנאי שאל את נלסון מי מנהל את אילת כשהוא נמצא בתל-אביב, ומייד קיבל נשיקה רטובה במצח.

איש עסקים בין-לאומיים. שתי היפהפיות נראו יותר כחברות, ורבים הופתעו לשמוע כי הן אם ובתה. סימן הזיהוי: הבלונייה היא הבת. האם כהת-שיער.

יעל בנין באה למסיבת הבירה הסוערת בחברת אמה. אשת-החברה ציפי בנין, שהיא אשתו של אלון (מיל) עמוס בנין, כיום

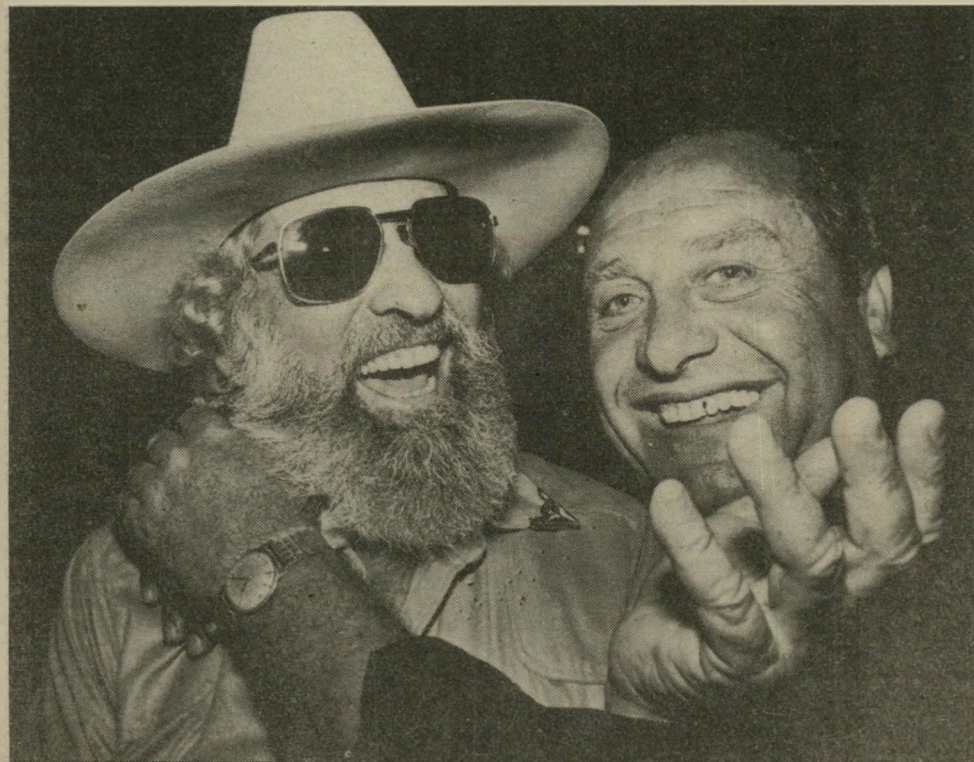
הבוכטה והבירה

ליוסף טרומפלדור חסרה יד, לארמירל הורשיו נלסון חסרה גם יד וגם עין. והצירוף של טרומפלדור את נלסון הפיק את המסיבה התל-אביבית השמחה ביותר השבוע. רפי נלסון נטש את אילת ל-24 שעות תמימות וכא לחגוג עם חבריו הרבים שבצפון חגיגת-בירה ראויה לשמה, בפאב הקרוי

ויי נחמה משמאל, הדוגמנית וחצי, נוגסת בתפנו ברבור, יחד עם שירה פלג, תלמידת-

יאיר גרבוז הצייר, המורה, העיתונאי, המצחיקן. הבן של אמא שלו והמלני המיקצועי - בא סמוך לחצות בחברת אחיו, אלון, שהוא מנהל הסינמטק התל-אביבי. השניים שתו בירה.

מההילולות שאותן הוא נוהג לערוך בעיר הדרומית. הראש מימין, הנראה כאילו מונח בכף ידו של נלסון, שינד לזאב הלפרין, ידידו, שאינו מחמיץ מסיבות.

רפי נלסון שבא לתל-אביב מאילת וכבש אותה בסערה, הוכיח כי המיש-תאות שבכוחו לארגן בעיר הגדולה אינם נופלים

טלי יעקובסון עמדה ברחבה אשר מול הפאב, כשפחית-הבירה לא משה מידה. טלי היא בתו של איש-העסקים האמיד רמי יעקובסון, שאביו היה מבכירי משרד-הביטחון.

היפהפיות על המים יוצאות לדרך

הרבה קריאות התפעלות הפיקו השבוע גרונות גבריים על המירפסת הענקית של פאב האסם, כשבמקום התכנסו לראשונה המועמדות היפהפיות לתחרות מלכת-המים.

אחת-אחת פסעו פנימה הפצצות, עד כי המתח באוויר עלה לדרגה אטומית. מי בליווי החבר או החברה, ואחת מהן אפילו לוותה עליידי האב האוהב והמעריץ, שלא מש ממנה במשך כל הערב.

הנערות מקוות כולן להימנות על 12 המאושרות, אשר יתמודדו בתחרות שתיערך במשך הקיץ. כולן סיפרו כהתרגשות כי הן מצפות בכליוון עיניים לחוויה הנפלאה. הדוגמנית הוותיקה קארן דונסקי באה למקום כאמא טובה, הדואגת לחניכותיה — כי רבות מהן מועמדות להשתתף בתחרות. נופך ממלכתי יוסיף לתחרות מישררהתיירות שישתף פעולה עם

צעירה בת ה-18 שעוצב בצורת ון מראשון-לציון, בת 17 וחצי. ליענקלה טל, מבעלי האסם, שאירחו למופת את המועמדות הצעירות. היה מצב-רוח מעולה, וזאת גם בזכות יום הולדתו ה-34 - שנחוג באותה ההזדמנות.

סיגל סיגלי בת ה-16 ואבטיח ככתר. מאחורי זרועה, המועמדת אורית כהן. בתצלום למטה: קארן דונסקי, שהגיעה לברך את חניכותיה שלי סער (מימין) ולואיז עמר בת ה-15.

חנה שטיינר היפהפיה בת ה-17, וגם הדוגמנית מרין ליבמן בת ה-18 (משמאל). במו הנאה מרובה לבעלי חברת הספנות הוותיקה מלחי

המארגנים ואף יפעיל כמה מן המתמודדות כשגרירות-תיירות כחול. סידרת התחרויות תיערך בכל רחבי הארץ, מאילת בדרום ועד לטבריה שבצפון, כשבכל מקום תיבחר אחת מהנערות כמלכת-היופי האיזורית — כמו נסיכת הכינרת, נסיכת יוסיף ועוד.

שלב הסיום בתחרות ייערך בחודש אוגוסט באמפיתיאטרון החדש שב-מוסאון הארץ, ואז בפעם ה-25 בתולדות התחרות, תיבחר מלכת-המים החדשה.

כל הנערות שבאו למסיבה השבוע, ואלה שיצטרפו בהמשך להתמודדות מקוות בכל-ליבן שבאו להצליח. הן זוכרות הצלחתן העצומה של זוכות תחרויות מלכת המים הקודמות, כמו **תמי בן-עמי**, שהוכתרה ב-1974, או **יהודית נגר** שהיתה מלכת-המים ב-1978.

בין הבאים לברך את הנערות היו בעלי-חברות רבים, אשר ידאגו לפנק את הנערות לכל אורך התחרות ואף לאחריה.

נשף־הקיץ של „ארץ־ישראל היפה” הפך
 לתצוגת־אופנה. העולם הזה מדווח:
 כמה זה עלה? מי תיכנן ומי לבש?

א"י היקרה

מת אנשים עסיקים. מילחמות מחוץ ומפנים, משמאל ומימין, כיום ובלילה. לפוליטיקאים הישראלים אין זמן לני

בזכות מיסכנות, צרות, יתמות ונכות של האנשים בארץ. הפוליטיקאים הישראליים הם באי

פיתאום עלה ברעתי שכל תעשיית האופנה העילית בישראל, וחלק מיי האופנה העילית מחו"ל, עומדים

החברה הגבוהה שילמה 100 שקל חדש לאיש כדי להשתתף, לראות ולהיראות, בנשף־הקיץ של ארץ־ישראל היפה, שהסתיים בתצוגה מרהיבה וציבועונית.

עודד פרוביזור הלביש את שרה ברוכין, שעדתה תכשיטים, פנינים ואבני־חן ירוקות וגילתה: „החצאית עשויה מ־30 מטר בד”

לולה בר אסתר רובין, אלמנת הצייר, היא חסידה מושבעת של לולה. היא לבשה שימלה פרוחנית שלה בשחור־לבן, סגורה מלפנים ועם מחשוף מאחור.

לבדה אביבה גולדמן לבשה שימלת ברוקט פירחוניית, לה הוסיפה קישוטים בשחור. את השימלה תיכננה לבדה ותפרה אותה בעזרת תופרת.

שימלה מחדדה וצנועה מאוד, לבשה אינה הקבלן יעקב רויכמן, אחד מעשירי הארץ ויום מפעלים.

שימלה אהובה של לולה בר, שבה כבר הופיעה בעבר, לבשה אשת הנשיא, אור־רה הרצוג, שרקדה עם אלעזר שמואלי, מנכ"ל מישרד־החינוך.

יהודה דור עיצב את השימלה הירוקה היפהפיה לאשת־החברה אילנה אס, שסיפרה כי את הבד היא הביאה מפאריס ואת השימלה תפר דור.

תמרה יובל רות, אשתו מזה שבועיים של איל-הספנות יולי עופר (מימין), לבשה שימלה אפורה ארוכה, פרי תכנונה של תמרה יובל, שגם תכננה עבורה את שימלת-החופה.

כארים עירונה, אשתו היפה של בעל מלון הילטון, דויד טייק, היתה אחת הנשים האלגנטיות ביותר בנשף-הקיץ שהיה משופע נשים אלגנטיות: בחליפה לבנה מפאריס, מודגשת בתיפורים. כתבה: שולמית יריב, צילם: ציון צפריר

אמריקאית היא שימלת-התחרה של רוחמה חרמון-צפריר, מזכירתו לשעבר של יצחק רבין. שגם הציגה גוף שלא היה מבייש דוגמנית.

עצמי תמרתי את החולצה בארבע שעות. סיפרה חגית קליין (32), העובדת במפעל ארגמן. היא לבשה חצאית פליסה שחורה.

טיסים והנשף המפואר יש, כמוכן, הבג" דים. כל הנשים החשובות האלה וחברותיהן החשובות קצת-פחות מתחילות את סיור הזמנת השימלה כבר חודשיים מראש. כל אופנאי ישראל עומדים בהיכון, וכל רגם של שימלה נשמר בסוד כמוס, וכמוכן המחירים עצמם נשמרים בסוד גדול גם מהחברות, שנותנים להן לחשוב שהשימלה עלתה יותר, ומהבעלים, שנותנים להם לחשוב שהשימלה עלתה פחות. ואז מגיע הנשף הגדול, ומאות המוזמנות החשובות מגיעות לאולם, כעיקר כרי לבחון זו את שימלתה של זו ולהשוות פאייטים ומחשופים ופלי-דים ופליסאיים ושרוולי עטלף, ואורך מירי, ובכל זאת, מפני שכל אשה מוכנה לשלם הרבה כסף כדי לראות את השימלה של חברתה, יוצא איכשהו שגם האוטיסטים וחוליה-הסרטן וילדי ויצו וילדים-חרשיים-ימוגבלים מרוויחים מהעניין.

הלאה וכך הלאה. אני מניחה שבמשך השנה כל הנשים האלה עושות עבודה חשובה, אבל אי-אפשר להתכחש לעובדה שגור-לתהכותרת של פעילותן היא הנשף השנתי של כל אחת מהאגודות האלה. העבודה העיקרית מתחילה כחודשיים לפני האירוע עצמו. כל אחת מהנשים רצה בין בעלי המלונות המפורסמים בארץ ומנסה לסדר לאגודה שלה את הנשף המפואר ביותר. אחרי-כך מתחילה מכירת הכרטיסים, שגם היא מהווה מדרד לכוחה ולהצלחתה של האישיות העומדת בראש האגודה. בין הנשים העומדות בראש ידוע שהחזקות מצליחות למכור כרטיסים במחירים הרבה יותר גבוהים מאשר חברותיהן. יש כרטיסים ב"ש" 100, יש ב"ש" 25 ויש אפילו כרטיסים ב"ש" 400 שקל. ששייכים השנה לאגודה של סווי אבן. רוח מהעניין. אבל מלבד הכר-

שים שלהם, אלא כמה פעמים בשנה, כשהם צריכים להופיע עם אשה על הורוע. אבל השנה היא, כידוע, בת 12 חודשים ו-365 ימים, שבהם אין לנשות-הפוליטיקאים כמה להתעסק. חיפשו הנשים עיסוקים מכובדים, ר" מצאו אגודות וולונטאריות שבהן יוכלו לתרום משהו ולקבל כבוד. גולת-ההבות-רת. כך נוצר מצב ש" בראש אגודת ארץ-ישראל היפה ע"י מרת אשת נשיא-המדינה, הגברת אורה הרצוג. בראש האגודה למילחמה בסרטן עומדת אשתו של ח"כ אבא אבן, סווי אבן. בראש מיח"א עומדת אורה הרצוג. בראש האגודה למען הזקן עומדת הגברת שולמית שמיר. נשיאת אגודת האוטיסטים בישראל היא לאה רבין. אגודת ניצן מתקשטת בנשיאה היפה נלה יעקובי. בראש ויצו עומדת אשתו של שרי המישפטים, הגברת מיכל מודעי. וכך

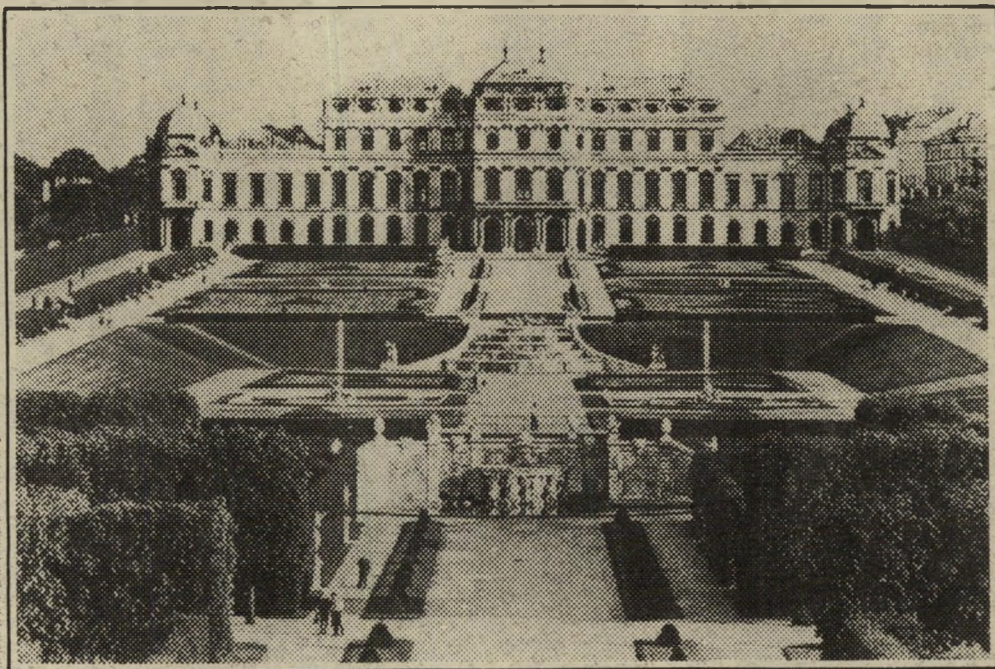

ליזה בוקר מתכננת-האופנה, לבשה שימלה ב"סיגנון יפאני בצביעי אדמה ואשת היהלומן שולה לוסטיג הבלונדית לבשה שימלת תכלת.

גדעון אוברזון הלביש את אשת ה"יהלומן זהבה דנקנר בשימלה בסיגנון הצ'רלסטון בצביעי לבן ושחור.

בוא נדבר גלויות על אוסטריה

שפע של פרחים אדומים על כרי דשא ירוקים, מרחבים עצומים של עמקים פורחים, שמים כחולים ונהרות תכולים, שמש זהובה ושלה צבעים של בגדים בכפרים הציוריים. הכל מתנגן בחופשת הקיץ שלך באוסטריה. שרות מצוין, מאכלים נודעים, משקאות משמחים ואפשרויות מגוונות לבילויים ולטיולים בערים הראשיות ומחוץ להן.

חופשה מהנה במחיר נמוך להפליא

מ-18\$, לאדם, ליום, חצי פנסיון

3 שבועות באתר מרפא נודע

מ-268\$, לאדם, לינה וארוחת בוקר.

שבוע של בריאות ויופי כולל טיפולי טיפוח

מ-411\$ לאדם בחדר זוגי, פנסיון מלא

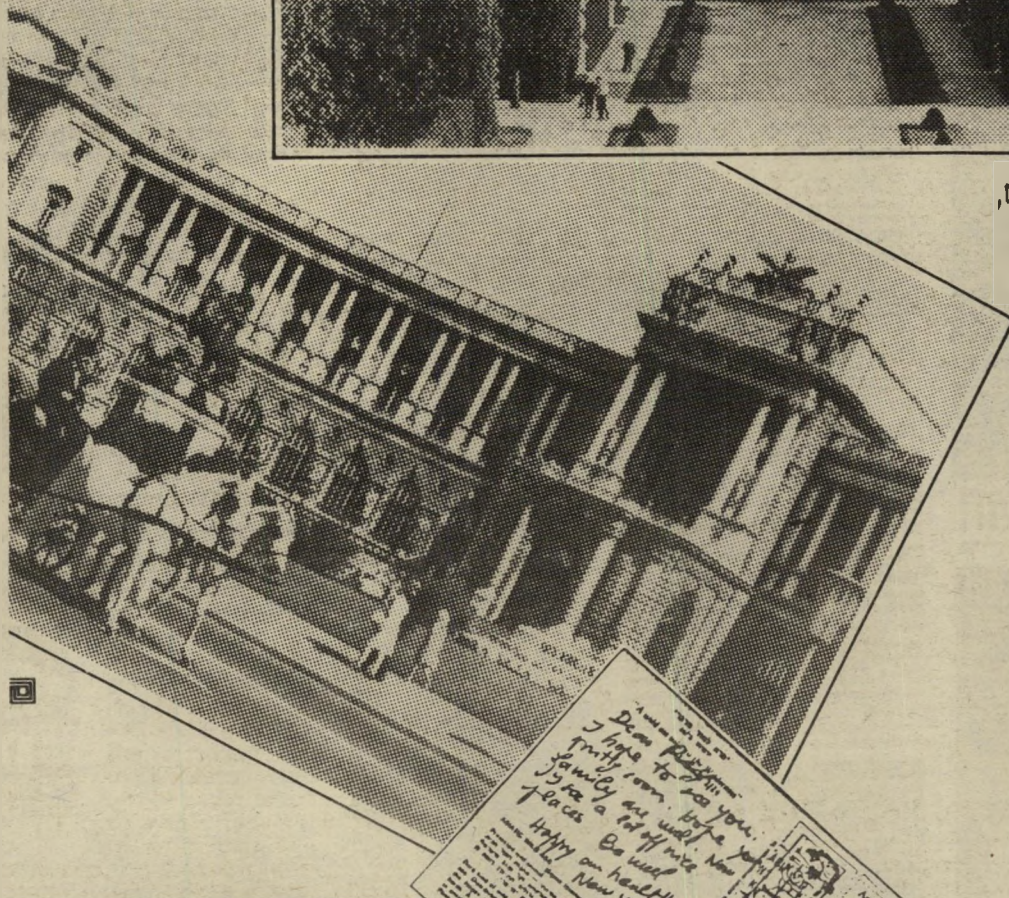
הצעות מיוחדות לשכירת רכב חדיש

מ-7.5\$ ליום, ללא הגבלת ק"מ, על בסיס שבועי, לאדם (מותנה בהשתתפות 2 נוסעים)

- PANORAMIC TOUR

5 ימים ברחבי אוסטריה

מ-264\$ לאדם בחדר זוגי, חצי פנסיון

נוסף על כל אלה, אתה יכול - כשאתה באוסטריה - לקפוץ ליומיים לבודפשט, במחיר מ-80\$.

עוד הנאות של קיץ בחוברת הצבעונית, אצל סוכני הנסיעות ובמשרדי נתיבי אויר אוסטריים.

AUSTRIAN AIRLINES

נציגות משרד התיירות האוסטרי

תל-אביב, רחוב בני-יהודה 17, טלפון 652244. חיפה, רחוב מחניים 4א', טלפון: 389988, 04-389442

מרים
בניחוי

מזל החודש:

סרטן

תחזית

שנתית

השינויים הקיצוניים שעוברים על בני מזל סרטן בשנים האחרונות מעוררים שאלות רבות. לאלה שחיים בקירבתם נדמה שהסרטנים משתנים - גם הם עצמם יצטרכו להודות שאישיותם, התנהגותם והתייחסותם לאנשים אינם כתמונל שלוש. למיקום הכוכבים ומהלכם השפעה חזקה מאוד על הסרטנים. שהם אולי הרגישים ביותר בגלגל המזלות. מאז אוקטובר 1980 הם מרגישים כמו ולדים שהשיבו אותם לגלגל ענק בלונה פרק, כשהמהירות עצומה ואי אפשר לרדת או לעצור גם אם מוחלים ורוצים לרדת.

בני סרטן, שמאז ומתמיד מכבדים את המסורת ומשתדלים להתאים את עצמם למוסכמות ולמקובלות החברתיות והמישיות, פחתיות, מרגישים שהדברים משתנים. הצורך לדאוג לקיום היומיומי והבהלה שאליה נתפסו כשמשוהו איים לערער את הביטחון החומרי - כל זה איבד מעוצמתו. בני סרטן נמצאים בעיצומו של תהליך התבגרות איטי שלעיתים מכניס אותם למצבי חרדה. אבל בגמר התהליך הם יהיו חזקים ומחוסנים יותר. כוכב נפטון השוהה במזל גדי בשנתיים האחרונות, משפיע על חלק מהם לגבי התייחסותם לעבודה, ואצל

אותם שנולדו בתחילת המזל הוא משפיע על יחסם לבני זוגם ולסביבתם הקרוב. כוכב סטורן נמצא בבית השישי (בית העבודה והבריאות), וכדרכו מביא עימו קשיים רבים. אוראנוס, שנמצא בבית זה מסוף שנת 1981, הביא כבר עד היום שינויים מרחיקי לכת. סרטנים רבים עשו

בצורה רציונאלית ולא ריגשית. כפי שהם רגילים. השנה יש להם יותר נכונות לעמוד מול האמת ולהביט על המציאות כפי שהיא. זאת לא אומרת שהם יפסיקו לחלום ולדמיין, אבל עכשיו הם יתחילו להילחם למען הדברים היקרים להם, ואולי יקדישו יותר זמן לעצמם ולהתפתחותם הרוחנית.

אם כך, מה עומד להיות בשנת 1986 ובמחצית הראשונה של 1987?

עבודה

שטח זה הוא החשוב והבולט ביותר

תמנית מהפכנית בעבודה - אלא שהשנה עליהם להשקיע מאמצים רבים כדי שלא להיכשל. כוכב יופיטר, השוהה בבית התשיעי ונמצא במקומו הטיבעי, מאפשר להם לקחת מרחק ולהסתכל על עצמם ועל חייהם באובייקטיביות. ולשפוט את מצבם

השנה. כוכב סטורן, שנכנס לבית 6, אינו מאפשר להמשיך כרגיל, הוא מעמיד קשיים על כל צעד ושעל. היחס לבוס או היחס מצד הבוס לעובדיו וכן ההתייחסות למיסגרת עצמה - כל אלה מהווים בעיה. משהו משתנה, כבר לא מוכנים לעמוד דום לשרותם של אחרים, ולהיכנס ללחץ כדי לספק את רצונו של מישהו אחר. המיסגרת הקבועה מעוררת התנגדות, ועכשיו מוכנים לצאת למילחמה, לבצע שינויים מהפכניים, אבל זה לא קל.

שנת 1986 מציבה בפניהם יותר מדי קשיים. אולי אפשר להשלים עם כך שהמצב האמיתי הגיע סוף-סוף לתודעה, ובעזרת הידע הזה לחתור לקראת הגשמת השאיפות בתחום המיקצועי בשנת 1987. עצם מציאותו של כוכב נפטון במזל גדי גורם להרגשה שלמיסגרת המוכרת אין אותה חשיבות כקודם. אבל נפטון הוא כוכב מתעתע, ובהשפעתו מאבדים את הפרו-מורציות. סטורן דואג לכך שבמציאות אי אפשר יהיה לבצע את השינויים המת-

בקשים. כוכב מרס הוא גורם הצרות העיקרי. בחדש מרס 86 הוא נכנס למזל גדי, ולא ייצא משם לפני סוף חודש אוקטובר. מצב הנסיגה שבו נתון הכוכב החל בתחילת חודש יוני (הנוכחי) ויסתיים במחצית חודש אוגוסט. זו גם הסיבה לביקורו המתמשך.

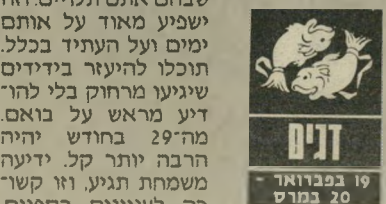
כוכב מרס הוא שליט הבית העשירי (בית הקריירה). אם קודם לכן הזכרנו את הבית השישי (העבודה), הקשור לעבודה השיגרתית ולמתן שירות ולקייח אחריות נוספת, הפעם נושאים את הראש לגבהים אחרים. השאיפות מתחזקות והכיוון כלפי מעלה. כשמרס נמצא בנסיגה, נוטים להתעייף במהירות, משום שמבזבזים כוחות מעל היכולת. והפעילות הרבה הנעשית לעיתים קרובות היא נגד האינטרסים של האדם עצמו. בתקופה כזו, אפילו אם רוצים שהעניינים יתנהלו כרגיל, התנאים אינם מאפשרים זאת. בעל כורחם יאלצו הסרטנים לשנות את מקום העבודה או לקחת על עצמם תפקידים נוספים. המצב הנוכחי אינו קל - ההרגשה היא שהקרקע נשמטת מתחת לרגליים ואין ביטחון שאפשר להצליח לתקדם במצב שנוצר. (המשך בעמוד 34)

לאחר החודש הקשה שעברתם תוכלו לשפר את מצבכם. אבל כפי שקורה בדרך כלל בני מזל גדי לא משיגים כלום אם לא משקיעים מאמץ. חשוב מאוד לשנות את ההתייחסות לבן הזוג ולסביבה שבתו אתם עובדים. שתפו פעולה ואל תנסו להתבלט או להתעקש על רצונותיכם. כדאי לוותר עם הזכויות, להשלים עם רצונות מנוגדים ול- הסתגל למצב הלא נוח שנוצר. מבחינה כספית תופעתו לטובה. פגישה רומנטית צפויה.

בשבוע הקרוב תמצאו את עצמכם עסוקים מבלי יכולת למצוא זמן למנוחה. במקום העבודה יחסרו כוחות עבודה ויהיה עליכם להמלא תפקיד של מישו אחר, וכל זה כשחשוב להספיק לסיים בזמן פרויקט שלקחתם על עצמכם. למרות העובדה, צריך להשגיח על הבריאות, שאינה טובה בימים אלה. כדאי לגשת לרופא ולבצע בדיקות. מבחינה רומאנטית זו תקופה שתזכרו לטובה, בגלל קשרים מעניינים.

מה-25 ועד 28 בחודש צפויים ימים קשים במיוחד. לפתע ישתנה הלך הרוח של אנשים שבהם אתם תלויים, וזה ישפיע מאוד על אותם ימים ועל העתיד בכלל. תוכלו להיעזר בדידים שיגיעו מרחוק בלי להיראות מראש על בואם. מה-29 בחודש יהיה הרבה יותר קל. ידיעה משמחת תגיע, וזו קשורה לעניינים כספיים. יתכן שכדאי להשתתף בהגרלה - הסיכויים טובים, וחובבי הספורט יוכלו ליהנות מהצלחה גדולה בחודש הקרוב.

אתם מאוד מרוכזים בעניינים מיקצועיים, מנסים לקדם את השאיפות, וכאן ההזדמנות להשתמש בכל הטאקט והדיפלומטיה האפשריים. כבני מאזניים סיים תוכלו להיעזר בקייס הרב שיש לכם כדי להשפיע על ההחלטות של הממונים, או של אלה שבהם אתם תלויים. הזהרו מאוד מלערב ידידים או להיעזר בהם. ההבטחות החיוניות וההתנהגות הקרובה מדי - כל אלה לא יעזרו אלא יחסמו את האפשרות להתקדם.

תכניות שנראו כבלתי אפשריות לביצוע מתמשכות לפתע. אל תחכו שהדברים יגיעו מעצמם, צריך להתאמץ. להפעיל קצת לחץ ול- העז לקחת סיכונים אחרים. בתקופה זו, למרות הקשיים, יש לכם מזל, וזה מה שיעזור לכם לגבור על כל המיכשולים שברדף להגשמת המאווים. כדאי לחשוב על לימודים של תחום חדש - או לחדש מה שהופסק שלא באשמתכם. מיסגרת לימודים שתפר את ההרגשה. צמיחה היכרות חדשה.

מצב-הרוח שוב ירוד, ההרגשה היא שלמרות המאמצים שמשקיעים - הדברים אינם מסתדרים, או לפחות לא בקצב הרצוי. בעיות כספיות מציקות, הפעם סביב כספים שדוושים לביצוע עיסקה או החזר חוב. עכשיו עסוקים כסוכמים גדולים. ה-26 עד ה-28 יהיו קשים גם מבחינה בריאותית. ה-29 וה-30 בחודש יכריעו להפתיע לטובה, והפעם אפילו בגלל הימור שלקחתם על עצמכם. יש לכם הצלחה בתחום הרומאנטי.

עדיין חשים חולשה וחוסר מרץ. אבל לאט לאט מתחילים לצאת מהקדרות שאיפיינה את החודש האחרון. אתם רוצים בשינויים גם בעבודה וגם בחיים הפרטיים. כרגע אפשר רק לחשוב על בילוי נחמד בן יום או יומיים. המתחיות עם הסיבה אינה מאפשרת הרגשה נינוחה, רעיונות לנסיעה לחו"ל שוב עולים על הפרק. אבל כרגע זה לא יצא לפועל. במקום העבודה עשויים להציע הצעה מושכת. אל תלהבו זו שמחה קצרה.

אתם עייפים ומרגישים חוסר מרץ, מה שמאוד לא אופייני לכם בדרך כלל. דרושה יותר מנוחה, רצוי להתרחק קצת מפעילות חברתית או ציבורית ולהתבודד בבית בחביבת האנשים הקרובים ביותר. הבריאות אינה טובה, ואת זאת תרגישו בעיקר בין ה-26 בחודש ל-28 בו. טוב להיזכר בעיסוקים אמנותיים שיכולים להרגיע אתכם. הכישרון שיש לכם יביא לתוצאות שיעוררו התפעלות. צמיחה הצעה מעניינת.

אתם עסוקים בבעיותיו של אדם קרוב ושוכחים את עצמכם. אולם לא תוכלו להתעלם ממה שיקרה בין ה-25 ל-28 בחודש. אלה בפירוש לא הם ימים שלכם, ואם כבר שום דבר לא יצליח להעלות קצת את המורל, כדאי שתעשו חשבון נפש קצר והפסיקו לבזבז את זמנכם סביב עניינים שהם חסרי חשיבות.

מאהבה חדשה, אם כי זו חייבת להיות סודית. כדאי לפחות לתת לה הזדמנות.

בתקופה זו אתם עסוקים יותר מתמיד ב- אירגון מחדש של הבית והמישפחה. אף על פי שבמקום העבודה שום דבר עדיין לא מסתדר כפי שקיוויתם. ה- בית די מוזנח ואין ברירה אלא לדאוג לתיקון דחוף של אביזרים חיוניים, וכן למצב הרוח הירוד של בני המישפחה. מבחינה כספית מתחיל להסתמן הטבה, לפ- תע תקבלו סכום כסף שעליו לא חשבתם. בימים הראשון והשני צפויות מגישות - שיבהירו את מצבכם.

המצב הכספי שכידוע אינו טוב בתקופה זו, מכניס אתכם ללחץ. יתכן שאפשר לשנות או להיעזר באנשים. אבל אם אתם חושבים לערב אנשים בעניין זה, דחו זאת לשבוע הבא. שיהיה בנייני כסף יביאו להחמרת המצב כרגע. ביקור פתע בביתכם יגרום שימחה. משהו שהיה מאוד חשוב בעבר יגיע ללא הודעה, און ספק שההתרגשות תהיה גדולה. בסוף השבוע אתם עוללים לא להרגיש טוב. רק ביום השני תחזרו למצבכם.

השבוע תהנו משיפור של מצבכם הכספי. למרות זאת, אתם נוטים לבזבז ולרכוש רכישות גדולות ויקרות מדי. ידיעה מחו"ל תגרום רגשות מעורבים, יתכן שתגיע הזמנה ל- נסיעה, או שמישהו יודיע על בואו - שני ה- דברים לא כליכך מושכים אתכם, אבל בכל זאת חבל לוותר על היציאה מהשיגרה. ה-25 בחודש מתאים לנ- שיעות, שיחות פגישות או ראינות לצורך עבודה חדשה. ה-26 עד ה-28 יהיו קשים.

הנער מכרם-התימנים, שהגיע בחוסר כל
מציוריו הנמכרים עתה ברבבות דולארים

איכחול-הלכה

מבכר להגדיר זאת במילותיו הוא: "אני צייר אינדוידואליסט, בעל רעיונות אקספרטיוניסטיים עם נימה סוריי-אליסטית"

הוא מרבה לצייר את בני מישפחתו, רמויות ונושאים הקשורים לילדותו ("אני מאוד קשור לעבריי"). הוא גדל בכרם התימנים בתל-אביב, בבית שהיה תמיד מלא חיות — חתולים, עכברים, ציפורים, יונים, עז וחמור של השכנים, ושהיה בנוי סביב חצר פנימית נטועה מיספר ציפורי ועץ אקליפטוס אחד שאבי המישפחה שתל לפני כמעט מאה שנים, עת עלה ארצה מתימן.

על בני

אך כגיל 19 החליט לקחת את העניין יותר ברצינות ונסע לפאריס להשתלם בציור. הוא שהה שם חצי שנה, עד שגמר את חסכוניותו. לימודים לאורך וסיגנון לחוד. בני לוי מצייר בסיגנון נאיבי או, כפי שהוא

האומות המאוחדות, השתתפות בציור הפנינג, יחד עם קבוצה בינלאומית של ציירים, על 60 קילומטר של אוטו-טראדה בוונצואלה בחסות המוסיאון הלאומי המקומי (היינו שם שבועיים וציירנו יום וליילה!) איור סיפריילדים

פינה בניוירוק בני לוי (יושב, למעלה) מתגורר באמפר וסט כאשר הגיע לניוירוק לפני 20 שנה, הוא גר, בסמוך, בדוחק, בדירת-חדר.

החמישית לשהותם של בני הווג בניוירוק.

המישפחה הגדולה של בני לוי היא נאוותו הגדור-לח, למעלה, מימין: בנו הקטן, יהונתן; אשתו, חנה,

המנצחת על מקהלות; בתו בת-שבע ובנו אמנון, הלומדים בבית-ספר גבוה למדעים ומשמאל: אחותו, מרגלית. איננו בתצלום: הבן עופר, הלומד רמואה.

וגם סיפרי מבוגרים (כעטיפת תרגומו האנגלי של ברקיע החמישי, סיפריה של רחל איתן).

מותו של אקליפטוס

הוא מצייר מהיום שהוא זוכר את עצמו. מחזיק עיפרון כיד ומשך-בט. כך זה נמשך שנים.

בכרם התימנים עם בני מישפחתו - הוריו, אחיו ואחיו תיו. בתצלום מימין: כגיל שנתיים בכיכר לונדון בתל-אביב. בתצלום משמאל: עם אשתו חנה, לפני שנים אחדות.

הוא הו סיפור סינדרלה ממין זכר, סיי פרוו של צייר שעוד לפני 15 שנה ביקש למכור תמונת-שמן מעשה-ידיו בתישעה דולר ולא מצא קונה. השנה הוא מכר את אותו הציור ב-12 אלף דולר.

זהו סיפורו של נער תימני, ילד תשיעי במישפחה של עשרה ילדים, שעד גיל 10 הספיק להיזרק משלושה בתי-ספר (עולה לכיתה ב', אך לא בבית-סיפרנו!) והפך לצייר מצליח ואמיד, המחלק את זמנו בין ניוירוק, פאריס, סניני, טוקיו ותל-אביב. זהו סיפורו של בני לוי, שהגיע לפני 20 שנה לניוירוק עם אשתו, אהבת נעוריו חנה, והתחיל את חייו שם, כדבריו, "מכלום", ברירת חדר קטנה, כשהנה, בתם של מרען ומוסיקאית יוצאי הולנד, מבקשת להשתלם במוסיקה ובני לוי, המשמש כשמרטף המישפחה לבנם הבכור, עופר, מנסה את כוחו בציורי פחם ושמן. פה ושם הצליח בני לוי למכור כמה תמונות, אך בעיקרון הם התקיימו בדוחק רב, עד שבא המיפנה, בשנה

ארצות הברית ושם התעשר

מקור נוסף לציוריו של לוי הן אימרותיה של אמו, יוצאת ספרד, ביום קיץ שרבי, למשל, היתה נוהגת לקרוא לו בנו הלשון „בנימין, בוא הביתה, אחת ייצא לך עשן מן הראש“ (כלומר: תקבל מכת-שמש), ואכן, אחד מציוריו של לוי מראה ילד תימני שעשן יוצא לו מהראש וברקע הציור של עץ האקליפטוס, שהפך לסימון היכר של רבים מציוריו.

אימו של בני היתה מאוד קשורה לאותו עץ אקליפטוס שנטע אביו, וכאשר היא נפטרה, ביום קיץ לפני 12

לא זקוק לשקט. רעש או תנועת ילדים רק משמחים אותי!” הוא מצייר בכל המדיה: שמן, גואש, מים, רישומים והוא מוכר את ציוריו במחירים הנעים בין 2500 דולר ל-25 דילרס) ברחבי העולם, מהם רוכשים אספנים את יצירותיו זה 15 שנה. אחד הידועים בין אלה הוא שחקן הקולנוע דסטין הופמן, שרכש את הלוי הראשון שלו, האשה בכחול, עוד ב-1970. ההצלחה לא עלתה ללוי לראש, לוי, שירחון אמנות צרפתי יוקרתי הקדיש

תימני בני לוי מרבה לצייר דמויות הלקוחות מילדותו ומחוג מישי פחתו. כך הוא זוכר את התימנים – מזוקנים, בעלי פיאות מדובבלות, חובשים תמיד כובע ובשבתות ובחגים בחליפה ועניבה.

שנה, התמוטט האקליפטוס ללא כל סיבה סבירה.

בית של סנטימנטים

לו לאחרונה כתבה של 12 עמודים בצבעים ושספר ציוריו עומד לראות אור באירופה, נשאר צנוע כפי שהיה מאז ומתמיד.

מתחת למגבעת-הלבר השחורה שעל ראשו גולש השיער השחור והמתולתל, הפנים המחייכות חושפות עיניים יוקדות ושפם עבות והוא עצמו מסתפק בג'ינס, חולצה כלשהי וצעף על הצוואר.

צניעותו מתגלה שוב כאשר באים לשאול אותו באם הוא רואה בציוריו השקעה טובה באמת לטווח הרחוק.

על עבודתו מספר בני לוי בעב-רית הרוטה במיכטא תימני, המתורבלת פה ושם במילה אנגלית: „אני חולה עבורה, ורקוהליק. אני קם מאוד מוקדם בבוקר ומתחיל לצייר. אני לא מחכה להשראה. אני יכול לעבוד 12 ו-15 שעות ופשוט שוכח את עצמי. אני

נערה ופנינים לפני 15 שנה עוד התחנן בני לוי אל חבר שירכוש אחד מציוריו תמורת תישעה דולר. זה סירב, ולאחר-

נה מכר לוי ציור זה ב-12 אלף דולר, לא פחות משקיבל עבור הציור הגדול שלמעלה, משנת 1982. אבל, הוא אומר, „מי שמחפש השקעה שיקנה נכסי דלא-ניידי!“

„אם מישהו מחפש השקעה טובה, הוא לא מהסס להשיב, שיקנה נכסי דלא-ניידי!“

מה, שכמובן, ממש מתבקש לשאול על מצבו של בני לוי עצמו. לוי בן ה-46 מגדיר עצמו כבעל אמצעים, אותם הוא לא שומר רק לעצמו (הוא מרבה לתרום למוסדות בארץ מהוועד למען החייל עד אקיום).

אמצעים אלה מאפשרים לו את אחזקת דירת תשעת החדרים במנהטן ושלוש הבתים בארץ — אחד בכרם התימנים, זהו בית הוריו, אותו רכש מאחיו (מטעמים סנטימנטליים), אחד בעין-הוד ואחד בגליל.

וכיצד הוא מרגיש אחרי 20 שנה באמריקה? חד וחלק: „ישראל היא אמי ואמריקה היא חברתי“ וכך הוא נותן, מדי שנה, שלושה חודשי קיץ לאם, לשהות בארץ, חצי שנה לחברה, בניר יורק, ושלושה חודשים לאירופה.

כל החיים היפים האלה לא מונעים ממישפחת לוי להקפיד על דיבור עברי בינם לבין עצמם ועל חגיגת כל החגים („חשוב לי שהילדים לא ישכחו את מקורותיהם!“).

וגם אשתו, חנה בהירת השיער ותכולת העיניים, הגיעה אל המנוחה ואל הנחלה, כדיוק כפי שתיכננה בראשית המסע לניו-יורק: היא מורה לפסנתר, המנצחת על מקהלות ילדים ומלמדת מוסיקה דרך תנועה ועברית דרך מוסיקה וגם משמשת מרצה אורחת בג'וליאד, בית-הספר היוקרתי.

יונים וינשופים. בני מצייר נאיבי, אינו שייך לזרם מסוים ורואה עצמו כצייר אינדיבידואליסט, בעל רעיונות אכספרסיוניסטיים עם נימה סוריאליסטית.

האיש בעל הגיבנת ציור לפי ח' בני לוי על איש בעל גיבנת, האוהב חיות וציפורים –

באוזן המיוחד בדמות בעלת האף המוארך השכיחה אצל בני לוי: מכשיר-השמיעה.

משיח, מיקרש

ומלך טיפש

לדמותם של

כמה מנהיגים דתיים בישראל

ברשימה על יהושע בריסוף במרוז זה בשבוע שעבר, כתב רן מירון על התפקיד החשוב אותו מילאה בשעות הסיפור העברית בהכנת עולם המושגים, המנטאליות ואורחות החיים של היהדות החרדית. הסיפור העברית של ימינו — מציינ רן מירון — שוב אינה מסוגלת להסיף ולמלא תפקיד זה, שכן לרוב המכריע של הסופרים העבריים בני זמננו אין ידע ממקור ראשון בנושא: לא בתיאורים רתי, לא חינוך מסורתי ואף לא התנסות אישית באורח חייו של יהודי חרדי.

ייתכן מאוד שזרות זו, שהיא גם נחלת הרוב המכריע של קוראי הסיפור העברית בימינו, וכן של תלמידי בתיהספר התיכוניים בערים הגדולות והסטרונגים באוניברסיטות, היא שתרמה לכך שבויכוח עם יהודים דתיים — והדבר בא יפה ליד יבטי בוויכוחים המתנהלים מפעם לפעם בין אנשים צעירים בטלוויזיה — נדחקים בני הגעור החילוניים לעמדת התגוננות. המתווכח הרתי יכול למיד לטעון — כמיהה זו או אחרת של צדק — שהוא מכיר גם את עולמו של החילוני, ומתוך ששביליהם של שני העולמות נהרים לו, הוא בוחר כמה שהוא בוחר. נער או צעירה חילוניים, לעומת זאת, גם כשהשכלתם הכללית עולה הרבה על זו של בני הפלוגתא שלהם, באמת אינם יכולים לטעון להתמצאות בנתיבות עולמם של העומדים מולם. חיסרון זה כבר נקודת-המושא של העימות הוא הגורם לכך שהויכוח בין שתי השקפות-העולם היריבות מתנהל לרוב רק בתחומה של האחת, החילונית, המוכרת ככיכול לשני הצדדים, ואילו הדוברים החילוניים אינם יכולים להביא ראיות מפציפיות לטיעוניהם מן העולם או ההווה הדתי שמעבר לחומות, להוציא את הדימויים הסטריאוטיפיים של המאפיין הדתי, שכבר היו נלחלת הכלל.

רק כך ניתן להבין את העובדה שאנשים משכילים ולא סרריטושיה נותרים לעיתים קרובות כליכך סרריטושיה כשמונפים לעומתם בסיסמות מלומדות כגון, "ערכים", "ויקה לעבר", "שורשים", "בית יהודי חם", או, כרמה גבוהה יותר, מחשבת ישראל, ההלכה היהודית, חשיבותן של מיצוות, טהרה לעומת טומאה וכו' וכו'. משום כך חובה להביא ליריעת הציבור החילוני כל פיסת מידע שעשויה להאיר את עיניו באשר לתרבות דתית זו שבקייבנו. ערכיה ומנהיגיה החיים עימנו כיום ורמתם האינטלקטואלית ודי מוסרית, הישר הרוחני שלהם והמיטען התרבותי שבשמו הם באים אלינו בתביעות ומתנשאים על כולנו. ומה לך הדוממות טובה מוז שבפניסיהם של שיחה שהם מקיימים ביניהם בפועל ובמשמש ואשר מועלית על הכתב על-ידי נאמניהם בצורת פרוטוקול.

כך נתקלנו באחרונה בגיליון של ישראל שלנו, שבועונה העברי של המושבה הישראלית בניירוריק, בניירוריק-דברים (שלא לומר כבאותו שבועון: פרוטוקול. וראה הפרוטוקולים של זיקני ציון) של שיחה משולשת שנערכה בראשית שנה זו בין מנהיגים של חסיד חב"ד, הרבי מלובאוויטש (אבי רעיון הסנק הירדוע), לבין שני הרבנים הראשיים לישראל. הפגישה נתקיימה בניירוריק כעש ששני הרבנים הראשיים ליים שהו בה ואין שום סיבה לפקפק במהימנות הדיווח, שכן העיתון הניירוריקי מצטט במקורו את השבועון כפר חב"ד המופיע בישראל בהפצה פנימית.

אני מצטט את מרבית השיחה. על הקוראים לזכור — הרף כל הקשיים הכרוכים בדבר — כי המשוחרים הם שלושה מהן המנהיגים הבולטי מעורערים של היהדות הדתית, האשכנזית והספרדית, בישראל ובתפוצות של ימינו, מנהיגים שאינם פוליטיים כלבר כי אם גם סמביות רבניות עליונות לכל דבר, ולהם ציבור של מאות אלפי שומעי-ליקתם ועושי-דברם. הבה נפתח:

להשתמש בחוצפה

האדמו"ר מלובאוויטש בקשר למות שמוזכר בקשר לביאת המשיח, הרי למרות שכבר עברו בני ישראל ריבוי צרות ותלאות, וכבר נתקיימו כל הסימנים שהובאו בגמרא אודות עקבות משיחא... וכבר כלו כל הקיצין, אף על פי כן עדין לא בא.

הרב הראשי אברהם שפירא: ביד רמה

כתוב: ותמה אני לפי סימנין הללו, מפני מה אין בן דויד בא דורנו (בדרונו) זה? האדמו"ר מלובאוויטש: אולי יתקבצו כל הרבנים ויוציאו מסקדין שמיח צידקנו צריך לבוא יתיך ומייד. הרב הראשי מרדכי אליהו: כבודו אומר שיש פה רבנים ראשיים, ובכן יצטרף אלינו כבודו, ונהיה בית-דין של שלושה ונפסוק כך.

האדמו"ר מלובאוויטש: אני מוכן לכך מזמן, אבל אני רק יחיד, וצריכים עוד שניים. הרב אליהו: אנהנו מצטרפים לכבוד הרב...

האדמו"ר מלובאוויטש: הסימנים של עקבות דמשיחא' הוא, חוצפא יסגא' (חוצ' פה גדולה). ובכן יש להשתמש ב-חוצפה" לצד הטוב ולבקש מהקב"ה עד לחוצפה ותביעה הכי גדולה שמיח צידקנו יבוא בפועל ממש ובוודאי יהיה הקב"ה שבע רצון מדרשה ותביעה זו ויביא את משיח צידקנו בפועל ממש.

הרב שפירא: כל הצדיקים יגעו וטרחו בעניין זה ובכל אופן, בוודאי שדבר זה יקרב על כל פנים את הגאולה.

האדמו"ר מלובאוויטש: ...כפי הנראה, הדבר היחיד שחסר הוא החוצפה של בני-ישראל לדרוש, לתבוע מהקב"ה שיביא את הגאולה. גם בעניין זה צריכים להתחיל הרבנים הראשיים, הכהן בראשנו, והרב הראשי אחריו, וכל העם אחריהם ב-קול גדול" ...הרבנים הראשיים צריכים לפסוק שצריך להיות, מסמך גאולה לגאולה" משום כך בפועל ממש, וכאמור, אם ישנם שניים שיפסקו כן, מצטרף אני אליהם בשימחה וטוב לבב...

הרב אליהו: כשם שהסכימו בבית-דין של מטה, כך יסכימו בבית-דין של מעלה.

האדמו"ר מלובאוויטש: והעיקר כאמור שיהיה זה באופן, וירא כל העם" ...פסק דין של כל בני ישראל, חסידים ומתנגדים, אשכנזים וספרדים.

מיקרש משמים

אחרי שסיימו שלושת הרבנים פרשה זו של פסק דין המחייב את הקב"ה לשלוח את משיח צידקנו "נתקף ומייד", נתפנו לעניינים ארציים יותר. ומה לך ארצי משאלת בית-המיקרש העתיד להיבנות מחורבותיו. האם יש לגשת מייד להקמתו ואולי, אולי תיחסך מאינתו כל המלאכה הרבה הזאת, ובכן, לא יאומן כי יוספר, אבל מתברר כי לפחות מטריחה זו אנו פטורים (מישרר-האוצר יכול לנשום לרווחה). את הבניין הקרוש הזה אנו עתידים לקבל, כמו את המן במדבר, ואת המן הרשע אחר-כך, ישר מן השמיים. אני מצטט:

הרב אליהו: בנוגע לבית-המיקרש, יש לפסוק כדעת הרמב"ם ולא כדעת רש"י: מיקרש העתיד שאנו מצמין (לו) בניו ומי שובכלל הוא, יגלה ויבוא מן השמיים, שנאמר מיקרש ה' כוננו ידיך, כלומר, שאין צורך לבנות, מכיוון שכבר בניו ומשובכלל הוא. אנהנו רק צריכים להתכונן לקבלו מלמעלה. האדמו"ר מלובאוויטש: העיקר הוא שירד ויתגלה למטה, לא רק בירושלים של מעלה אלא גם בירושלים של מטה.

עכשיו עולה השאלה הכבדה, אם מותר להסתייע במלך טיפש (שמעון פרס? יצחק שמיר? אריק שרון?) לצורך הגשמת התכנית הגרמני-דיונית, ארכה, קובע אחד המאורות שלנו בגילוי ראשון בשיחה של פיקחות יהודית ממורית: מלך טיפש עדיף, כל-כך למה? הקשיבו וידעתם גם אתם.

הרב אליהו: כתוב במגילת אסתר, ויאמר המלך אחשוורוש לחכמים יודעי העיתים, והכוונה לחכמי ישראל, שכן התורה האמיתית היא תורת ישראל, והחוכמה האמיתית — חוכמת ישראל.

האדמו"ר מלובאוויטש: כן, אבל הדיעה המחזיקה, כי המלך היה טיפש, עומדת על שלה... ובעניין זה יש מעלה במלך טיפש דווקא: רואים בטבע שפאשר נותנים שליחות מסויימת לכי טפש גמור, אזי הוא מלא את שליחותו כפי שאמר לו חכמים. מזה שאין כך, כאשר נותנים שליחות לחכם למחצה, וממילא עשוי לקלקל בשליחותו.

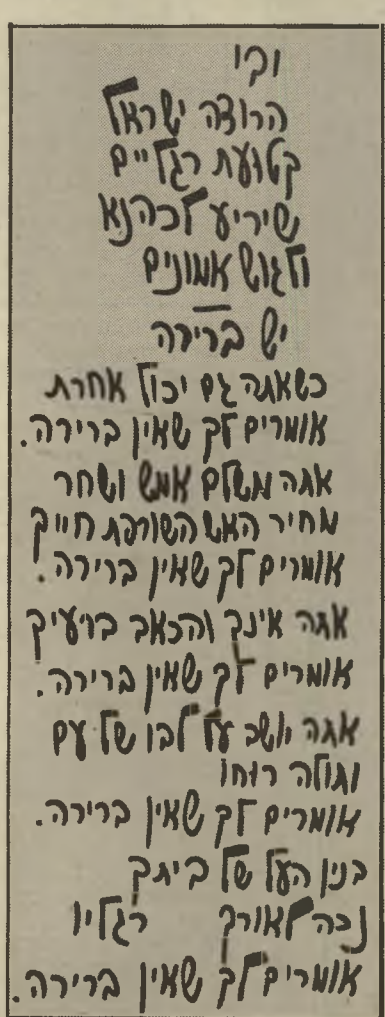
הפרשנות התנ"כית מוכיחה כמובן את הברירה הידועה שיתורה בדרוש של חובשי בית-המדרש שוטים אבל לא בלתי-אפייניים. מניין לנו שאברהם אבינו חבש ירמולקה? תשובה: שנאמר "ויילך אברהם" ואם אומנם הלך, האם יעלה על הדעת שאברהם אבינו (כאן עדיין אברהם) הלך בלי ירמולקה?

כזה הוא ההיגיון המסתתר מאחורי הקביעה כי כפסוק מן המגילה, ויאמר המלך אחשוורוש לחכמים יודעי העיתים" — הכולנה כמובן לחכמי ישראל, וכי יעלה על הדעת שיש, חכמים יודעי העיתים" שאינם מבני ישראל? המחשבה שהי כוונה עשויה דווקא להיות להיסטוריונים מבני אומות-העולם או לשענים שווייציים (חכמי העיתים) אינה עשויה כמובן שתעלה על דעת חכמינו. הלא גם הם, חכמים יודעי העיתים" מובהקים, ובעיקר צדיקים היודעים יפה-יפה את נפש בהמתם.

עמלק והקיבוצים השמאלניים

ברוח הימים האלה עוברת השיחה כמו מאלה לסוגיית "מחה את זכר עמלק" שצריך לחכות את זכר הגוי הניבוי — על כך אין חולקין. השאלה על מי מוטלת המלאכה לעשותה? האם יטילו אוהבי ישראל אלה, המייצגים את הציבור שמתוכו יצא המיספר הגדול ביותר של משתמרי טים משרות צבאי במדינת ישראל, גם מטלה זו על שמעון פרס ובני הקיבוצים החילוניים? הרב שפירא: הציווי, "מחה את זכר עמלק" מוטל על כל אחד ואחד מישראל, ולא דווקא על המלך.

האדמו"ר מלובאוויטש: הציווי של זכירת עמלק הוא על כל יחיד, אבל הציווי דמחית עמלק הוא חובה על הציבור, ולכמה דיעות

מיצווה על המלך, ובכל אופן, גם אם מצווה זו היא, חובה על הציבור, הרי קיומה אפשרי על-ידי המלך דווקא, דהיינו ש-על המלך מוטל לעשות ולצוות את ישראל לעשות". ומכאן לאקטואליה. הימים ימי ערב חג הפסח והרבי מלובאוויטש — הגביר שבחבורה עם פינקסה'צקים השמן ביותר — מציע את עזרתו באירגון סדרים ש-יעוררו רושם וקניאה גם בקיבוצים השמאלניים... כוונת הרב הנכבד אינה חלילה שכל דלפוני ישראל באשר הם יזכו לארוחה טובה לבילי הסדר. כצפוי, ראשית מעייניו היא בציר נפשות, אם יהיו סדרים פומביים, ב-רחובה של העיר, קובע הרב, ממילא יבואו רבים, ואפילו מתוך סקרנות". האדמו"ר מלובאוויטש ממשיך:

בקשר לשאלה, כסף מניין? מוכן אני להשתתף בהוצאות אלו כפי מיטב יכולתי... לפי המלך הרוח הפסיכולוגי של האנשים בניירורק, בוודאי ישתתפו בהוצאות אלו מתוך שימחה וטוב-לבב, אם רק יודיעום שהדבר נערך על-ידי גוף מוסמך... ולא עוד, אלא שתיקוותי חזקה ש-סדרים מומביים"

אלו יעוררו רושם וקניאה גם בקיבוצים השמאלניים... ובסופו של דבר יצטרפו גם הם.

ישנו פתגם, שהיהודי בטבעו הוא שוחר"... גם אנוכי מחשב מה אפשר להרוויח מכל העסק לאחר הפסח... שכתוצאה מעריכת סדר מומבי, שבו יבואו פנים חדשות, ותהיה היכרות עם הילדים והוריהם וכו', אז יוכלו להמשיך בזה גם לאחר הפסח, בנוגע לענייני יהדות, תורה ומצווה.

עוד כאן, אלה — ולא הרמב"ם, פראנץ רוטצווייג ואפילו הרב פרופ' אורבך, נשיא האקדמיה שלנו למרעים — מוריד לישראל, השנה שנת ה' אלפים תשמ"ו לברית העולם. וכזה ראה וקדש? נתן זך

מנגד

ואריאציות על

נושא מצלצל

על שבוע הספר העברי

לפני שבועות אחרים (העולם הזה 28.5.86) הצביע נתן זך על ההבדל הקיים בין שחקן כדורגל הדרוש מקבוצתו שלשום של 22 אלף דולר טבין ותקילין, לבין משורר כמוהו, שקיבל צ'ק בסך 2.80 ש"ח בעד שיהת-דריו בת 22 דקות על ספר של תומאס מאן. מסתבר שהתאמץ יתר על המידה בהשוואה. גם שחקן תיאטרון לא היה מסכים למהתלה שכזאת, כידוע, לא מעט מישרדים ומוסדות לאומיים מקפידים לשלם שכר-טופרים לפי התעריפון העגום של אגודת הסופרים... פחות 25% (עובדה שניתנת לבריקה). כנגד זה, אחר המוסדות הנ"ל שילם לשחקן צעיר 150 דולר לשיעור תיאטרון לבני נוער, בנוסף על התחייבותו לקיים כעשרה שיעורים ממין זה. השחקן טען שררישתו מעוגנת בהנחיות-היסוד של איגוד שחקני ישראל. הוא יכול לישון בשקט. לו יש אבא.

ובניתיים, ציבור הסופרים חי את אשליית הוועיה הממלכתית שהוקמה, כדי לברוק את מצבו של הסופר, אף כי את תוצאותיה והישגיה ניתן לצפות מראש. מספרים שראש-הממשלה לוי אשכול המנחם קבע פעם, באירוניה הממורית שלו, שבנישאל — אם רצונך למנוע את יישומו של רעיון כלשהו, צא והקם ועדה המיועדת להגשמתו". נראה שהעיקרון תופס גם במיקרה שלפנינו. ולואי שאתברך.

ועכשיו הבה נניח לרגע שיחול נס וקברניטי עם-הספר יכירו בצורך לערוך מעט את שחרם של עושי-הספרים. נניח — בשיעור של כמה אחוזים, בכמה אחוזים יסתכם עירכון זה ובכמה יתוקן הצ'ק של יד? האם תחת 2.80 ש"ח יקבל 5 שקלים חדשים? ואולי 28? 10? האם זכורה לכם אותה סיטואציה ברומאן הברדלס של לאמפרוזה, כאשר הרוזן הצעיר מקנה לדרור העקשן שיעור קצר בתורת ההישרדות? רודי — אמר לו — משהו מוכרח להשתנות על-מנת שדבר לא ישתנה".

מה שבטוח הוא שיוסיפו להאכיל אותנו את "מטבע הככור", אכן, שפע של כבוד עוטר למיץ חם של סופרים במדינת-ישראל, כבוד איין-סוף, ממש כחול על פשת-הדים. בהקשר זה רצינית להגיע לעיסקת חבילה עם הירקן שלי, לפיה אשלם לו כאותו מטבע מהוהל תמורת כל קילו פירות שאני קונה. הוא רחה את ההצעה. הוא מאמין במטבע אחר, מצלצל וכבר יתור. ולו מתור לדרוש את שכרו, שהרי מובן מאליו שלירקן משלמים, ומה על הלייריקז?

לפתע נזכרתי בשיחה עם מו"ל אחד שפנה אליי בזו הלשון: מה קורה לאנשי-הרוח? אני מנסה לדבר איתך על עניינים שהם ציפור-הנפש ממש כחול על פשת-הדים. בהקשר זה רצינית להגיע לעיסקת חבילה עם הירקן שלי, לפיה אשלם לו כאותו מטבע מהוהל תמורת כל קילו פירות שאני קונה. הוא רחה את ההצעה. הוא מאמין במטבע אחר, מצלצל וכבר יתור. ולו מתור לדרוש את שכרו, שהרי מובן מאליו שלירקן משלמים, ומה על הלייריקז?

דומה שציבור הסופרים בישראל לא למד עדיין את ליקחה של השיחה ההיסטורית. לעיתים קרובות מדי אתה נתקל בסופר שאף אינו מעז להעלות נושאים כה "טמאים" כמו שבר עבודתו.

ספרים מותו ומותו של מרדן

ז'ורז' אמאדו
מותו ומותו של קינקאס-שואג'מים
מפורטוגלית: מרים טבעון
זמורה, ביתן, 91 ע'.

גירסה א'

מה עושה מ"ל מיסחרי כשהוא רוצה להוציא לאור מה שבאנגלית מכנים בשם NON-BOOK, כלומר, את האל-ספר שהתרכזה המתאמקנת (מלשון אמריקה) שלנו משופעת בו ובשכמותה? — הוא נוטל סיפור קצר של סופר ידוע, לא בלתינחמד אבל גם לא מיידיע'מה, מותח אותו על פני 91 עמודים: אותיות גדולות, שוליים אדירים (90 עד 275 מילים בלבד לעמוד), מוסף עמוד שלם, מביא איורים שכל אחד מהם משתרע על פני מסבירים דבר (כגון שנסנטאבו הוא "מטבע ששווה מאית הקווירורו" אבל כמה שווה קרוירורו? — מסתבר שמהא סנטאבו... או שמוקקה היא "תבשיל של ניתחי רג או הטילונים בתערובת של שמדקלים, חלב'קוקוס, לימון, בצל, פילפל ועגבניות"; מי שכמוני לא אכל מוקקה מימי לא יטעם את טעמה גם למיקרא המתכוו המפורט). לכל התבשיל הזה מוסיפים עשרה (!) עמודי שער, הקדשה ומוטו, ולא-פחות מחמישה עמודים ריקים לגמרי בסוף הספר — וכל זה בנייר משובח: 140 גרם לבן וחלק למישעי, והרי לך באלון של ספר. סיפוריהווי קצר שנופה לבועה סיפורית גדולה, אלא שלמלם של חסידו ז'ורז' (ז'ורז'?) חורחה? מתי סוף-סוף יחליטו ה"פורטוגלים" שבינינו כיצד מבטאים את שמו בעברית) אמאדו — והם אינם מעטים במקומותינו — קיימת גם גירסה שניה לסיפורנו, צד שני למטבע הקרוירורו או הסנטאבו.

גירסה ב'

אחד מספוריו הקצרים היפים ביותר של המספר הברזילאי הגדול (נכתב ב-1949), ערות חותכת לכך שברזיל תרמה לתרבות העולם לא רק את הפיוז'ון השירי, את פלה "האגרי", את הקארנבל ואת הקפה. כמרבית יצירות אמאדו, מתרחשת גם זו בסאלבאדור שבכאהייה האהובה

ז'ורז' אמאדו: דיוקן
צייר קארלוס נאסטוס

עליו, שכבר היתה, תורת ליצירתו שלו, בעצמה לאגיה.

מעשה בפקיד קטן, מעין אקאקי אקאקיביץ ברזילאי, שמאס באשתו, כבתו ובאורחיהו הזעיר-בורגני, ויצא לתרבות-זרעה שהיא טובה מאוד לנפש ולגוף, בורעות השוקולר של הפרוצה קיטריה-עיר-פקוחה-לרווחה ובחברתם ההוללת של שלוש ריעי המופקרים, שכל אחד מהם לבדו גדול במידותיו מכל מה שידעו אנחנו בחיינו (אלא אם כן לגמנו גם אנו ביחד עם המוקקה גם לאי-מעט מן האדוסי-האדום, או במיקרה זה, הלבן-הצהוב) פאסטיניה-השוקולד הענק, רביטוראי (ולשעור ובדימוס) מארטיץ, מומחה מרופלם לאהבה, לשיחה ולהומורים, "משברירוח" צייר הצפרדעים המלומד ו"ארוס" "חזה" בעל הפרצוף המאופר, הגורר לקוחות סרבניים לתנויות ולבתי-העסק.

הסיפור מתמקד כלילה אחד, גורלי, בחייו של הפקיד הקטן שהיה להחיל גדול, הלא הוא מוצאי יום פטירתו. מן העבר האחד: בני המישפחה המהוגנת המנסים להחזיר את המת לחיק המעמד

שבמוסכמותיו בעט. מן העבר שכנגד: ידידי-להילולת הנוטלים עימם את הגופה למסע תענוגות אחרון ברובע האורות האדומים של סאלבאדור ובמפירץ העוטר לה, שמהם מתקשה כל-כך המנוח להיפרד.

סיפור גרוטסקי חסר יראת-כבוד, לא גדול אולי אבל עצום. שופע חיוניות והומור, לועג לאנינות ולמעמקים, גרוש צבע מקומי — במקום שצריך ובמקום שלא צריך. ובקיצור: סיפור שעל קו הגבול שבין הפולקלור למיתוס המתורגם (תרגום רענון, קולח) ללשון שהפולקלור החדש שלה הוא עניין של אנקדוטות, פיברוק חברתי או חומר ארכיוני. התשובה הברזילאית לרבי נחמן מברסלב ולתיאוסופיה של פנחס שדה.

אובה אובה מול אבא אבא של ישראל-סבא. **נ. סוקר**

רעת לבנון נקר

כפרוס שבוע הספר העברי הנהיג קול ישראל "שרות" סיפורות לציבור, תחת הכותרת סיפורות על הגל. הוא פנה לאנשי-ספר ולאנשי-ציבור וביקש מכל אחד מהם להצביע על ספר, אשר מן הראוי (לדעת המצביע) להפנות אליו את תשומת-ליבם של הקוראים. קול ישראל, ניתן להניח, התכוון לספרים מן התקופה האחרונה (אם כי לאו דווקא מן השנה האחרונה) ספרים שראו אור וזכו — או לא זכו — למלוא תשומת-הלב המגיעה להם.

מפיקי סיפורות על הגל פנו אל האנשים שמלאכתם והתעניינותם מביאות אותם להיכרות נרחבה, פחות או יותר, עם הנעשה בעולמה של המולדת הישראלית, כדי שהללו יבליטו את הספרים, שבעינים הם ראויים להבלטה, למען ישמעו ויידעו אלה שהם פחות-בקיאים.

כיו הראשונים שנתבקשו להצביע על ספר,

קינקאס שואג'מים:
יותר מדי יין שרף

לפי בחירתם, היה, כמובן, גם שרה-חינוך והתרבות ונשיאנו לשעבר, יצחק נבון. והנה, יצחק נבון, כשיקול הרעת ונבועם ההליכות ומתקדשהו שלו, שהיו כבר לשם דבר, המליץ... על איזה ספר המליץ, לרעתכם? שמה הצביע שרף החינוך-התרבות על ספר שירה או פרוזה מקורי שראה אור בישראל, לאחורונה? שמה המליץ על ספר הגות או מסה, או אולי ספר מחקר שראה אור בשנים האחרונות ולדעת שרה-חינוך ראוי שגם הקהל הרחב יידע על קיומו? ואולי, בהאמינו כי אין עתה סיפורת ישראלית מקורית בעלת ערך, הצביע השר המופקד על ענייני תרבותנו על ספר מתורגם חשוב, שהיכרותו עמו תביא את הקורא לגילוי סופר שלא הכירו או להתמודדות עם רעיון שלא שיערו? לא מניה ולא מקצתיה.

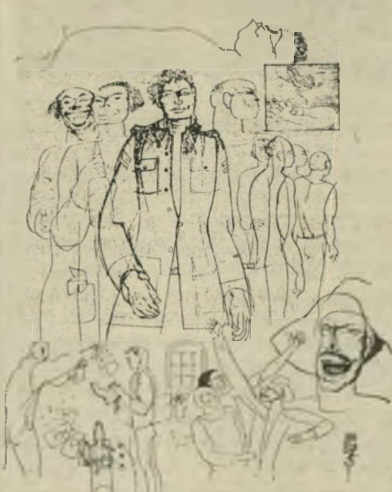
שרה-חינוך-התרבות מצא לנכון להפנות את תשומת-לב הציבור לספר האגדה התלמודית המידרשית בעיבודם של ח"נ ביאליק ו"ו"ח רבניצקי? ספר האגדה הופיע, כידוע, בעשור הראשון של המאה העשרים ונעשה מייד לספר-עם. הוא יצא לאור בחו"ל ובארץ בעשרות מהדורות וליווה את אוהבי הסיפורת והמשכילים העבריים כמשך יותר משיבעים שנה. "לגלות" אותו בשנת תשמ"ו הרי זה כמעט כמו לגלות את התנ"ך; ואכן, שרה-חינוך-התרבות מנה כנימוק ראשון ל"בחירתו" את העובדה ש"הספר הזה"

(ספר האגדה) השפיע עליו (על שרה-חינוך והתרבות) יותר מכל ספר אחר. אחרי התנ"ך, כידוע, יצחק נבון, מחברו של בוסתן ספרדי, הוא אישיות רוחנית-יצירתית ממדרגתם של ביאליק או עגנון, לכן חשוב — ממש נחוץ — לדעתו, שהמוני בית ישראל יידעו מה הם הספרים העיקריים שעיצבו את אישיותו הרוחנית, והטי כיעו את חותמם על יצירתו הסיפורית והתרבותית.

העניין הזה הוא חשוב כל-כך עד כי יש לשאול, מדוע בחר השר להצביע דווקא על הספר השני בחשיבותו, מבין הספרים שהשפיעו עליו? מדוע לא בחר כבר בתנ"ך עצמו? האם זה מפני שהוכרת הספר השני איפשרה לו (בדרך אגב), להזכיר גם את הספר הראשון, וכך נמצאנו זוכים בידיעה חשובה כפולה? או שמא עלינו להבין שהיה זה מעשה דיסקרטי, שמעורבת בו גם זהירות מסוימת: השר פשוט השאיר את התנ"ך כספר-בחירה לראשי-הממשלה...

אחרי הנזיק הראשון, באו, כמובן, גם נימוקים אחרים. אלו נימוקים לא תתקשו לנחש. ובכן, ראשית, הסיגנון ושנית התוכן... הסיגנון קולח ו"עברי" ועשיר ומצויין, והתוכן... הריני מודה ומתודה שכאשר הגיע השר לפירוט מעלותיו של תוכן ספר האגדה התחלתי לחפש על גלי-האחר את הגל קל; פשוט כדי להמלט מה פומפוזיות, ממתק השפתיים ומעומק הנבונות, שהיו כבר למעלה מכוחו של אורח רגיל, ועוד בשעה תשע בבוקר.

בינתיים אנו מצפים לשואו לאיוו הודעה מפיו

הילולה אחרונה:
מוקקה וקאשאסה

של שרה-חינוך-התרבות על מעשים שמישרדו יעשה לרווחת הסופר הישראלי, אשר נימים אלה מגיע מצבו הכלכלי לנקודת מצוקה עמוקה יותר משהיתה זה שנים. אנו מצפים, כנראה לשואו, לשמוע מפיו משהו על סיוע להצפת הספר העברי, לטיפוח כיתבי-העת הסיפוריים וכו'. דווקא שבוע הספר העברי יכול היה לשמש הודמנות נאותה לשר, המופקד על ענייני התרבות בישראל, להודיע משהו בעניין מן העניינים הללו.

אבל כיצד יוכל יצחק נבון להתפנות לרבירים שהם חולין שבחולין? הרי הוא קורא ב-ספר האגדה!... **ר.נ. בון**

תרבוטק

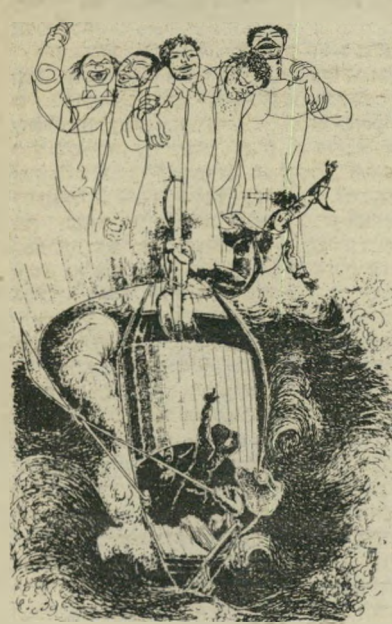
מוספים סיפוריים

הסרט שואה צריך שיסיר ממדפי המוספים הסיפוריים את כל שיגרת הרשמיות, המסות והשירים למשך שבועות רבים, ובהם יידון וייבחן לאירדווקא מנקודת-ראות סיפורית, אלא מכל הזוויות האפשריות: האמנותית, המוסרית, הפילוסופית, הפסיכולוגית, הקיומית, הדתית ועוד ועוד. אומנם מדובר ביצירה קולנועית בלבד, אך יצירה הנעצת בלבו של אחד הנושאים המזועזעים ביותר בתולדות האדם. עד היום ממתניה האנושות כולה להסברים שינתנו על-ידי הפסיכיאטרים, המרענים ואנשי-הירוח, באשר לאותו פגם שנתגלה באינטליגנציה של כוכבי הלכת, כדי שיהיה ניתן להתמודד עם השאלה: כיצד עם שלם, בלא איבוד ההכרה, לוקה במחלת-נפש נדירה, מעין פסיכופאטולוגיה המונית, המתבטאת באובססיות השמדה כלפי אוכלוסייה אחרת תוך כדי הפגנת קור-רוח מישירי ביורוקרטי.

מקובל לחשוב כי שום שיר אינו יכול להיכתב

על נושא זה, כפי ששום פרפר אינו יכול להתקרב אל השמש, וכי מוטב להמתין עוד דור או שני דורות כדי שהטראומה האנושית תירגע ותתאפשר גישה אובייקטיבית ומאוזנת לבחינת התופעה. זה מכבר נטען על-ידי פסיקאים, כי ציקרע בה הטלה פיצצת אטום לא תופיע בימחיה במשך אלף שנים; לפיכך דומה כי קלוד לנצמן, יוצר הסרט, הצליח לבנות חללית מיוחדת במינה, עמידה בפני טמפרטורות גבוהות של זוועה, ובאמצעותה ניתן להתקרב אל אותה תופה, מעט יותר מהפרפר ובלא להיכחד.

אם הקולנוע הוא החלוץ בתחום האמנות בת-זמננו, חלוץ בפריצת דרכים אל אמנות-העל, אשר תשתמש בהישגי המדע והטכנולוגיה כחומר כיד היוצר, הרי שקלוד לנצמן, תלמידו של ז'אן פול סארטר ואישירוח בפני עצמו, הוא בודואי אחד מגיבוריו. שכן סרטו של 400 שעות, המתגבש למראאתוך-צפיה בן 9 שעות, פרי עמל של 11 שנות עבודה, על פני 14 מדינות, הוא ללא ספק מיפעל רוחני מהפכני המניח יסוד לסוג שונה של מציאות קולנועית, ובאשר לצד הפרדגוגי הכרוך

המת וארבעת רעיו:
מבאהייה באהבה

ביצירה זו: אילו ניתן היה — מן הדין היה שכל הגרמנים שבעולם, אלה החיים ואלה שעוד ייוולדו, יצפו בסרט זה מדי-שנה בשנה ובמלוא אורכו (400 שעות רצופות), כלומר כשישה עשר יום בשנה, עד סוף ימיהם; זאת, כדי שתחדור להכרתם החמקמקה ולו אלפית-זוועה ממה שעוללו בימי מחלתם.

ולעניין אחר, שלא כנשנים קודמות, אין שבוע-הספר-העברי זוכה השנה לכתבות, ראיונות ומאמרים, ואינו מתקבל בחגיגות-יותר ממוספי הסיפורות, ומוטב כך, להוציא מוסף מעריב (שלעורכו, משה רור, זהו שבוע-הספר הראשון החל בימי כהונתו בתפקיד הרס), אף מוסף סיפורתי אחד אינו רותם את סופריו ומבקריו למרכבת יוסי-הציבור של המו"לים, הנהגים העיקריים של המיפעל: אלה המקדמים רפואה למכה, כבירים בכל ערב שבוע-הספר על קשייהם הכלכליים העצומים, במגמה להכין את הרקע לגריפת ההון בלא שותפים.

באיצטלה של התרחשות תרבותית הנושאת אופי פדאגוגי-רוחני, הפך שבוע-הספר-העברי, כמרוצת השנים, לאירוע כלכלי רב-עוצמה, בו מתגלגלים סכומי כסף גדולים, ובו מובלטים ללא כחל ושרק כל ההיבטים החומריים של המוסדות בתחום הספר. המנטאליות הממוסרת כליל, המוסווית כל ימות השנה, מוצבת כמשך שבוע אחד במרכז הבימה: דונגי-מכירה מהודרים, יצירות טובות מראה, קדוראטורים מעצבי כיכר ובמת-דיקלום של פייח-מישורים, הכל לכי חוקי השיווק האגרסיבי, כאשר פיננסי-פונג'הש מות של סופרים ומשוררים, המנתח מרמקול לרמקול, משלים את התפאורה החגיגית, בהציגו את הוברבו שבקצה העוגה.

מצב זה, על כל הוולגאריות שבו, עוד היה מתקבל על הדעת אילו זכתה גם היצירה הסיפורית, המהות האמיתית של אירועי ספר, לסקרנות, לתשומת-הלב ולהתעניינות של אותה נהר-אדם הוורם לכיכרות ולגנים, או אילו זכה הסופר עצמו לנתח כל שהוא מהרווחים המתגלגלים בין הבסטות. במציאות לא מתרחש לא זה ולא זה; החגיגה היא חגיגת קניות גריידי (המשך בעמוד 42)

ברימיצווה בראזיל צרפת

ומגישים אוכל, הוא עלה במדרגות למיטבח הממוקם בקומה השניה, ואו גילה: במיטבח הקטנטן עמדו מלצרים, ואחריהם חלק מהמזר מנים ממין זכר, כשמום כולם עומדת לה כלת-הערב האמיתית — מכשיר-טלוויזיה קטן, ששירר את מיטח-הכרזוגל בין בראזיל לצרפת.

פיתאום התרוקן קצת האולם. נשים עשו חיפושים כדי למצוא את הבעלים שלהם, אבל כל אחת חשבה שבטח הבעל שלה פגש איזה איש-עסקים וגומר איתו עיסקה באיו פינה. אחרי-כך פיתאום נעלמו גם כמה מלצרים ואו, לפתע, הגיע גבר אחר לאולם ואמר בשקט לגבר אחר שעמד

חני סטשק

— כי סוקרטס ופלאטיני היו חשובים יותר

גרשון סטשק, שלמרות היותו האבא של חתן השמחה הוא גם גבר, נישאר שתיים-שלוש רקות מול המכשיר, ואחרי-כך ירד שוב למטה כשכפיו הכשויה שיה עדיין 1:1. אבל כ"30:11 נגמר המישחק סוף-סוף, והבר-מיצווה היתה להצלחה אמיתית.

שם "אחר-אחר". אני חשבת ש"אחר-אחר" היא איזה סיסמה חשובה של יהלומנים, אבל היה לומנים הכינו בריוק איזה סיסמה היא זאת, ועוד קבוצת גברים נעלמה מהאולם. כשראה אבי חתן הבר-מיצווה שכבר הרבה זמן חסרים כמה מלצרים שלא מסתובבים בין הקהל

גרשון סטשק המוצרים נעלמו —

במוצאי השבת האחרונה נערכה בגן האורנים חגיגת כרימיצווה מאוד מיוחדת במינה. הכל היה מיוחד. הסבא של רון, חתן הבר-מיצווה, הוא היהלומן שמואל רסאלי. אמו של רון היא חני סטשק שהיה הכלכל הכי יפה כאל-על עד שהפך לפני תשע שנים ליהלומן משגשג. לחגיגה הוזמנו 700 אורחים, מגדולי היהלר מנים בארץ ובארצות-נכר. האירוע תוכנן כמו טקס צבאי ממש. בחדר אחר תלו בלונים ופרחים, והעמידו קוסם שישעשע את האורחים הצעירים, חבריו של רון. בחדרים אחרים היו מפורזים שול-חנות וכיסאות כדי שהאנשים יוכלו לשבת אחרי שהם גומרים לאכול את המטעמים המיוחדים שהוכנו לערב הזה. החזן הידוע אליהו גריני בלט הוזמן במיוחד כדי לשר לפני האורחים המכובדים. הכל היה אמור להיות הכי חגיגי שיכול להיות. ואומנם, בשעה היעודה התחילו האנשים להגיע. כל זוג והמתנה בידו. ברבע ל-9 כבר היה האולם מלא מפה לפה. הכל התרגשו מאוד לראות זה את זה, הגברים דיברו קצת על בינונים והנשים הישוו תילבושות-פאר והלכו להציץ במיונון העשיר שעמד שם לרשות האורחים.

ללכת אחרי הבעל או לא ללכת? זאת השאלה!

כשאמר מי שאמר בתורה, לכתך אחרי במירכב בארץ לא זרועה" הוא התכוון שהסידור הוא שהאשה תלך תמיד אחרי בעלה. אבל אתם יורעים מה קורה כאן כשנים האחרונות. אנשים הפסיקו לקרוא את התורה, וגם אילו קראו, לא היו מבינים בריוק את הכוונה. לשנת-השתלמות בארצות-הברית, וכמוכן לקח איתו את אשתו מיקה, עורכת-דין במיקצועה. הם חיו כארצות-הברית כמשך שנה והיו צריכים לחזור ארצה כדי שהבעל יקבל קידום רציני בעבודתו. אבל מיקה אמרה שהיא לא חוזרת ארצה, ואחרי ריזודורבים הוחלט שהם יישארו באמריקה כמשך שנתיים נוספות. אחרי-כך הם חזרו סוף-סוף, והבעל קיבל מינוי כמנהל מחלקת-היהלדים בהדסה כירושלים. אבל דקה אחת לפני שהוא שכר או קנה בית בירושלים, הוריעה לו אשתו שבירושלים היא לא תגור. לא עזרו השיכנועים והבקשות, והאשה החליטה: אפקה. בכל בוקר היה הבעל נוסע מביתו באפקה לעבודתו בירושלים, וככל ערב היה חוזר משם עייף. אחרי-כך, לאט-לאט, הוא התחיל לא לחזור בכל יום. פעם היה נשאר ללון בעיר-הקודש ופעם היה חוזר הביתה לאפקה. כך זה נמשך עד שהשהיות בירושלים התארכו מהשהיות באפקה. האשה התחילה לברר, ומה הסתבר אם לא שהד"ר התאהב בלבוננטית צעירה, כבת 30, העובדת עם הד"ר בן ה"60 מינוס כבתי-החולים וגם גרה כירושלים. עכשיו הם כהליכריגירושין, ועורכת-הדין מיקה תמיר ממש כולם ממש שעשה לה בעלה. אני אומרת לכם, כנעלת-נסיון, שמי שהמציא את "לכתך אחרי..." ידע על מה הוא מרבר.

אהבה לא בבת אחת

זוכרים את גברת צ'יבוטרו, שפעם היתה ממונה על החיסכון כחשמל במדינת-ישראל, וכל ערב היתה מספרת לנו שלא עושים דברים כבת אחת? היה לה טוב אצלנו בארץ, היתה לה עבודה, אנשים אהבו אותה, היו לה כמיות גדולות של שמש וחברים ומסיכות וחיים משוגעים. כל זה עד שיום אחד עגנה בנמל חיפה אוניה זרה, וממנה ירד מלח אחד, שלקח אוטובוס והגיע לתל-אביב. הדבר הראשון שהוא ראה בתל-אביב היתה לזרים פולקס-צ'יבוטרו. החשמל עבר בנייהם כל-יך מהר, עד שהגברת צ'יבוטרו שכחה את הכלל הידוע, לא בבת אחת. אחר התאהבות קצרה, היא עזבה כאן את העבודה שלה, את החברים, את השמש והחומום ונסעה אחרי המלח לארצות-הים. שם היא היתה מחכה לו בערייה-נמל עד שיחזור מהפלגה, וככל פעם הם היו נמצאים ביחד כמה ימים עד להפלגה הבאה שלו. עד שהוא הפליג ושכח לחזור.

לא כתוב בעיתון

מה שלא כתוב בעיתון זה שמזכירת-מערכת של עיתון יומי היתה לכתב צעיר של אותו עיתון, שהחליט להתחתן עכשיו, אבל לאיריווקא עם המזכירה. המזכירה חושבת עכשיו לתבוע את הכתב הצעיר על אבהות, ואם הפרשה תגיע לבית-המישפט יכול להיות שככל זאת תקראו בעיתון מה קרה בין הכתב הצעיר לבין המזכירה של העיתון. מסובך? זה מה שיש.

מרים פוקס המלח שנטש

מרים פוקס אינה ילדה קטנה, והיא הבינה את הרמז. ארוה את הפעקלך שלה וחיפשה פרנסה. פה ושם סידרו לה איזו הופעה לפני יהודים, אבל היהודים כחול לא מבינים את הבריוחות שמהן היהודים בישראל מתים מצחוק. עכשיו היא חזרה לבלגיה, ארץ הולדתה. היא גרה עם אמה שלה, ואולי חולמת עלינו.

יא עיוני

כבר הרבה זמן לא שמעתי שום דבר חדש על חיי האהבה של תמי בריעמי. זמן רב מאוד לא נראתה תמי עם מישוה בקביעות, והעיניים שלה לא זרחו.

כשלאשה יפה כמו תמי אין רומאן, זה אומר שהגברים של תל-אביב פוחדים. מה הם יודעים על נשים מאור יפות, מוכשרות ומאוד מקובלות בחברה? הם חושבים שנשים כאלה הן בטח לא בדיוק מה שהרופא רכש להם לרומאן רציני.

אני רוצה להגיד לכם שבמיקרה של תמי זה ממש לא נכון. למרות שתמי יפה כלי-כך ומוכשרת, היא אשה של גבר אחר. לגבר האחד הזה היא מוכנה לתת את כולה, לבשל לו אוכל מארוקאי אגנטי, ללטף לו את האגו שלו, לפנק אותו ולאהוב אותו.

אבל אני לא היחידה החושבת כך. לפני חודש וחצי נודע אותו הדבר לרופא נשים צעיר מבית החולים וולפסון. בשם קובי זר. מאז תמי והרוקטור זר ביחד, ושוב העיניים הגרולות והשחורות של תמי נוצצות.

תמי בריעמי
רופא נשים

סיפור הזאב

את הפרופסור מאיר גוטסמן, שהיה ידוע יותר בכינוי "הרופא של מנחם בגין", אומנם לא פגשתי אף פעם, אבל מהסיפורים שאני שומעת עליו פה ושם אני מתה על האיש לא-צעיר, דתי וכלי-כך שובבו אבל הפעם אני לא אספר להם על השוכבות שלו, אלא על משהו שבחברות-תעופה נקרא "כמעט תאונה".

הפרופסור גוטסמן הוא איש מאוד ספונטני. כל חודש או חודשיים הוא מתעצבן על משהו או על מישוה במחלקה שלו או במחלקה אחרת, ומייד, כדי להירגע, הוא נכנס לחדר שלו וכותב מיכתב-התפטרות, ומגיש אותו למזכירה שלו שהיא בחורה בעלת שכל, והיא מכירה את הפרופסור שלה ויודעת שכמו שהוא מתעצבן ככה זה גם עובר לו.

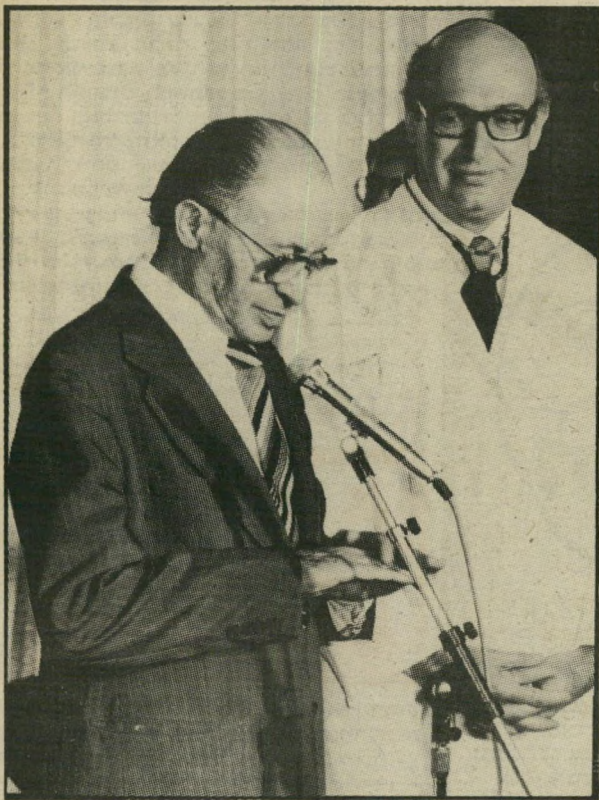
או המזכירה עושה תמיד פרצוף מאוד מודאג ברגע שהיא מקבלת את מיכתב ההתפטרות, אבל ברגע שהפרופסור מפנה את הראש שלו היא תוקעת את המיכתב באיזה מקום, עמוק במגירה, עד יעבור זעם. ובאמת, אחרי כמה ימים גוטסמן נרגע, והוא פונה למזכירה ומברר אם אפשר לבטל את ההתפטרות. המזכירה אומרת שאין בעיה, וכשגוטסמן שוב מפנה את הראש, היא מוציאה את המיכתב ממעמקי המגירה, מקמטת וזורקת אותו לפח.

כך זה הולך כבר שנים, גוטסמן מבסוט מאוד מזה שכל חודשיים הוא מתפטר, המזכירה מבסוטה מזה שאף אחד לא יודע מההתפטרות שלו, ועם ישראל שמה.

אלא שלפני כחודש חלתה המזכירה הנאמנה והלכה הביתה לשכב במיטה עם בקבוק חם ושני אספירינים. איך שהיא הלכה הביתה, דאגו מהמנגנון של בית-החולים הדסה לשלוח מזכירה מחליפה לפרופסור גוטסמן. המזכירה נכנסת לחדר וכמו מטאטא חדש התחילה לעשות סדר במגירות ועל השולחן. תוך כמה דקות היא מצאה את מיכתב-ההתפטרות התורן בתוך המגירה, ראתה אל מי הוא מופנה ומייד שלחה אותו בדואר הפנימי.

עוד באותו היום קיבל את המיכתב מנהל בית-החולים, שמואל ברוכין. הוא קרא את המיכתב, ובלב כואב הסכים לקבל את התפטרותו של הפרופסור גוטסמן. ברוכין חשב לעצמו שאם הפרופסור המוכבד רוצה להתפטר, בטח יש לו סיבות טובות, ואפילו לא ניסה לשכנע אותו להישאר.

עברו כמה ימים והפרוצדורות של ההתפטרות התחילו לעבוד. כשזה נודע לפרופסור הוא כמעט קיבל שוק. כבר שנים הוא מתפטר ולא קורה כלום, ופיתאום יום אחד הוא כמעט בחוץ! בקיצור, לקח לו כמה ימים טובים כדי להסביר שהוא לא התכוון ממש,

דוקטור מאיר גוטסמן וידיד
המזכירה שחיטטה במגירה

וזה נכתב במצב של כעס, התעצבנות, חרדה, התרגנות ועוד כמה דברים הגורמים, בסופו של דבר, למחלות-לב. אנשי הדסה הבינו, הפרופסור גוטסמן נשאר. אבל אולי הוא ילמד משהו מהסיפור הזה של "זאב! זאב!"

בית, 4 קומות ודויד ובת-שבע

בדיוק לפני שבוע חגגו בפאריס את יום השנה ה-25 לשירוף שבין אולימפיה ליונתן כרמון, המנהל האמנותי של המקום.

ממש לקיר של האולם הגדול צמוד בית בן ארבע קומות, שבו גר כרמון. הבית הוא סיפור בפני עצמו. את ארבע הקומות מחברות מדרגות פנימיות וכל דייר, לא חשוב של איזה קומה, יכול לטפס קצת או לרדת קצת ולבקר את הדיירים בקומה אחרת.

יונתן כרמון גר בקומה הראשונה בגפו. בקומה השנייה גרה סולמ, גברת בת 70, עם חברה לחיים, ז'אקמרק מטל, שעובר את עלובי החיים למחומר. אגב, הבחור הוא בן 44. בקומה

יונתן כרמון
הבת, האם והסתא

השלישית גרה פטריסיה קוקאטריז, בת 46, שהיא בתה של פולט. היה לה רומאן עם בחור צעיר שעזב אותה למען בחור אחר, ומאז חלתה בסרטן, ועכשיו כתבה על זה ספר. בקומה הרביעית: דלפין בת 20, שהיא בתה של פטריסיה ונכרתה של פולט. כמשך כל השנה גרה דלפין בגפה בדירה הפאריסית, ואיך שמגיע הקיץ היא מתעופפת לה לכיוון מדינת-ישראל, שם היא שוברת כמה לבבות ישראליים קשוחים, ורק אז חוזרת הביתה לאמא ולסתא.

בין כל הקומות האלה מסתובבת לה גברת המבשלת ארוחות טובות לכל דיירי הבית, וכן נהג העומר לרשת כולם. בגלל הנוחיות שבמדרגות הפנימיות נעשו כל דיירי-הבית ידידים מאוד קרובים, והתנועה

התונה מאוד בינלאומית

זוכרים את היפה הזאת מתשרי-השרות, שתחת להגיש אוכל סיני לאורחי המיסעדה היא עושה טוטו?

או היפה הזאת קוראים לה סאוואלי בונטון, היא בת 28 והיא תאית, זאת אומרת מתיאלנד. אגב, את הטוטו שלה עשתה כבר לפני שלוש וחצי שנים. כשזכתה באהבתו של אבי אלדר, מנהל-המישרד של המפיק אברהם ("פשנל") דשא.

ב־9 ביולי, באחד האולמות של אוניברסיטת תל-אביב, הם יינשאו באחת החתונות הכי ביני-לאומיות שהיתה כאן.

מתחת לחופה תעמוד סאוואלי התאית עם אחיה ואחותה, כשהיא לבושה בשימלתי-חופה יפהפיה שהוכנה במיוחד בארץ-מולדתה. לידה יעמוד החתן אבי, לבוש בחליפה מיובאת מלונדון, ולידו תעמוד אמו האיטלקיה ואביו הלובי. האורחים שיבואו לשמוח בחגם יהיו ישראלים יוצאי פולין, רוסיה, מרוקו, ארצות-הברית, אנגליה, בולגריה, מכסיקו, סין, צ'כיה, מצריים וכל השאר. או שיהיה להם מזל טוב, גוד-ליק (באנגלית), צ'ו צי (תאית), אגורה (איטלקית), פיל גליק (גרמנית) קליטיחי (יוונית) ובכלל.

במדרגות היא ערה מאוד בכל שעות היום. מרוב תנועה נפגשו יונתן כרמון וז'אקמרק מטל, ותוך כדי שיחה החליטו לעשות משהו ביחד. המשהו הוא מחזה תנכי על רויד ובת-שבע. כדי שלא תהיו במתח, אבשר לכם כבר שרויד יהיה ג'ינזי הולירי, ובת-שבע תהיה אשתו-לשעבר סילבי רטואן. את המוסיקה יכתוב מישל קלומי ביה, בעל-הכנפוד של יעל ברבן, הישראלית לשעבר.

סאוואלי בונטון
עשית טוטו היום?

אין לי פיצוצים

מלוטפני היקרים, שוב אני איתכם בשבוע מתעלף מחוס, כמעורר מהווה כסות חמה מדי בשבילי. מחלוני אני צופה אל הים החלק כמו בראה ואל החולות הזהובים. המשתפלים אל הים המזכירים לי את יחסי האהבה-שינאה שיש לי לארץ שלי. יחסי האהבה-שינאה קיימים כמעט ביחס לכל דבר בעולמנו. ויחסי האהבה-שינאה הינם בדרך כלל המציאות המשתנה.

מיכתבו של האיש מחיפה מעיד על שינוי בתפנית חדשות במציאות המיטפתית שלו. דבר הגורם לו לשינויים דראסטיים בהתייחסות לסביבה. ומכניס אותו ליחסי אהבה-שינאה אל הקרובים לו ביותר.

לילי אינז

הכל

ההולדת!

ובכן, זהו מיכתבו התיאורי והציורי של החיפאי שעל פיו ניתן להסיק כי הוא מכיר את הבמה הבינית שלו היטב.

מה קרה לשמוליק

לילי, את אילי לא תביני את משמעות המיכתב המזוה, אותו את עומדת לקרוא. אני רוצה לתת לך תיאור של 24 שעות מתוך הייחודי-משפחה שלי:

השעה 6:30 — מבשפה פרועת-שיער, בעלת סרצוף חמוץ, נאצת לירי, ובקול דורקני-שירקני היא משתקת את השעון האוטומטי במשך כמה דקות.

6:35 — אני כבר באמבטיה, וילד א, ב, ג, בתורם, דוסקים על הדלת וממשיכים את מסורת השעון האוטומטי.

7:30 — אני יוצא מבית מלווה בנשיקה נקרנית על הלחי מהמבשפה, שבינתיים הספיקה לאסוף את שיערה בגומיה.

17:00 — אני חוזר הביתה. היא מחכה לי. תמיד שם, מלווה ברעשים הרגילים של הבית, אבל היא שם. אני אוהב אותה בשל כך. יש לי תמיד ארוחת-ערב מוכנה, הילדים במצב טוב, אבל לי חסר משהו.

18:00 — גמרתי את המיקלחת, לקחתי את העיתון, אני יושב בסלון, השלטר-רוק מעביר מתחנה לתחנה הגדול רוצה כדורגל, הקטן רוצה מצוירים מירדן, והקטנטן פתח להפריע.

בינתיים שצף-קצף עם הכלים במיטבת. אני מנסה להתרכז בעיתון. בשאני נותן את הפתח לתחילתה של שיחה, אני מותקף בסרון אינסופי של מילים ומישפטים האמרים על סף ההיסטריה, ובהם תיאור המדויק של עונותיהם ומעלותיהם של צאצאיו.

לא שזה לא מעניין אותי, אבל אלה שעות קרניות של סוף היום. אני אוהב אותה והכל, אבל למה העיתון שלה בליכך גרוע. אני רוצה לאכול ולעכל את מזוני ללא תוספות לביציה עם הציפס.

כשנגמרת ארוחת-הערב, אני מריגש כמו בהריון בשיא התפוצצות האוכלוסין, הרעשים והצרחות מגורמים לזונום כל ייאמני.

21:00 — אחרי מריבות, רם, יזע ודמעות, נכנסת החברת למונית. עשיתי תורנו, אני לא מדבר על השיגרה שבענייני. אני יודע שזה קיים. אבל ריבון העולמים, לוקח לי שקף לזכרונות את שמוליק שהאשה הזאת, זו שמתמחה במכשפות, היא גם אשתי הפסקית וששמוליק מת לחזור אליה.

אחרי שעה של מאבקים בשמוליק, כשהוא מתחיל להראות עניין, נזכרת אשתי היקרה, שהבוס צילצל המש דקת לפני שהגעתי, והרדעני שעליו להיות בעבודה שעה לפני הזמן.

ככה זה קורה כל הזמן במתכונת כזו או אחרת, ושמוליק התרגול הוסף לאסרתו, ועכשיו כששמוליק ישן, אני מריגש את עצמי בכוס קולה קרה ולילה טוב.

ולמחרת בביל, אני תמיד חוזר הביתה. זה מפני שאני אוהב אותה.

למה אין לי פיצוצים ויתר? למה שמוליק לא רוטט יותר (גם לא בהיין)? אני אוהב אותה, אבל לוא הייתי פוגש אותה ביער, בלילה, הייתי חונק אותה.

לך ולשמוליק לטיפה מהכל הולך, כן, אני מבינה אותך. השנוע ישבה בבית חברה ואמרה לי שכאילו אין עוד טעם לקום בבוקר, היא לא נשאה ולא מגרלת מיפלצות בבית, ובכל זאת זה קרה גם לה. ובכן, בואו ננתח את המיקרה שלה, ואי יהיה לנו קל יותר עם המיקרה שלך.

שאלתי אותה: מה באמת, יקירתי, חסר לך? גבר? ילד? חיים? יציאה מן השיגרה? היא הסתכלה בי ואמרה: לא. אין לי פיצוצים! את מבינה, לילי? כל אותם דברים שעשיתי פעם, שהיה נדמה לי שהם פיצוצים, גדולים ונפלאים, אינם קורים לי כעת. אני עושה אותם דברים ומקבלת תוצאה דלה ובלתי-מספקת. אולי הורקנתי, אבל מה שטווח, לא כדאי להיות אם זה חסר.

או מה, את רוצה להתאבד? שאלתי אותה. לא!!! אני רוצה שיקרה משהו, משהו גדול, ובכן, הנה מצבך. הכל בסדר, אתה מאושר שיש לך המשך למישהו, ושהאשה הקטנה מכינה את הארוחה ומספרת לך את כל האינפורמציה, אבל היית מעדיף זאת בכתב, מוגש פעם בחודש למזכירה ובשאר הזמן זיקוקי די-נוור. כך גם חברתי היתה רוצה את חייה.

אבל הפיצוצים הופכים להיות רחוקים זה מזה ברגע שרמת הלמידה והנסיגון שלך הגיעו לדרגה גבוהה. רוויה אין אף פעם. תישאר בטוח, עוד יבואו פיצוצים. לא בכל יום, אולי אפילו לא פעם בשבוע, אבל הם יבואו.

ובאשר למכשפה — היא פועלת במיסגרת הלונה-פארק הקטן שלה וזיקוקי די-נוור שלה הם בעלי גודל מתאים לה.

אתה, חכה לשלך. וביתניים יש לך שתי אפשרויות: או להעלות את המכשפה על המוקד או לפשפש בכליך ולראות אם הדברים שאתה מצפה להם הם ממשיים במיסגרת הפיצוצים והפנטסיות של איש עם נסיון בשלך.

מה שברור, שתצטרך כשתי האפשרויות לקושש עצים כדי ליצור מדורה, או לבנות את חייכם נדבך אל נדבך במיסגרת של הנוחות ההדרית כשכל אחד זכאי לפיצוציו האישיים.

ובקשר למיפלצות הקטנות — אין לך ברירה, הם חלק מהעיסקה, ואפילו שמוליק מעורב בזה.

אהבה עיוורת

אני בת לא חשוב כמה. לא סרגית צעירה. אבל נראית בזמבה ואוהבת לנגוס מפרי האהבה. בעלי היקר, לעומת זאת, אוהב רק בלילה, בחסות החשיכה, ללא נורה, נר, ואפילו פנס-דחוב.

הרבה פעמים אמרתי לו בחושך הגמור שאני רוצה לראות אותו ואת הבעותיו המתחלפות. אני רוצה להסתכל על הפין שלו ולאכול בעיני כל חלק ממנו. אני גם חושבת שמוגע העיניים חשוב. אבל הוא בשל. בחושך הוא מקיים יחסים נפלא אבל נדמה לי, לשעמים, מפני שחשוק, שלא משנה לו את מי הוא משגל. אני חושבת שזה מעליב את האגו שלי. אפילו שכך זה היה מלבתיחלה.

אריקיי, יקירתי, יש לך איש שמרוב סיפורים על התועבה שברכר רואה בכך דבר ברה-חבאה. לא אסון, אילו הפרטנרית שלו גם היא היתה עטלף שונא אור. אבל הפרטנרית זו את, יקירתי, שעל פי מיכתבך הכנתי שאפילו השמש לא תפריע לך לנגוס מפרי-האהבה.

את חיבת להסכיר לו ולנסות איתו יחד, בכנות אמיתית, להגיע לנקודה ממנה כל זה התחיל, לנסות להבהיר לכם מה באמת מפריע לו באור ולך בחושך. אני מציעה שתתחילו מפעם בשבוע לאור נר, וכפי שאני מכירה את חברת החשמל, היא כבר תראג לשאר ימות השנה.

הרוסקופ

(המשך מעמוד 27)

הסרטנים שרויים בחרדה לגבי עתידם המיקצועי, אבל בינתיים, למחות עד ספטמבר, לא מומלץ להתקשקש ולהתחיל בפרוייקטים חדשים או לעבור לעבודה אחרת. אפשר לתכנן, אבל הדברים עדיין לא יסתדרו בקצב הרצוי.

מספטמבר יהיה קל יותר — בני הזוג או שותפים לעבודה יגיעו את עזרתם. בתקופה זו גם השותפים, גם בני הזוג ואפילו אנשים רחוקים יותר — כולם מפריעים ומעכבים את ההתקדמות. כאמור, מצב זה ישתנה. לא רק שלא יפריעו, אלא הם והסביבה כולה ישתפו פעולה ויעזרו.

כספים

בשטח זה לא נראה שיש מקום לדאגה. מחודש נובמבר המצב נע-שה יותר קל, יתכן שבגלל התיי-פכות בעבודה תהיה תחושה של אי-יציבות. אבל על פני השטח הי-מצב לא יהיה קשה. כספים יגיעו ממקורות שונים, לא תמיד דרך העבודה. אותם שאין להם עזרה מאיש, היכולים לסמוך רק על עצ-מם כמקור הכנסה יחיד ימצאו לעצמם עבודות שיהוו מקור הכנ-סה מספק.

כספים שלא מתקבלים בזמן ממועסיקים, שהבטיחו לשלם, יגיעו בסופו של דבר לאחר שתוגש נגדם תביעה מישפטית. בכלל — בני סר-טן המגישים תביעה מישפטית — יזכו בהצלחה.

נסיעות

כוכב יופיטר בבית התשיעי מביא את הצורך לצאת לנסיעות רחוקות, אבל הפעם זה לא כלי-כך פשוט. כוכב סטורן כרגיל מתערב ומפריע כשהוא יוצר קרינה קשה כלפי יופיטר ומביא לעיכובים, דח-יות וביטול של הרגע האחרון. זאת לא אומרת שבני סרטן כלל לא ייסעו, אבל בנסיעות לא יהיה קל, וכאמור לא בכל מיקרה אפשר יהיה לבצען.

בריאות

כבר כמעט נמאס להזכיר את סטורן שוב ושוב, אבל גם בשטח זה הוא משפיע מאוד. הבית השישי שהוזכר כבר, הקשור גם בבריאות, משמש כמקום חניה לכוכב סטורן בשנתיים הקרובות. יהיה צורך ולהזניח את היפול, הסרטנים רגשים בביטום — כדי למנוע סבל ייתכן שכדאי להקפיד על תזונה נכונה ועל לוח זמנים, מחלות ש-קשורות למחזור-הדם יכולות לה-ציק, אפשר להתייחס לבריאות רק באופן כללי, כי כל אחד מכיר את גופו ויודע מה הוא לא צריך לע-שות. רק אזהרה אחת תינתן והיא: להימנע מלעבוד עד התמוטטות.

ומה שבין לבין

אותם שנוולדו בתחילת המזל משנים את יחסם לבן-הזוג. נפטון, הנמצא כעת בבית השביעי, משנה דברים רבים. אין עוד צורך להיות רכושני כלפי בן-הזוג. נותנים יותר חופש ולוקחים לעצמם אותם מידה של חירות. משתחררים מהפחד והחרדה שהשותף יחסר או יעלם. סרטניות שמשום מה לא הצליחו להינשא משנות את יחסן השמרני וחושבות על אפשרות להביא ילד גם ללא מיסגרת נישואין. כוכב מרס, הנמצא בבית השביעי בחוד-סרטן, שקודם לכן היו וותרנים ומתפשרים, האוירה הממוחה מביאה לחיכוכים ומריבות. החי-וי בכך הוא שנקשיו לא פוחדים להעמיד את בן-הזוג במקום ולהו-ציא החוצה כל מה שהלצבר ב-נים. קושרי-אהבה המתחילים ב-תקופה זו, שבה כוכב מרס נמצא בחילוך אחורי (וינו-אוגוסט), לא יחזיקו מעמד.

מיפגשים

(המשך מעמוד 16)

לפי רוח הדברים של אבן: משאומתן עם אש"ף על כסיו זכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני. ח"כ יצחק ארצי הציע להחליף מילה, הוכנסו כמה שינויים ועזרים, איש לא עירער על-תוכן הדברים.

כשניגשו לחתימה, הסתבר שיש בעיה. אבא אבן לא בא כלל לפגישה, ואורה נמיר הודיעה כי לא תחתום על שום דבר כל עוד אבא אבן לא חתם. ח"כ אהרון הראל, היונה השלישית של מיפלגת-העבודה, נעדר.

הפגישה התפררה בעוגמת-נפש. באותו יום נשאל אבא אבן אם הוא מוכן לחתום. הוא סירב לחתום על

ח"כ נמיר לא חותמת בלי אבן

המיסמך ששיקף את דעותיו. טענתו: "הדברים אינם תואמים את מצע מיפלגת-העבודה". אך אילו חזר המיסמך על מצע המיפלגה, מה היה הטעם לחתום על הדברים מחדש? (התלוצץ אחד הנוכחים: שואלים רוסי מה דעתו על אפגניסטאן. תשרי כתו: קרא את מאמרו של איוואנוב היום בפראבדה. ומה דעתו על המצב בפולין? כמו במאמרו של אנטונוב אתמול באיווסטיה. ועל לוב? כמו מאמרו של פטרוב שילשום בסורד." אומרים לו: "מה, אין לך שום דעות משל עצמך?" משיב הרוסי: "יש לי, אבל אני לא מאמין בהן!")

חוננים

להרחיב את המעגל

מיפגש האמיתי היחיד היה כמעט שיגרה. שינויים מראשי הרשימה המתקדמת לשלום, ח"כ מוחמד מינארי והכומר ריאח אבראל-עסל, מזכיר התנועה המתקדמת (החלק העברי של הרשימה הפרטיזנית), נפגשו עם יאסר ערפאת ועוזריו.

השינויים סירבו להזות את מקום המיפגש, כדי שלא להביך את הממ-שלה המארחת, אך ברור שהיא נערכה בתונים.

עיקר דבריו של ערפאת, בשתי פגישות שנערכו במשך יומיים ושארכו ביחד שש שעות:

● אש"ף רבך בעקרונות הסכם חוסיין-ערפאת, למרות שחוסיון עצמו ניתק את יחסיו עם אש"ף. הסכם זה מדבר על שלום וזכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני במיסגרת קונפדרציה ירדנית-פלסטינית.

● אש"ף מוכן לנהל משאומתן עם ממשלת ישראל במיסגרת ועידת-שלום בינלאומית.

● אש"ף מעוניין להרחיב את מעגל הרושיון ולשתף בו חוגים ישראליים נוספים, כדי להכשיר את האווירה לשיחות-שלום.

מוכן שריוקא בכך אין חסידי ארץ ישראל השלמה מעוניינים. למחרת הפגישה יצאו שוב בקריאה רמה לאסור מיפגשים אלה בחוק מיוחד.

פעם היה אהרון בכר האוייב הגדול של הנובורישים והיורדים. עכשיו ניויורק דוקא מוצאת חן בעיניו

בכר בוחר באמריקה

סיפור הזה לא יתפרסם בעמודי ידיעות אחרונות. וחבל. אבל שבועיים שאת הסיפור הזה לא יכתוב אהרון בכר. כי אהרון בכר כאילו נולד כדי לכתוב אותו. איך היה כותב! הוא היה שופך אש

סימה אלה מסתכלים בטלוויזיה

וגפרית על היורדים הנוגדים, המעי דיפים את סיד הבשר, האלכוהול והמאריחואנה של ארצות-הברית על פני ארצנו הקטנה והטובה, שופעת השמש והאבטיחים. הוא היה מקדיש טורים ארוכים של לעג על הפרובינציאלים הקטנים, הנובורישים, שהכסף האמריקאי מסנוור את עיניהם, ואין הם רודים את העליבות של עצמם. זאת יכלה להיות רשימה, שכל הארץ היתה מברת עליה, משהו בסיגנון של עמוס קינן (אם כי, למען האמת, בלי הכישרון של עמוס קינן). בקיצור, רשימה נהדרת הלכה כאן לאיבוד. יחד עם אהרון בכר.

הבוז לפרובינציאלים

מי אינו מכיר את אהרון בכר, הכוכב של ידיעות אחרונות. השוט המצליף על גבם של עשירי ישראל, הנובורישים, רופייהמותות והפרובינציאלים העלובים? אבל לא כל אחד מכיר את סיפורו האישי, למרות העובדה שגם הוא מרתק למדי.

בכר, בן למישפחת יוצאי-בולגריה, היה פעם נשוי עם אמריקאית, עד שהכיר את אנה, ציירת, שאביה קנה לזוג דירה ביד-אליהו. נולד להם בן בעייתי, שהוא כיום בן 15.

כנער לא היה אהרון בכר כלילי-הויפי. הוא לא היה מסוג הצעירים שהנערות רודפות אחריהם בהערצה, כדי לזכות בבילוי איתם. אבל ברגע ששמו התחיל מתפרסם, שפר גורלו. הוא היה מנהל בגאווה רבה רומאנים פומביים עם נשים מפורסמות, כגון העיתונאית אורלי אוולאי, הקריינית כרמית גיא, העיתונאית תלמה יגול ושרדנית גלי צה"ל מיכל גזית. באותו זמן היה רמות בחייה-לילה והבוהמה, וכדי לחקות את עמוס קינן עד הסוף לא היה מתנזר גם מן האלכוהול. פניו היו מוכרות מאוד כבארים, ולאשתו היה חוזר לפנות בוקר, אם בכלל.

בידיעות אחרונות הכיר בכר את העיתונאית סימה אלה, גרושה, הפעם היה זה רומאן רציני יותר, לפחות מבחינת התוצאות. סימה אלה ילדה לו בן, אחרי שניסתה להתאבד, הוא נאלץ לעזוב את דירת אשתו, והוגג החדש עבר לדירת האם של סימה, עוררת-כית שגרה בתנאים קשים.

יתכן כי המצב הקשה הזה השפיע גם על עבודתו של בכר. בעיתונו התחילו ללחש שהוא חוזר על עצמו עד בוש. שהוא נתקע בדרך, שהכתיבה שלו אינה מה שהייתה.

לדוב יורקובסקי, או העורך-בפועל של העיתון (וכיום העורך הרישמי) היה רעיון: מרוע לא לשלוח את האיש לארצות-הברית, כדי להתרענן קצת ולקבל אופקים חדשים? בכר לא רצה כל-כך, אבל לבסוף שוכנע. הוא נשלח לניו-יורק, אך היתנה תנאי: הוא לא מראיין אנשים ואינו עוסק בחדשות. הוא רק כותב הגיגים, מה שבא לו.

ניו-יורק היא הצימוק בכל עיתון יומי. כושינגטון וכרדים קשה, יש מוסדות-שילטון, יש חדשות, צריכים לרוץ — ואלו העיר עצמה משעממת, אין בה חיי-חברה, הכל מסוגרים בעיר בים בכרבים. אך גם בניו-יורק הוזהרת והתוססת לא היה בכר מוכן לעשות את העבודה השחורה. העיתון צירף אליו שני עיתונאים מיקצועיים: יעקב אלון ואלי תבור (העורך שם גם את עיתון היורדים ישראל שלנו).

התנאים של בכר לא היו רעים. במשך שנתיים שילם לו העיתון, עבור עבודתו הלא-שחורה, סכום של קרוב ל-4000 דולאים לחודש.

אינסטלטורים במערכת

בסכום הזה אפשר לחיות, איכ"ש. בכר שכר דירה בצד המיד

רחי של מנהטן, הילד נשלח לגן וסימה אלה ישבה בבית ויכלה ליהנות מן החיים.

בכר כתב, ועוד איך! על ידיעות אחרונות ניתן מטר של כתבות, שעוררו תהילה תמיהה, ואחר-כך יש וורקה שים. המסר היה: אהרון בכר מיד-אליהו גילה את אמריקה.

הוא כתב על סופר-מארקט שיש בו — שומו שמיים! — 20 (עשרים) מיני גבינות. הוא גילה שחוויה עילאית היא לשבת בבית, כשבמקור יש וורקה קרה. הוא כתב רשימה על החוויה הנוראה הכרוכה בישיבה ברכבת התחתית, כשממול יושב כושי מפחיד. הוא כתב על קוקטייל משגע, שבו מגישים קאוויאר שחור וארום.

הוא גם הגיב על מה שמתרחש בארצות-הברית. אבל מה שמתרחש בארצות-הברית מגיע לארץ תוך שעה ברדיו, ותוך שעתיים בטלוויזיה. בכר ישב נינוח בדירתו במנהאטן, צפה בטלוויזיה וכתב שלוש כתבות גדולות על גץ, הגיבור הניו-יורקי שירה בחברת רת שחורים שנטפלה אליו בתחתית. הם פורסמו אחרי שכל הארץ בכר שמעה עלי-כך את הפרט האחרון.

בינתיים התחיל בכר לחשוב על העתיד. לא רע, למשל, לכתוב בעיתון אמריקאי. מכיוון שהשפה האנגלית שבפיו אינה מספיקה לך, שכר עורכת ושילם לה עבור רשימות שכתב במקור מון הניו-יורקי וילג ווייס.

חברים שבאו מניו-יורק התחילו להיפץ עליו סיפורים משונים. בסיפורים אלה הצטייר אהרון בכר כמי שעומד כמסכת-קוקטייל, הכוס הנצחית בידו, והוא משמיץ את ישראל הפרובינציאלית ואת עורכי ידיעות אחרונות. שאותם הגדיר כ-"אינסטלטורים". היה ברור כי קומתו של בכר צמחה למימי דים קוסמופוליטיים כאלה, שישראל

אהרון בכר כותב הגיגים

שוב אינה עוד בעיניו אלא ארץ קטנה, עלובה ורחוקה.

מכיוון שכל אותו זמן חי בכר על המשכורת השמנה למדי של ידיעות אחרונות, זה לא כלי-כך מצא חן בעיני כמה מעמיתיו. מה גם שכבר ביקש להאריך את תפקידו באמריקה. הוא שלח רמז רק לעורכיו: הוא לא מוכן לחזור לארץ.

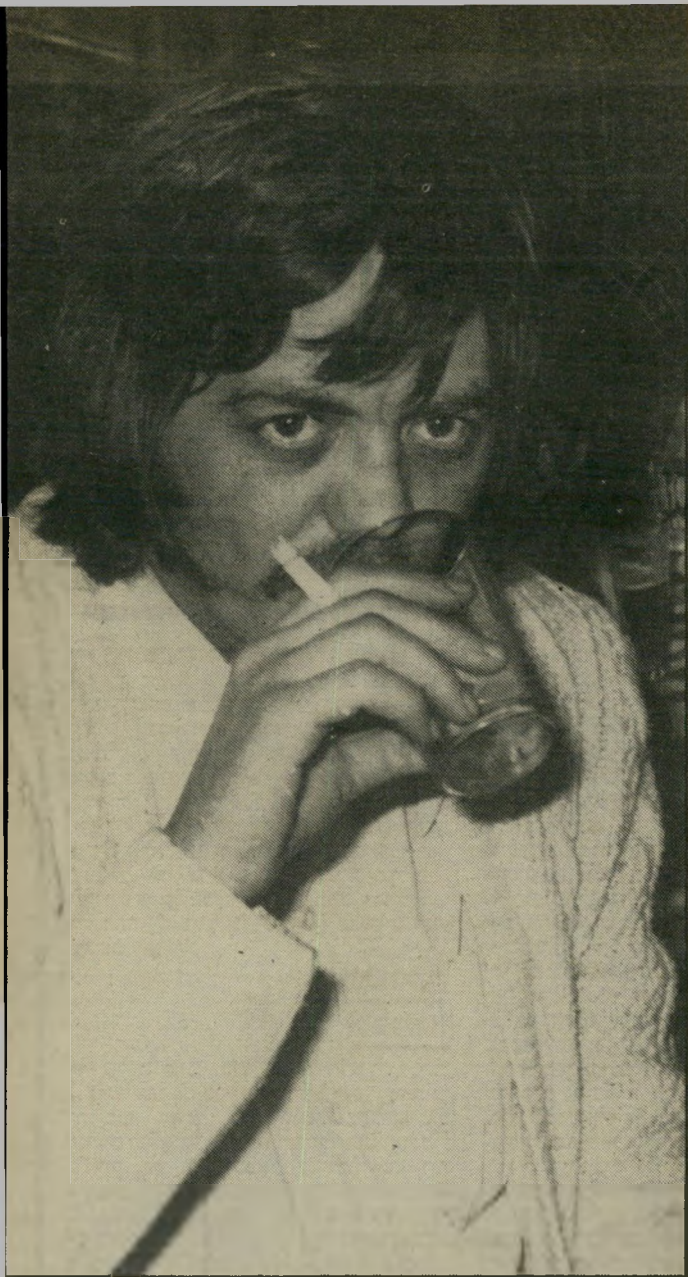
בצמרת הצהרון נערכו כמה ישיבות על הנושא ששמו אהרון בכר. אין העורכים יכולים לפטר אותו, מחשש שמא יעבור לאחד משני הצהרונים המתחרים. אך גם אין הם רוצים להשי" איך אותו שם, הן בגלל טיב הכתבות שלו, הן בשל הסיפורים על ההשמצות.

ידיד חדש

בינתיים חדל אהרון בכר ממינהגו הישן — להשמיץ את היורדים. אחד היורדים המושמצים ביותר שלו בעבר הרחוק היה רענן לוריא, הקריקטוריסט עתיר-הצלחה, שיציי רותיו מתפרסמות ברחבי העולם ורמת המיחיה שלו — וילה, בריכות-שחיה, רכוש — עוררו קינאה רבה אצל ישראלים.

הידיעה האחרונה על תולדות אהרון בכר היא שאחרי שגילה את אמריקה, גילה גם את לוריא. הוא מעריך אותו מעומק ליבו, כפי שהעריך פעם את עמוס קינן, וחלמו הגדול הוא לחיות כמוהו ולהצליח כמוהו בעיתונות העור למית.

אמריקה סיחררה אותו לגמרי, אמר אחד מעמיתיו במערכת. הם מקנאים בו, וזה הכל! אמר בכר עצמו, למי שמתחו עליו ביקורת. בינתיים יכולים הנובורישים הישראליים לנשום לרווחה. גם אם יחשבו על ירידה מהארץ, אהרון בכר לא יכתוב עליהם עוד.

פרשת בלס:

פריצת-דרך

היישופטית

התובעת אדומת-השיער, פנינה רבין, ישבה כל השבת במשרדה שמעל בית-המישפט, ולמדה עם צוות-עוזריה את החומר הדרוש כדי להתנגד לבקשה לעיון מחדש במעצרו של דויד בלס. ארגונים מלאים קלסרים, תיקים מישרדיים וערימות מיסמכים מילאו את המישרד. זהו כנראה המצב בתיקים שבהם נאשמים אנשים בעבירות של צווארון לבן. אנשים אלה אינם משאירים אחריהם גופה שר-תתידם, אלא ערימות של מיסמכים וצילומים, בעזרתם אפשר להוכיח את אשמתם. כדי ללמוד תיק כזה יש צורך בהרבה זמן, סבלנות, וידע מישפטי וכלכלי.

התשוקה ללמוד

הפרקליטות מצרפת בדרך-כלל לכתב-האישום את הבקשה לדיון במעצר עד תום ההליכים. מאחר שעד הגשת כתב-האישום מנועים בדרך-כלל הסניגורים מלקבל את חומרי הראיות, הרי שהם נמצאים במילכוד. אם ירצו להתנגד לבקשת המעצר עד תום-ההליכים, עליהם ללמוד את החומר בתיק, אבל את החומר הם מקבלים רק עם הגשת הבקשה למעצר. וחומר זה בתיקים של עבירות צווארון לבן הוא כאמור רב ומסובך, ולכן אין להם ברירה אלא לבקש את רחיית הדיון.

כאשר מבקש הסניגור את רחיית הדיון במעצר

עד היום היו הסניגורים מקריכים את הנאשם בשל תשוקתם ללמוד את החומר. אנחנו רוצים לשנות זאת, הצהיר עורך-הדין יהודה ויינשטיין, סניגורו של בלס.

כך היה הדבר במיקרים של אברהם גינדי, של משה פרוסמן, של אבי צור ושל רבים אחרים. אם לתביעה נדרשים לילות ללימוד החומר, כאשר היא נעזרת בחוקרי-מישטרה מומחים לנושא, הרי שלסניגורים דרוש לפעמים שבוע ימים רק כדי לצלם את החומר הרב שבתיקיה-התביעה.

הסניגורים נזקקים להסכריו של הנאשם, מכיוון שהוא המכיר את המיסמכים והחומר, ויודע פירושו של כל מיסמך. כדי לשבת איתו הם חייבים לנסוע לבית-המעצר ולשוחח איתו שם. אין צורך להסביר כי בית-מעצר אינו המקום הנוח ביותר בעולם להתרכז בו וללמוד חומר מישפטי וכלכלי מסובך.

עד היום לא עלה מעולם על דעתו של סניגור כי דרך ארוכה זו אינה הכרחית. אולם אורי סלונים, סניגורו הראשון של בלס, ניסה לשנות את השיטה. הוא אומנם הסכים למעצר הראשוני של שיבעה ימים שביקשה המישטרה, עוד לפני הגשת כתב-האישום, מכיוון שהיא הצהירה כי היא מסכימה לשיחרורו של בלס מייד לאחר שבוע. אבל השוטרים דאגו להסביר לסניגור כי הסכמתם לשיחרור אינה מחייבת את הפרקליטות. ואומנם, עוד בטרם עבר השבוע, הגישה התובעת פנינה רבין את כתב-האישום נגד בלס, כשאליו מצורפת בקשה למעצר עד תום-ההליכים.

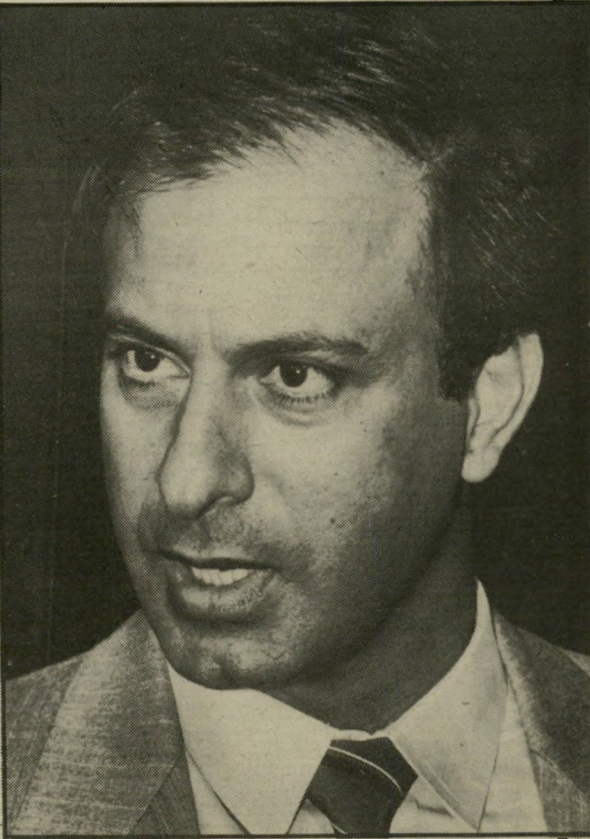
שלישיה קצין המישטרה לשעבר, צביקה וולף, כיום מעוזרו הבכירים של דויד בלס, ליווה את איזבל בלס ושמר עליה בבית-המישפט. השלישי בתמונה הוא אייל, נהגו של בלס, אשר דרכו ניסה הנאשם להעביר את המיכתבים לשר-המישטרה.

ראש-צוות-החקירה במישטרה, וכך שיכנעה את בית-המישפט כי יש צורך במעצרו של בלס עד תום-ההליכים.

המיקרה של בלס מביא בעצם את השיטה של מעצר עד תום-ההליכים לידי אבסורד. שכן החד קירה נגד בלס נמשכה באופן גלוי יותר משנה לפני מעצרו. אילו רצה בלס להשפיע על עדים או להעלים חומר-חקירה, היה לו מספיק זמן לעשות זאת לפני מעצרו.

היו מישפטנים שחשדו כי בקשת המישטרה למעצר של שיבעה ימים היתה כעצם תרגיל מזהיר של פסיכולוגיה שימושית. היה ברור כי אם יקבל בלס, כמו כל אורה, את כתב-האישום נגדו ברואר, כשאליו מצורפת בקשה למעצר עד תום-ההליכים, יהיה הדבר מגוחך. אולם אם יובא בלס לבית-המישפט ממרתף-המעצרים, כשהוא מלווה בשוטר, יהיה לשופט קל הרבה יותר לגזור עליו מעצר עד תום-ההליכים.

אחרי שהחליט השופט אריה אבן-ארי לעצור את בלס עד תום-ההליכים היו בידי סניגוריו שתי דרכים להתנגד למעצרו. הם יכלו לערער לבית-המישפט העליון, או לבקש עיון חוזר במעצר

האשה איזבל בלס, בלונדית יפה דוברת אנגלית, באה זו הפעם הראשונה לבית-המישפט. היא ישבה רחוק וחיכה רק כשהזכירו את אחת החברות של בעלה, ששמה: "איזבל".

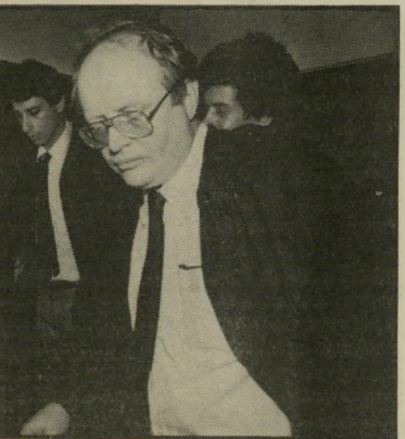
הנאשם בלס נראה רגוע ולאנגטי כרגיל. הוא חייד לעיתים נאים וחיבק את כתב הטלוויזיה ששוחח איתו שיחה ארוכה. אחרי המישפט אמר לסניגוריו: "תחזיקו מעמד!"

אם יש במיקרה זה מקום למעצר עד תום-ההליכים.

בריון הציגה התובעת מיכתבים שניסה בלס להבריח מהכלא לשר-המישטרה, תמליל של שיחה בה ניסה מקורבו של בלס להשפיע על

בניגוד למה שהיה נהוג עד כה, לא ביקש אורי סלונים את רחיית הדיון כדי ללמוד את החומר. הוא ידע כי בכך יגזור על בלס מעצר של חודש ימים לפחות, ללא כל צורך. לכן לא ביקש מבית-המישפט לדון בחומר הראיות, אלא רק בשאלה

לקוח, מוכנה התביעה להסכים לכך רק אם הנאשם יישאר במעצר. ומאחר שלסניגור אין עדיין עילות-טיעון, הוא נאלץ להסכים. וכך נותר הנאשם במעצר. בהסכמת סניגורו, עד שיספיק עורך-הדין ללמוד את החומר.

הסניגורים עורך-הדין יעקב ויינשטיין, רוט טען לפני בית-המישפט כי אין ראיות לביסוס כתב-

זמר שרעבי איך לאכור?

כמעט מכות

כשתשרר הטלוויזיה בליל שבת את התוכנית זימרת הארץ עם אהוד מנור. יזכר בזעזע שרעבי בהקלטת התוכנית, ולא בשימחה רבה.

בתוכנית, שתיווד הפעם למלחין דניאל סמבורסקי, משתתפים מירי אלוני, חנן יובל, יזהר כהן, נתנאלה, ורדינה כהן, דני ליטני, בזעזע שרעבי ועוד.

התוכנית, שהוקלטה באולפני הרצליה, כמעט שלא הגיעה לידי סיום. תחילה התקשה שרעבי ללמוד את מילות השירים שעליו לשיר, והוא הוקלט שש פעמים. בשעות הלילה המאוחרות היה הצוות אמור להקליט את בתו של המלחין בניצוח אחד משריו. הצוות, שכבר היה עייף, שקל אם לרחות את הקלטת השיר של הבת. אז התפרץ בעלה בקריאות גנאי לעבר שרעבי, הוא צעק לעברו שיתחורר לאמריקה, תלונן שאת כל הערב ביבזו עליו, כשהוא מתקשה ללמוד את מילות השיר ועוד.

שמואל אומני, בעלה של מירי אלוני, התערב במריבה ודרש מהתנו של סמבורסקי שיתנצל לפני שרעבי. זה לא הסכים, ופרצה מהומה. חנן יובל החזיק בשרעבי כדי שלא יתפרץ לעבר הנתן. שרעבי, שנפגע מקריאות

הגנאי נגדו, התקשה לשיר את שירי הסיום עם כולם, ולא נרגע במשך שעות רבות. בתום התוכנית התנצלה אשתו של סמבורסקי לפני שרעבי ולפני כל הצוות על החתן העצבני. את התוכנית הפיל חיים מלובן.

להיאבק נגדו, למרות העובדה שערון מלא תפקידים אחרים במחלקת החדשות.

צלג לקרפין

השבוע שידר הכתב לענייני מישפט של הטלוויזיה, אמיר שביב, ידיעה הקשורה בפרשת השב"כ. נאמר בה כי קצין במילואים טוען כי יש לפתוח בוועדת חקירה, כי לדעתו השיר יצחק שמיר היה צריך להתנצל לפני האלוף איציק מרדכי על העוול שנעשה לו, וכי האלוף מרדכי לא יעבור על העניין לסדר היום.

למחרת בבוקר, בישיבת הבוקר של מחלקת החדשות, הסתבר ליושבים סביב השולחן כי "הקצין הבכיר" אינו אלא חבר הכנסת רן כהן, וכי לידעה ששודרה היו נגמנות פוליטיות ולא צבאיות, כפי שזה נשמע בערב קודם לכן.

שביב סיפר בישיבת הבוקר כי הוא הודיע למיכאל קרפין, עורך מבט, שהקצין הבכיר הוא רן כהן, וקרפין לא ראה לנכון לשנות את הידיעה ולהפוך אותה מצבאית לפוליטית, כפי שהיה צריך להיעשות.

השבוע היכה קרפין שנית. הוא שידר בפתח מהדורת מבט כי חברי הכנסת מכנים את מעשי הרתים "חומיניזם". במהלך מהדורת מבט לא הוזכרה הידיעה שנית. הסתבר שכל הידיעה היתה המצאה של קרפין.

קרפין אמר לסיים את תפקידו בעוד חודשיים, וכבר עתה נשמעים בחדרו של מנהל הטלוויזיה, חיים יבין, קולות הדורשים שלא להאריך את החוזה של קרפין לשלוש שנים נוספות.

רזניה אנטלר

שידור

בתוכני הרשות איך מדברים בראשון?

בפרושה חדשות של רשות השידור, עסקו השבוע במישחקיה הכדורגל במכסיקו.

מנכ"ל רשות השידור, אורי פורת, מתח ביקורת על סיגנונו של השר יורם ארבל. פורת אינו מבין מרוע אמר ארבל "חלפו להן 20 דקות", או "חלפו להן 30 דקות". זה נשמע, לדעתו, כאילו חלפו להן בנחת הדקות, בעוד שמי שרואה את מישחקיה הכדורגל רואה שהדקות אינן חולפות להן כך תלם.

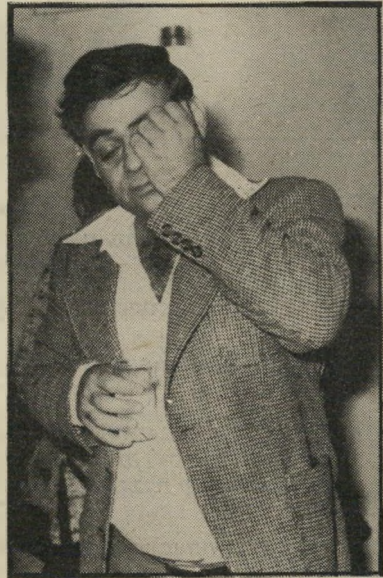
גם למישפט של הוסיא את הכדור מן הרשא, טוען פורת, אין הסבר הגיוני. "איוה מין סיגנון זה?" שואל פורת.

מנהל הטלוויזיה, חיים יבין, יצא מייד להגנת עובדיו. הוא טען שאין זה הולם למתוח ביקורת על סיגנון של שדר. שדריה הספורט, לדעתו, עושים עבודה מצויינת, ונותנים חיים לשידוריהם ממכסיקו. וכשמך של בדיחות הרעת הוסיף שסיגנונו של ארבל הוא הסיגנון הנפוץ בארץ, ואין מה לעשות אם בראשון לציון מדברים שפה אחרת.

מנהל התוכניות

בשבוע הבא יתקיים מיכרו נוסף לתפקיד מנהל חטיבת התוכניות בטלוויזיה. בראש הוועד דה הנוכחית יעמוד יור' רשות השידור, מיכה ינון.

יוסי צמח, בימאי ומפיק בטלוויזיה, ועוד אדם היצוני, שאינו עובד רשות השידור, הגישו את מועמדותם לתפקיד. זהו המיכרו השני

מנהל צמח עיסקה?

בחודשיים האחרונים. במיכרו הראשון, שנערך לפני יותר מחודש, הגישו את מועמדותם אביטל מוסרנזון, נתן כספי, חיים גיל וצבי גורן. אלי ניסן, שהגיש מועמדות, כלל לא הגיע למיכרו.

בראש הוועדה הקודמת עמד רוני פייני שטיין, שהחליט על דעת חברי הוועדה כי אף אחד מהמועמדים אינו ראוי לתפקיד. ברשות השידור מהמרים על יוסי צמח. מה גם שלחצים כבדים מופעלים על הוועדה מלישכת שריהנינון, הממונה על ביצוע חוק רשות השידור, לטובת צמח.

השמועות מספרות שמינויו של חיים יבין כמנהל הטלוויזיה הותנתה בכך שצמח יקבל תפקיד זה.

טלתרום בטז בשבט

היור' הרתי של רשות השידור, מיכה ינון, הגיש השבוע הצעה להנהלת הרשות. ההצעה: שהטלוויזיה תערוך טלתרום ביט"ו בשבט, לכבוד שיפור נוף הארץ.

ינון, המקפיד על כללי-נוהל תקינים כעבודתו, הגיש את הצעתו כמיכתב למנהל הטלוויזיה, חיים יבין, וזה העבירה למנכ"ל רשות השידור, אורי פורת.

בנהלת הרשות נשמעות ריעות האומרות כי מיכצ'התרמה שמארגנת הטלוויזיה אינו נועד לנושאים שכאלה. הטלוויזיה מארגנת מיכצ'ה התרמה לזקנים, לילדים חולים, לילדי קמבודיה ועוד. מיכצעים כאלה, אומרים בנהלת רשות השידור, נועדו לעזור לאנשים במצוקה. ואילו לנושא של ינון צריכה לראוג הממשלה. שיפור נוף הארץ הוא עניין לתקציב-ממשלה, ולא לתקציב-יהודה של אורח-ישראל.

נראה כי יור' רשות השידור, העומד לסיים את

מאותו שופט שגור על כך. עורכי-הדין החדשים של בלס, יהודה ויינשטיין ויעקב ויינרט, החליטו לאחד התלבוטיות רבות לבקש עיון מחדש. ככך שמרן לעצמם את האפשרות לפנות בעתיד לערכאה גבוהה יותר מכיוון שגם על החלטתו החדשה של השופט המחוזי אפשר לערער לבית המישפט העליון.

אלא שהם נתקלו בקושי מישפטי. עד היום היה מקובל כי בקשה לעיון מחדש במעצר צריכה להתבסס על עובדות חדשות שקרו מאז המעצר הראשון. מכיוון שכאן הוגשה הבקשה מייד לאחר צו-המעצר, לא השתנה עדיין מאומה. על כן הסבירו הסניגורים לשופט את גישתם החדשה למעצר עד תום-ההליכים.

הם הסבירו כי בגלל החומר הרב בתיק, החליטו לפצל את ההליך לשני שלבים: בראשונה טענו נגד המעצר עצמו, בלי להיכנס לראיות שבתיק. רק לאחר שהחליט השופט לעצור, למרו הסניגורים את התיק כולו וביקשו עיון חוזר, עלי-סמך חומר הראיות שבתיק.

למעצר עד תום-ההליכים נדרשים כמה תנאים. ראשית, יש לשכנע את בית-המישפט כי יש בידי התביעה ראיות טובות ומשכנעות לאשמתו של הנאשם, שהוא עדיין בחזקת חף מפשע. לשם כך יש ללמוד היטב את כל הראיות בתיק.

אבל לא בכל עבירה נוהגים לעצור עד תום ההליכים, גם אם חומר-הראיות בתיק הוא משכנע מאוד. בעבר היה נהוג לעצור עד תום-ההליכים רק במיקרים יוצאי-דופן. למשל באשמת רצח, שבה מחייב החוק עצמו לעצור עד תום-ההליכים. בתי המישפט בקעו על גם במיקרים אלו, ויש להסבירם יש לעצור עד תום-ההליכים, וכן בעבירות של אלימות קשה. אבל לאחרונה הפך מעצר עד תום-ההליכים כמעט לעניין שבשיגרה, ואפילו נאשמים בעבירות צווארון לבן נשלחים למעצר דרך קבע. כך קרה לאברהם גינדי, לאבי צור ולמשה פרוסקו, ששוחררו רק עליידי בית-המישפט העליון.

העילות המיוחדות, המצדיקות מעצר עד תום ההליכים, גם בעבירות אחרות, עליפי הפסיקה:

● יש חשש מבוסס כי הנאשם עלול לשבש הליכי מישפט;

● יש חשש של ממש כי הנאשם ימלט מהארץ;

● חומרת העבירה מצדיקה את מעצרו של הנאשם.

הריון בעילות אלה אינו מצריך את לימוד כל חומר הראיות, וניתן לעשותו על אתר. אולם עד היום נהגו לשלב טיעון זה יחד עם הטיעון על חומר-הראיות בתיק, בגלל החשש כי לא יאופשר עיון מחדש ללא נסיבות חדשות.

ההלכה של אילון

סניגוריו של בלס הפכו את הסדר. אורי סלונים טען נגד עילות המעצר הפסוקות, ונכשלו. אז באו הסניגורים החדשים וביקשו מבית-המישפט לעיון מחדש במעצר, מכיוון שאין ראיות טובות ומשכנעות בתיק, ובאין ראיות כאלה אין עילה לעצור את הנאשם.

השופט אבן-ארי קיבל את טענת הסניגורים וחייש הלכה. הוא התיר להם לטעון נגד המעצר, למרות העובדה שלא היו בידיהם נסיבות חדשות. אם יחליט השופט כי שוכנע בכל זאת להשאיר את בלס במעצר עד תום-ההליכים, יערערו בוודאי הסניגורים על כך לבית-המישפט העליון, ואם ימשך בית-המישפט העליון לנהוג עלי-פי ההלכה שקבע השופט מנחם אילון במיקרים של אבי צור ואברהם גינדי, יש סיכוי טוב שגם בלס ישוחרר.

האישום. עורך-הדין יהודה ויינשטיין טען שיש לאפשר עיון מחדש בבקשה למעצר עד תום-ההליכים, גם כשאין נסיבות חדשות. אילנה אלון

תפקידו בסוף מרס, מנסה להטביע בצורה כלשהי את חותמו על רשות השידור, ומכאן ההצעה.

מאחורי המיקרופון

מיצער פיזמונים ממוחשב

בגלי צה"ל עוברים לעידן המחשב. מתחילת שבוע הבא ישודר מיצער-פיזמונים יומי ממוחשב. כל יום, משעה 1 עד 2 בצהריים, יידרגו מאזיני. שיתקשרו עם אולפן גלי-צה"ל את להיטי הקיץ. כל יום ישודרו 10 שירים ושלוש שירים נוספים לשיפוט המאזינים. למחרת, בשעת השידור, כבר יצער המיצער הממוחשב, לפי טבלת היום הקודם, שאותו הכין המחשב.

בשל הקושי הכרוך בדירוג ידני, היה מיצער-הפיזמונים משודר אחת לשבוע. עכשיו, בעזרת המחשב, ישודר מיצער פיזמונים יומי, בתקופת החופש הגדול.

צ'פר נוסף: בין המדרגים יוגרלו מדי יום פרסים יקר-יערך. את המיצער הממוחשב עורך ומגיש אברי גלעד.

מאחורי המירקע

המאבק נמשך

במחלקת-החדשות בירושלים ממשיכים להיאבק בחנן עזרן.

ריכוז במחלקה ערכו מסע-הכפשות נגדו כמשך זמן רב, עד שנאלץ לעזוב את תפקידו כעורך ומגיש חדשות-הלילה. הם ממשיכים

רק "ח'טורס: גולאש הונגרי

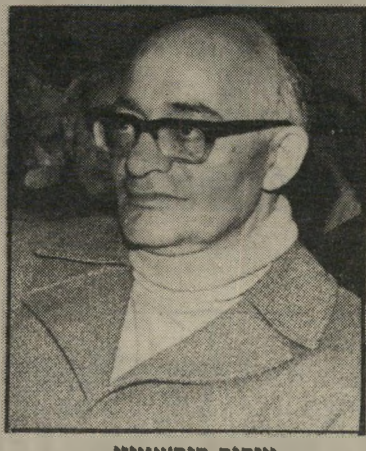
ביום לבורפסט. בראש רשימת-המועמדים עמד הפעם יעקב אזימליר. הכתב הפרלמנטרי של הטלוויזיה, מילה טובה אחת על הגוש הקר מוניסטי בטלוויזיה שקולח כנגד עשר כתבות ביומונים.

אזימליר, כתב מהימן וחסר-פניות, שזכה כבר מזמן בכינוי "האגל", בגלל גישתו המיק' צועית-עניינית. שאין בה שמץ של הנפנות או חיסול-חשבונות, נעתר בשימחה להזמנה.

הוא פנה לטלוויזיה, ריווח על ההזמנה והמתין לתשובה. בינתיים הוטרד עליידי עמיתים, שביקשו לדעת אך הצליח להשפיע על בורשטיין ולזכות בטלוויזיה. הם לא ידעו כי אזימליר לא נקט שום יוזמה ואף לא חלם לפנות לבורשטיין ולבקש הזמנה.

השבוע קיבל את התשובה: הנהלת רשות השידור סירבה לממן את רמי הטיסה מישראל עד לגבול ההונגרי, כפי שמתחייב מתנאי ההזמנה (מרגע שנכנס האורח לטריטוריה קומוניסטית, מכוסות כל ההוצאות עליידי המזמינים). פירושה של התשובה היה ברור: רשות השידור מסרבת להזמנה הקומוניסטית.

במיסדרונות הטלוויזיה אומרים כי לסירוב יש סיבה אחרת: מאז שמבקר-המדינה מתח ביקורת על ריבוי הנסיעות של עובדי הרדיו והטלוויזיה לחו"ל, החליטה הנהלת-הרשות להמעיט בנסיעות, עד יעבור זעמו של המבקר.

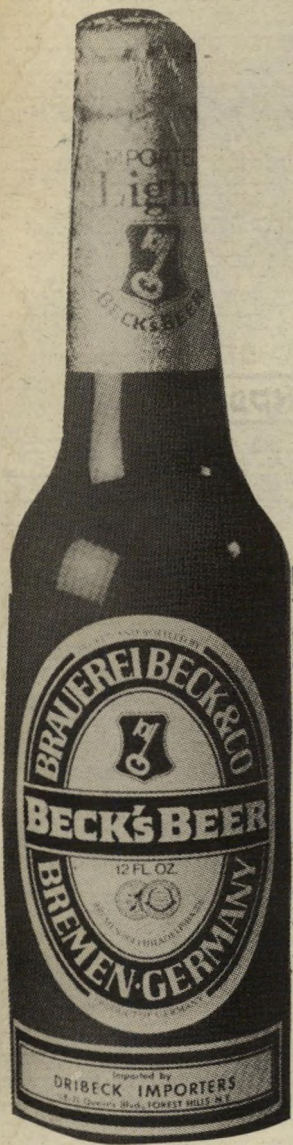

מזכיר בורשטיין מי ישלם?

הנשק הסורי של דק"ח, במגעיה עם אנשי התיקשות, הוא נסיעות-חינם לגוש הקומוניסטי.

דובר המפלגה, עוזי בורשטיין, המופקר על אירגון הנסיעות ועל בחירת המועמדים, עוסק בימים האחרונים באירגונה של מישלהת"כ

בירה בק'ס

המפתח לעסקים

היבואן:
י.ד. עסקים

טל. 03-830784 03-826167

אל תתגרשו ללא הסכמה

"הלב" - עמותה לגירושין בהסכמה
טיפול על-ידי אנשי מקצוע מיומנים
עד קבלת הגט!

מחירים נוחים
"הלב", רחוב: של היים חדשים, 1600-1930
טל. 02-422153

איתורית-צגית עד עכשיו היא רק דברה אליך מהיום היא גם כותבת לך

חדש!

כן. "איתורית-צגית"

מגלה לך את הדרך לעשות עסקים טובים -
בלי רעשים מיותרים.

אתה מצמיד אליך מרכז תקשורת קומפקטי, יעיל ו... שקט. שקט.

★ **שתיקה שווה זהב:**

עסקים עושים בסודיות מוחלטת ולשם כך אין תחליף לחידוש של הצגית.

★ **100% קליטה:**

כל ההודעות שלך מופיעות בכתב על הצגית ונשמרות בזכרון. כך אתה בטוח
מפני אובדן הודעות, מונע שגיאות ברישום ההודעה (אם נתפסת בלי עט ונייר
או בתוך סביבה רועשת), ומוסיף לבטיחותך בעת קבלת הודעות בנסיעה!

★ **זכרון של פיל:**

12 הודעות שונות נשמרות בזכרון (ואתה פטור מרישומן הידני) ובהודעה אחת
תוכל לקבל עד 352 סימני כתב! (זוהר הרבה מאוד בשבילך!).

★ **שריקת פתיחה:**

אם תרצה, תוכל לקבל התראה על הודעה באמצעות צפצוף או נורית, ולנוחותך
- תאורה לקריאת הודעה במקום חשוך.

★ **דפוס ודאר אלקטרוני:**

תוכל להשתלב עם דאר אלקטרוני בארץ ובח"ל וגם לשלב מדפסת לקבלת
הודעותך גם בדפוס.

★ **היום זה היום:**

התקשר אלינו כבר היום: 03-7549177.

יותר קשר: הוסף למערך התקשורת שלך עוצמה חדשה -
"רב-תדר-ג'ונסון": הקשר האלחוטי המהיר ביותר בעולם!

כל הקשר! קבוצת אתורית - ארלחורוב 1 רמת גן 03-7549177

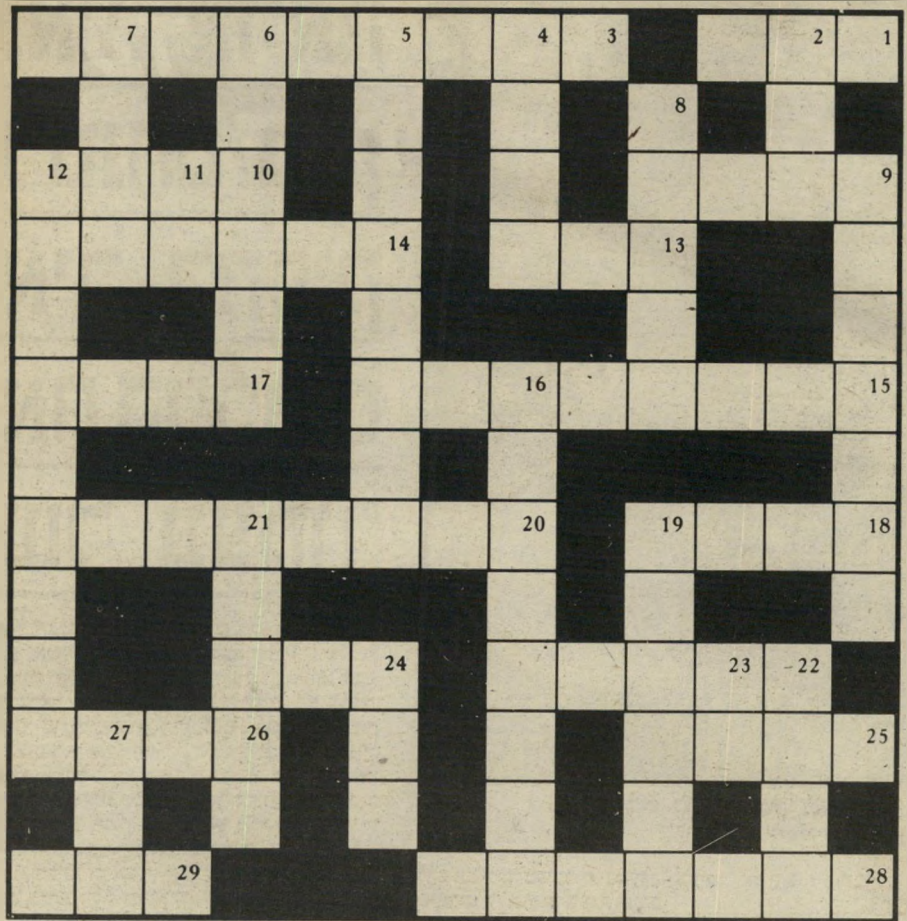

ליכטמן • צופתי • ניני

אית 7 יום פינוקים נשיים אצל אלישבע חיימובסקי.

יפייך בידיך קחי פסק זמן, ובואי להתפנק • עיסוי פנים וגוף • התעמלות פנים • איפור ולימוד איפור • טיפולים בשיטת ה-FACE BUILDING • טיפול קוסמטי בשיטות חדשות
בפרטיות. בשיא הפינוק, באווירה רגועה. רח' פרנקפורט 7, ת"א טל. 03-249415 (הכניסה מרח' ז'בוטינסקי 20)

מסריגון

- מארוזן:**
- (1) לא הגיע בזמן, כי בדרכו נכנס לפרס (3).
 - (2) טעה במושג (3).
 - (3) ההערכה היא: העולם צנוע; (5,4).
 - (4) עונה בכאב (4).
 - (5) יגיל בגיל (4).
 - (6) מוטות תינוקות (6).
 - (7) עורך במישטרה ובסוהר (4).
 - (8) חיפש אבן בחושן (5).
 - (9) בחכמה או בטיפשות? (3,4).
 - (10) כן-אדם מתייף בעליה (2).
 - (11) במחזה שלו, מה יש משלף — כך גרונמן (5,4).
 - (12) סיפור מזור על כוח עליון (4,4).
 - (13) מצא אישה במיטה (3,3).
 - (14) הלוי בתמורת, בכלי כמובן (5).
 - (15) מלחין טוב וחרוץ (4).
 - (16) מאתים ועשר (2).
 - (17) בניקורה הבהירה המלכה את הנקודות המסויימות (3).
 - (18) באלוהים, איזה מפרץ? (3).
 - (19) טעה במושג (3).
 - (20) זו שתמיס לב רואיה, היא היפה מכולן (3,3).
 - (21) זו שנה טובה לפני קבע הסטאנט מן (4,4).
 - (22) תפילה בדרך (4).
 - (23) כשייגמר הצבע, יהיו מכות? (4).
 - (24) קרלו לוטש עיניים בשחך קנית אחרת (5,3).
 - (25) נתנה עינה בנוכרים, אבל זה בסדרו (5).
 - (26) חזרו עם אבנים טובות (3).
 - (27) הטיל בראש המיצער (4).
 - (28) שדולה של איש אפריקאני (4).
 - (29) קופנהגן בכל המובנים (4,3).
 - (30) אם המיפעל יפנה לו עורף, יאחז בנשק (3).
 - (31) ישנה רצה כינור (3).
 - (32) רואה את עתידו בתנועה (4).
 - (33) בהופעת הרוגמניות נתברר שמשלמים יותר בשביל פרגיות (6,2).
 - (34) מיטות תינוקות (6).
 - (35) עורך במישטרה ובסוהר (4).
 - (36) חיפש אבן בחושן (5).
 - (37) בחכמה או בטיפשות? (3,4).
 - (38) כן-אדם מתייף בעליה (2).
 - (39) במחזה שלו, מה יש משלף — כך גרונמן (5,4).
 - (40) סיפור מזור על כוח עליון (4,4).
 - (41) מצא אישה במיטה (3,3).
 - (42) הלוי בתמורת, בכלי כמובן (5).
 - (43) מלחין טוב וחרוץ (4).
 - (44) מאתים ועשר (2).
 - (45) בניקורה הבהירה המלכה את הנקודות המסויימות (3).
 - (46) באלוהים, איזה מפרץ? (3).

פתרון תשבוצופן 2545

המשך מעמוד 9) אמרו לי: „אנחנו נאלצו לצערנו לתתם על צרמער“ הגבתי: רגע, רגע, עכשיו כבר הצלחתם להמם אותי! אני חושב שאתם עומדים לעשות טעות שתטיל אתם על המישטרה! ענו לי: „אנחנו מצטערים, אין ברירה“.

רק אז פניתי לעורך-דין. לקחו אותי לתחנת-מסובין. זה קשה להסביר, את הלילה שביליתי שם. לא האמנתי שזה קורה לי.

בבוקר באו לקחת אותי לבית המישפט. פיתאום, מבלי להכין את עורר-הדין שלי, מוציאים הרים של „חומר הסו“ ומבקשים הארכת מעצר ל-10 ימים נוספים. אני שומע שמא שימים אותי במירמה, כשחודר ובזיוף — לא פחות! אחר-כך, אני שומע את השופט מאשר את הארכת המעצר.

אדרים בא לבית-המעצר

את עליה! אין לי מושג מי העי ליל עליי. בעצם יש לי מושג, כמה הנחות.

אני לא חושב שישבו ותיאמו נגדי, אבל פעלו כאן כמה אינטרסים פוליטיים וכלכליים, שראש-העיר הנוכחי מפריע להם לפעול כאוות-נפשם.

בכל אופן, היום אני כבר דוחף לחקירה ולסיום התהליך. אני זקוק לזה: אני חייב להתמודד עם האימרה העממית ש„אין עשן בלי אש“.

המצב כיום הוא שהחקירה נמשכת, ואני מנסה לחזור ולתפקד כראש העיר. אני לא רוצה לדעת מי נחקר, על מה ומתי. אני עומד לרשות המישטרה, אבל אני חייב להמשיך ולתפקד. אני נתקל, תוך כרי תיפקוד יומימי בחוקרים. פגשתי היום בעיריה שניים שלושה.

איך הגבתי? אמרתי להם שלום. האמת היא שקשה להחליט כיצד להתנהג במצב כזה. נמנעתי מלגולל את כל הסיפור בטלוויזיה, אף-על-פי שהזמנתי לשם. אני ממעט ככל הדי אפשר בתיקשות, כי אני חושש לי גרות את המישטרה על-ידי יחסי-צינור. אין לי גם עניין ליהפך לקרבן ולקבל כזאת תרמית לעולמים.

אני מעוניין לעשות את עבודתי כי שקט ושהמישטרה תעשה את עבודתה. מובן שחלות עליי הגבלות. למשל: אסור לי לדבר עם הנוגעים בדבר. ביקשתי מעורכי-הדין שלי שיבקשו מהמישטרה שמות. לא קיבלתי עד עצם היום הזה, אף שם אחר של אדם שאסור לי לדבר איתו, מלבד שניים שלושה אנשים, המרכזיים בפרשה.

אני המיקרה הראשון של ראש-עיר שנעצר לחקירה, ואני צריך לרעת להתמודד עם זה. קשה לי לתאר לעצמי איך זה יהיה. אלבין ז'ל? גינדי ז'ל? אני לא גינדי ולא אלבין. לא התעמקתי בפרשיות האלה, מכיוון שאלה מערכות כלכליות, אבל אם מדברים על ריבוי הפרשיות האלה לאחורונה, או אני חושב שהמדינה צריכה לעשות חושבים.

האם הכוונה היא להרוס את התרמית שלנו? האמון של הציבור? נמנה כאילו הכל מתמוטט — רומא!

אין ספק שגיבורי הפרשיות האלה עברו מצוקה נפשית נוראה. לכן חלקם נשכרו.

אני שמח להיווכח שיש מאחוריי מישפחה חזקה. כנראה גם תחושת הצדק והעוול נותנת בי כוח, חיווק. גם אנשי הסניף המקומי של המיפלגה מעודדים אותי. רפי אדרי, יושב-ראש הסיעה בכנסת, הצליח אפילו לקבל אישור מיוחד לפגוש אותי במשך 10 דקות באברכיבניר, ולראות שאני בסדר.

קיבלתי טלגרמה מגד יעקובי, חי זוקים מאורי גורדון ונחום פסה. יצחק נבון עורר אותי מאוד, השבוע, בפגישת-עבודה בינינו. צילצלו אלי גם רבים ממיפלגות אחרות: פינחס גולדשטיין, אהרון אברחאצירא. אנשים עוצרים אותי ברחוב ואומרים לי: „אנחנו איתך! אנחנו מאמינים בך“.

אין בי שום טינה, ואינני נוטר. אני רק מקווה שזה יהיה מהר וקצר, ושאתחיל מעמרי.

דרייפוס וקפקא

מביאים אותי פיתאום לאביר כביר. המושג „אברכיבניר“! כחבר בעמותה למען הסוהר ביקרתי פעם פעמיים בבתי-סוהר.

שוב — להוריד את החגורה, השעון.

אזולאי בית-המישפט אנחנו מאמינים בך!

אשתי עוד היתה בפאריס. לא ידעה מכלום. הבן שלי מתחתן בקרוב. אבל הופתעתי לטובה מאברכיבניר של היום. הם הגיעו סוף-סוף לתפיסה, כי עצור הוא עדיין חי-משפט. רק צריך לנמנע ממנו חופש להסתובב. כנראה, בגלל התקרמים של מעצרים של אנשים ידועים, דלק האור 24 שעות בתא שלי.

בהתחלה הייתי עם מישהו בחדר, במשך היינו ארבעה. כולם ידעו מי אני. לא היה מישהו שם שלא ידע שיש ראש-עיר ככלא. אתה שומע שם הכל. שומע עצות, דרך הקירות: „את ההירואין היית צריך להעביר ככה ולא ככה...“

היה חגיגשבעות. במשך שלושה ימים הייתי מבודד לחלוטין מהעולם החיצון — לא עורך-דין, לא מישפחה — אף אחד לא הורשה לבקר.

הצלחתי לגמור שישה ספרים שם. איזה ספרים? שני רומאנים של הרמן הסה, עיתונות — כולל העיתונות עליי, שמתמנות שלי מופיעות בעמודים הקידמיים... מעניין שהצלחתי להתרכז בקריאה. כל הזמן הזה חשבתי על כך שעברתי שני מישפטים — הארכת מעצר ועירעור על-יך — מבלי שניתן לי להוציא הגה מפי, והרי לא האשימו אותי בבועילת קטינה!

הרגשתי שזאת עליה, מעין דרייפוס וקפקא. אני לא חושב שזה קרה מפני שאני לא יודע לשחק את המישחק הפוליטי. מישחק פוליטי הוא גם שרות לציבור. בסדר — מאבק-כוח והתייעלות, ולא רק ליכוד כזה.

שכרתי את עורכי-הדין דויד ליכאי

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
בע"מ
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 5-6-790114 רש' מס' 21 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

אנדרי קונצ'לובסקי:

„אני אראה

למנחם גולן

איך להפיק

את הסרטים

של עצמו!

לרגע נדמה שהאזניים מטעות אותך — אנדרי קונצ'לובסקי, כימאי מאהביה של מריה ורכבת לחופש, טוען שיש לו חלום: לבוא לישראל ולהפיק כאן סרט. להפיק, לא לביים. איוה סרט? מוקדם מדי לספר. אבל הוא מוכן לגלות דבר אחד: הוא רוצה להפיק בתנאי שמנחם גולן יביים: „אני רוצה להראות למנחם שאני מפיק יותר טוב ממנו כשכיל הסרטים של עצמו. הוא רוצה לעשות סרטים מהר מדי. ואני אומר לו — לאט, לאט. תנוח חמש דקות, ואז תצלם.”

כך סיפר לי אנדרי קונצ'לובסקי, על המירפסת של ביתהמלון קרלטון, לפני שלושה שבועות בקאן. היה זה בערב הבכורה החגיגית של רכבת לחופש, שהקרנתו בישראל החלה גם כן באותו שבוע והוא הגיע במיוחד כטיסה ישירה מטוקיו, שם נערכה הקרנה מוקדמת של הסרט לעיתונות. הוא הגיע בלי מנוחה, ללא שינה, ולמען האמת — אפילו בלי מיכנסים. לכן התנצל, הלך לקנות מיכנסים, איחר לראיון, אבל לא ביטל אותו.

ייט, דהימורנאי ואריק רוברטס תפקידים המנוגדים לאופיים

לישון יספיק מתי שהוא, בעוד כמה חודשים. בינתיים ידיו מלאות עבודה, ולא כמולדתו. הוא אחד מבנייהמול שהצליח לעזוב את ברית המועצות בלי מריבה קולנית (כמו שעשה טארקובסקי, החולה היום בפאריס). לקונצ'לובסקי, כעמיתו הפולני כז'וז'ף זאנוסי (שמבשרים על בואו לירושלים), יש הכישרון לא רק לעשות סרטים כי אם גם לתמרן החוצה והביתה משני צידי מסךהברזל. זאנוסי הוא ריפלוטמט זהיר, קונצ'לובסקי, כמותו, בעל כושרהישרות וקסם אישי עצום. אשתו הצרפתייה יכתה אותו ברשות לחיות לפעמים בחוץלארץ, והפעמים הפכו להרגל. כסך הכל מרגישים השילטונות הסובייטיים בנוח כשיש

בימאי קונצ'לובסקי (ממושמק) עם רחל גולן הלך וחזר, משני צידי מסךהברזל

להם נציגים מכובדים במערב. כעיקר אם הם שומרים על נימוסים ועל פיהם. דוגמה: האם ברכת לחופש כיוונת למצב פוליטי מסוים, שבו החופש הוא רק אשליה? תשובה: „כל מה שאומר לך לא יהיה נכון. אין בעולם מצב לא פוליטי. זה לא אומר שכדי לנקוט עמדה פוליטית צריך להצהיר הצהרה גדולה. סיפורו של קורוסאוה עשוי להתרחש במאה ה-17, כמו בתקופתנו. לא שיניתי את התסריט המקורי במהותו, למרות העובדה שעברתי איתו גילגולים ועיבודים. רציתי לשמור על המימד הטראגי שלו. הרי קורוסאוה עושה שקספיר בקולנוע.”

קונצ'לובסקי אינו מפונק. קיבל כאהבה את החוב המוסרי לאמן היפאני הרגול ועבר קשה לממש חלום, שבריאיותו של קורוסאוה לא עמדה בו. מאז נודע על התסריט, שהחזק כאן שאין לה הופכין עליידי חברת אמבסי, לטש אליו עיניים יותר מעשר שנים. שלח שליחים. פרנסיס פורד

רוברטס. „את השניים האלה בחרתי דווקא משום שמעולם לא הופיעו בתפקידים דומים. ג'ון וייט התנגד בהתחלה, אבל שוכנע לבסוף. אריק רוברטס? הוא ילד כישרוני במת. כליכך לא דומה לעצמו.”

הסרטה קפואה. קונצ'לובסקי מודה שהיה קר, היה קשה. אבל לא יותר קשה מאשר לביים סרט, כל סרט. זה המיקצוע. מה שהיה מפחיד ממש היו המינהרות: „הן היו עמוקות, ארוכות, אפלות ומצחינות. והנורא מכל — לעולם לא ידעתי אם השחקן שלי, שנעלם בתוכן כשהוא רכוב על רכבת רוהרת, אכן ייצא מהן חי, בריא ושלם.”

„נישמתי היתה פורחת כל אימת שהרכבת היתה צוללת לתוך המינהרה. הייתי יכול רק להתפלל שאראה אותה יוצאת. והעיקר — את השחקן שלי.”

— השחקנים לא פחדו? „בוודאי פחדו. אבל

„הוא רוצה לעשות סרטים מהר מדי

ואני אומר לו: תנוח חמש דקות!”

אין כמו האמריקאים. הם מתוחכמים, מתקדמים ומשוכללים. הכפילים שלנו לא נועדו רק להחליף את השחקנים הראשיים. הם נועדו להדגים לשחקן שאין לו ממה לפחד. להסביר לו מה בר ביצוע ומה הומנה להתאכרות.”

ואף על פי כן היה הסרט זול יחסית — 8 מיליון דולר. „אחת המעלות של קאנון הם התקציבים הנמוכים. בעיניי, זוהי ערובה לחופש אישי ביצירה. נשמע משונה? אבל ככל שהתקציב עולה, אני מרגיש יותר מחוייבות להחזיר יותר כסף לקופה. יותר כסף משמעו שהמפיקים יותר אוכססיביים, יותר שולטים כן, יותר מלכותל בשבילך. פחות כסף — יותר חופש.”

לפי המישואה הזאת הוא מביים לפחות עוד ארבעה סרטים בשביל קאנון. האחד, אנשים ביישנים, שכבר דיבר בו; השני שאותו גמר כבר, דואט לאחד עם ג'ולי אנדריוס, אלן בייטס ומקס פונסידורו, לפי להיט היאטרלי ידוע של תום קמפינסקי (אותו קמפינסקי, שבשם מישפחתו נקרא המלון המיוחס ביותר בברלין); השלישי — סדרת טלוויזיה על איליהממון ומשפחתו, גטי הגדול; והרביעי — חקירה על אזרח מעבר לכל חשד. בגירסה האמריקאית עם אל פאצ'ינו.

אבל הוא לא יותר על מישרת מפיק אצל הבימאי גולן: „הוא אדם שהתחיל משום דבר, אבל יש לו אף טוב וטעם טוב. הוא צריך מפיק טוב!”

קולנוע

פסטיבל ירושלים

המלכפונים בשער

הקורבן - נמל קורבן לתעלולי ההסצה

ובכן, סליחה תקלה. הסרט האחרון של אנדרי טארקובסקי (העולם הזה 18.6.86) לא יגיע לפסטיבל ירושלים, משום שהעותק היחיד המתורגם לאנגלית נסע לאמריקה כאופן רחוף, כדי להתייצב אצל פרנסיס פורד קופולה להקרנה פרטית. אם יפוש המאסטרו את חסותו עליו, יש סיכוי שהסנדק מסדרנצ'סקו יוציאו לאור בארצות-הברית בצורת אירוע, דוגמת נפוליאון של אבל גאנס, שאותו איורר קופולה מן הנפטלין. אבל גם נוסטאלגיה (ראה שערן בעמוד הסמוך) הוא תרגיל חשוב מספיק להכרת טארקובסקי.

מה שמקווים שלא ילווה בהפתעות של ביטולים היא נוכחות האורחים, שהבולטים ביניהם, הבימאי כז'וז'ף זאנוסי (שנתן השמש השקטה), הבימאית ההונגרית אריקה סאנטו (אליזיום) אכסל קורטי (ברוכים הבאים לווינה) אניישה הולאנד (קציר הזעם), לא לשכוח את האורחים החשובים האחרים — התל"א אביביים העולים לירושלים בהמוניהם, ואשר פסטיבל-ישראל, שחגג בעיר הקודש לפני שבועיים בלבד, ראה אותם חוזרים כשירות אדירות לתליאבי מדי לילה, אחרי ההצגה.

חמליץ

לסרטים המוצגים

בפסטיבל ירושלים

ברצועת החוף בינתיים מתחילה, לאירישמת, עונת המלפפונים. הסרטים המתחדשים אינם ראויים לתשומת-לב מיוחדת: הבוסטונים של ג'יימס אייבורי לא ניצל משיעמום טוטאלי, לא בעזרת הופעתם של ואלנסה רדגרייב וכריסטופר ריב, רומאן בברלין הוא דקאנדנס חסר-שיניים של הבימאית ליליאנה קאוואני.

האירוע היחיד החשוב מעבר לכל חשיבות אחרת הוא עדיין הקרנת שואה במסואון תל-אביב, בתיקווה שהחופש הגדול יספק זמן די והותר לממונים על מערכת-החינוך לחייב את הכללת סירטו של קלוד לנצמן בלימודי-החובה בתוכנית-הלימודים.

תדרוך

חובה לראות

תליאביב: שיגעון של לילה, נשיקת אשת העכביש, הטנגו האחרון בפאריס, ראן, זיכרונות מאפריקה.

ירושלים: נשיקת אשת העכביש, זיכרונות מאפריקה, שיגעון של לילה.

חיפה: מסע-עסקים של אבא, נשיקת אשת העכביש.

תליאביב:

*** **ראן** (דיזנגוף 3, יפאן): אחד הסרטים הגדולים של זמננו, בלא כל הגומה. מאסטרו יפאני מעניק טיפול נוסף וכמה רבדים נוספים לסיפורו הטראגי של שוקספיר על מלך שיכור כוח המנושל מנכסיו עליידי יוצאי חלציו.

*** **שיגעון של לילה** (גת, ארצות-הברית, מוצג גם ברון, ירושלים): פקיד מרובע חוצה את הגבול בתוך נגיורק ומגלה את הטיורף האורבאני וחוסר-האונים של היחיד.

*** **נשיקת אשת העכביש** (דיזנ-גוף 1, בראזיל, מוצג גם ברון, ירושלים) ובשביט, חיפה): כדאי לראות בעיקר כדי לעקוב אחרי גידולו של שחקן קולנוע ותיאטרון נפלא ושמו ויליאם הרט שאפשר לראותו גם בהקרנה מחודשת של כחום הגוף). זהו אחד המרתקים והמעניינים בשחקני ארצות-הברית, המעניק עומק, אנושיות וסימפטיה לדמותו של הומוסקסואל פאראנואיד.

עדנה פיינרו

דומיציאנה גורדאני: למשוגעים בלבד

באותם המקומות לפני 200 שנה. אפשר אולי להשוות לזרם התודעה בסיפרות. (איטליה).

נוסטאלגיה

זהו סרט שמתאים רק למשוגעים לקולנוע. המור כנים לשבור את הראש כדי לפענח סמלים. לעקוב אחרי התרח"שיות מיסתוריות המתנהלות בקצב איטי ביותר ולזכור כל הזמן את זהות הבימאי אנדרי טארקובסקי. רוסקי עד עומק נישמתו. שעשה את הסרט רחוק מן הבית. העלילה שקשה מאוד לעקוב אחר התפתחותיה. מספרת על סופר רוסי שבא לאיטליה לכתוב ביוגרפיה על מלחין בן ארצו. ששהה

סיפור טאיפה

צאי קין: משבר תרבותי

הרבים אשר נדרשים כתוצאה מכך. חלון של הקולנוע הטיוואני הצעיר. (טאיוואן).

אחת ממניי הפסטיבל בירושלים. סרט מאופק, רגיש ונבון. המציג את המשבר החברתי והמוליטי של טאיוואן דרך סיפור אהבה בין גבר צעיר המתלבט בקשר לעתידו לבין מזכירה. מסורת עתיקת יומין לצד גילויי אמריקניזם מתמשט; עימות דרמטי בין רגש לשאפתנות; הקושי של אומה לקפוץ בעת ובעונה אחת מתרבות מסוימת אל תרבות אחרת. והקורבנות

שירלי אן פילד וגורדון וארנקה

אולוגי דרך אביו החולני של הגיבור. המ"קמקק בישועה שתבוא מן הממון. (אנגליה).

המיכבסה היפהפיה

סאטירה בריטית חריפה על הידרדרות הצעירים באנגליה ועל הניוון המכרסם בנוער האנגלי המובטל ממעש. שגולש למאשיים קיצוני מתוך שיעמום. ועל החיוניות השאפתנית של בני המהגרים הרוצים לתקוע יתד בתוך אדמת הממלכה המאוחדת וחלומם הוא להחזיר לילידים הלבנים כגמולם ולהפכם לעבדיהם. הבימאי סטיבן פריארס (הפגיעה) מטפף רעל אידי-

עוברת אורח

סאנדרין בונר: ללא מיסגרת

כאשר אינו מחמיא לה. כאילו ביטלה כל מחיצה בינה לבין דמותה בסרט. (צרפת).

הבימאית הצרפתית א"נייס וארדה עוקבת בעקשנות בלתי-מתפ"שרת וכמעט תיעודית אחרי נערה צעירה. המחליטה לפרוש סופית מכל מיסגרת חברתית. תהליך הבידוד ההולך וגובר סבי"כה מתואר בריאליזם אכזרי. אין כאן אמילו חיבה למין האנושי ולעולם שבו התבצרה. סאנדרין בונר (לחיי אהבותינו) מדהימה בכוננות ללכת עד הסוף בתפקיד הזה. גם

סילביה צאנג אי ציאק: סינה-רומאן

צואי הארק. רץ במהירות כפולה ומכופלת ומפיק קומדיה מטורפת. (הונג-קונג).

שנחאי בלוז

מן הסרטים המשעשעים ביותר בפסטיבל. לכאורה. מלודרמה סוח"טת דמעות לפי כל חוקי הסינה-רומאן. עם פריזיות דומעות מתחת לגשר. כאשר האוייב ממצץ את העיר. עם מגישות מיקריות שבהן הגיבורים אינם מזהים זה את זה. עם נערות פרויבנציאליות תמימות וטובות-לב המני"עות מן הכפר לעיר הגדולה והרועשת שכולה חטאים על גבי חטאים. אלא שהבימאי

חיו ומותו של בליזופ

דבורה קר ואנטון ואלברוק: השיא

את האשה האידיאלית. לצידה: רוג'ר ליוויסי והשחקן המנוח אנטון ואלברוק. (אנגליה).

אחד השיאים של הקר"מדיה הבריטית וחוש ההומור האנגלי בקולנוע. דרך הקריירה של קצין בצבא הוד"מלכותו. מתחילת המאה ועד למילחמת"העולם השניה. מוצגת בהומור רב הרוח הבריטית: הם כל-כך אטומים. שאינם מבינים שהובסו בקרב. ממשכיכים להילחם ובסוף מנצחים" הבימאים פאואל ופרס"בורגר יעילים. השחקנית דבורה קר מגלמת

נערת הבר: מברחה לעת מצוא

פיס, מן האחד לשני. כדי להסביר עד כמה קשה להם לחיות עם עצמם. (שווייץ).

שטח הפקר

אלן טאנר. מבכירי הבי"מאים של שווייץ. חוזר פעם נוספת לקיפאון הריגשי ולמשיטת הרגל המוסרית והערכית של החברה המערבית. כפי שזה משתקף ב"ארץ ההרים המושלגת. המהווה בעצם הת"גשמות חלומות בני המערב. ארבעה זוגות עוסקים. במודע ושלא במודע. בהברחות ב"איזור הפקר שבין צרפת לשווייץ. והסרט נע באיטיות העשויה להרגיז חלק מן הצר-

צוקר בינבי

מריאנה זגברכט: הזדמנות לאשה השמנה נת ג'ואנה הר השיגה בסרט מרתק ורגיש זה תוצאות ויזואליות וירטואוזיות. (גרמניה).

סרט כזה אפשר לעשות כנראה רק בגרמניה. ורק בימאי בעל רגישות ניכרת. כמו פרסי אדלון. יכול לצאת ממנו בשלום: איך כובשת אשה שמנה ולא מושבת את ליבו של קונדוקטור צעיר ורענן. בלונדי נאה המועסק ברכבת התחתית. מפלוא שהסרט אינו הופך להיות מנוחך אף לרגע. מריאנה זגברכט זוהרת וקורנת מאושר בריגע"השיא של הרומאן. הצלמת המצויי-

גוסטאבו אנאגריטה: רחוק ממארקס

המופלא של מארקס וגם את המתח המרתק של סרט פעולה אמריקאי. (קולומביה).

עת למוות

אף-על-פי שזכה במרס הגדול בפסטיבל הסרטים בהוואנה. קשה להתלהב ממנו. הסיפור נכתב על-ידי נארוסייה מארקס לפי מתכונת קלאסית של מערבון. גיבור הסרט יוצא מן הכלא. בו בילה שנים ארוכות על הריגת אדם בדו-קרב של אקדחים. חוזר לכפר שבו נולד והתבגר, ומוצא שמבקשים שם את נפשו. מושגים של גבריות ונאמנות ניצבים למיבחן. אבל הבימאי חורחה עלי טריאנה. חסר גם את המימד המיסטי

האנוט

פרדריק פורסיית: מחווה אירופית לאמריקה את הסיפור. פרדריק פורסיית מגלם את הסופר הנאבק ברשעים. (ארצות-הברית).

פרשיה ספק אמיתית ספק דמיונית מחייו של מחבר סיפרי-המתח הא"מריקאי הגדול דאשיאל האמט. סרט שאינו בשר ואינו חלב - תערובת בין מחווה אירופית של ויס ונדרס לסיפור ולקולנוע הניע רצים עליו לבין הזוהר הציבעוני הנוצץ. שנד"חס לתוך הסרט על-ידי המפיק פראנסיס פורד קופולה. לפי מסורת הקולנוע ההולרי וודי. למרות זאת. יש בסרט הרבה דמיון ואווירה. גם אם קשה להבחין ביד המנווטת

סופי מארסו: קשה להאמין לה

מבנות המאפיה. ז'ראר דפארדייה משתטה בגלל סופי מארסו. קשה להאמין. (צרפת).

מישטרה

אכזבה גדולה. אחד הי"בולטים בקולנועני צרפת של השנים האחרונות. מוריס פיאלא (לכל אהבותינו). נופל בכל הפחים האפשריים. וחסר את העוצמה שבחשיפת העצבים שמתחת לעורם של הגיבורים. מה שמתחיל כסרט ריאליסטי פשוט על עבודת מפקח. הנלחם במאפיה תוניסית בפאריס. גולש למעין מלודרמה המנסה לחקות את "הקולנוע האפל". ללא הצלחה. כאשר השוטר מתאהב באחת

טוקיו גא

ונדרס בעקבות אוזו: הצלחה חלקית

סרטינו טוב יותר את יאסוזירו אוזו. אבל אולי את ונדרס יוכל להכיר. (גרמניה).

טיול לא מאורגן בעולמו הפרטי של ויס ונדרס. המרבה להג על יפאן ועל יפאנים. על חיי היומיום ועל הפילוסופיה של יפאן. מקדיש מקום נרחב למי שבעיניו. ובעיני אהבי קולנוע רבים. בגרמניה ובעולם המערבי. ייצג בקולנוע את מני מולדתו - בימאי הקולנוע היפאני הנודע יאסוזירו אוזו. קשה לומר שאחרי הקינת הסרט הזה יבין הצופה הישראלי (שלא ראה את רוב

והקשר בין הפידיון היומי לבין היוצר אינו מתבטא כלשהו סופרים מוגרל. וגם אם יופיעו כל-הסופרים-כולם במרי המשוור, יחתמו על ספריהם ויחזרו הקדשות מבריקות לקונה האלמוני, דבר לא ישתנה, שכן 12½ האחוז, חלקו של היוצר, כפי שנחלק בהר סיני, ייש" אר מיוצרי אף אם תוכפל פי עשרים כמות הספרים הנמכרת בשבוע זה, שלא לדבר על המיסים הגבוהים הנת" בעים מאיש הסיפורות. זה הודוע כטיפש-הכלכלי שאין שני לו בשום מיגור אחר של המשק.

לעיתים רומה כי אילו היה זה מכובד וריווחי לערוך שבוע האין העברי, היו המר"לים ששים להסיר את סיפריהשירה ולהניח על דוכני המכירה אקדחים, משתיקייקול ופצצות-מיצור, ובלבד שלא להיתקל במבט המאשים של הסופר: המנוצל הגדול והנשרד העיקרי של חג הספר. כאותו מוסף מעריב מובאים, כצ" פוי, דבריו של בנימין סלע, המוזכר הכללי של התאחדות המו"לים, המציג, כתמיד, את הענף כולו כבלתי-ריווחי, לא לפני שהוא מצטרף בנושא שוד הסופרים. ואולם, כאשר הוא קובע כי "גם באר"ב ובאירופה רק מעט מאוד סופרים חיים מסיפורות", הוא אומר דבר שהוא בפירוש איננו נכון. סלע מסיים את דבריו באומרו כי "הגיע הזמן ששבוע הספר שמושב אליו המונים יהפוך לפרוייקט ממלכתי שינתן לו סיוע גדול יותר מהמשלה". כמו אין די בסיוע הכפוי על מחברי הספרים. יורשה לי להעיר באוזניו של מר סלע כי בסיוע של כמעט 100%, דוגמת זה הניתן על-ידי הסופרים עצמם, אין סיכוי שיוכה מהמוסדות הממלכתיים; שהרי מוסדות אלה אינם מאוישים ביפניפנש אלא בסוחרייסוסים של ממש, דוגמת מנכ"ל משרד-האוצר, עמנואל שרון, שלא מכבר אף הציע "לעודד" את מצוקתו הכלכלית של הסופר כדי לקבל יצירות הנכראות כייטורים ובכאב. שמעון צמרת ■

פתח תיקווה

מי שעניין הציונות יקר לו, חייב לשאול את עצמו שאלה נוקבת: מה היתה הציונות בעבר ומה היא כיום? האם היתה הציונות. כפי שחזרנו ואמרנו בדיוננו. תנועת-יחרור לאומית של העם היהודי? או שמא היתה הציונות מעין ניסיון-מעבדה שבו ביקש. שר היסטוריה" נסתר לבחון את הקבוצה האנושית הנקראת. העם היהודי, לבדוק ולראות מה קורה לעם קטן בעל מורשת רוחנית ומוסרית גדולה כאשר הוא מפוזר במשך אלפיים שנה בעמים ובכל מקום הוא מיעוט דתי ולאומי? מה קורה לו כשהוא תוזר לארצו. מקים מדינה משלו והופך בה לזובי שאלות אלה. אותן מציג אריה לובה אליאב בפרק האחרון של סיפורו החדש, לב חדש ורוח חדשה (הוצאת עם עובד), די בהן כדי לעורר היהודים נוגים. אבל את מחבר הספר שלפנינו הן דווקא מעודדות לאופטימיות כאשר לעתיד מדינת היהודים. חזונו מועיד לישראל לא-יפחות מאשר "שלמות אמיתית ויעד מרהיב".

תאמרו: חלומות. אבל לובה אליאב כבר צפה גם את זאת מראש. סיפורו מסתיים כציטוט משל טשרניחובסקי: "שחקי שחקי על החלומות. / זו אני החולם שח. / שחקי כי בארם אמין. / כי עורני מאמין כך". מה נאמר ומה נדבר? אשרי המאמין. חיים ■

דברים בשם אומרם

לא פרת תרבות

הקולנוע, להבדיל מהתיאטרון, המי חול והמוסיקה. אינו פרת-תרבות קרדי שה.

מתוך חוברת הצעות הוועדה לתרבות ולאמנות של מפלגת העבודה

אליהו נאווי, ראש עיריית באר-שבע, שכר דירה בתל-אביב, ועל מקומו מתגוששים שלושה מועמדים בטכסיסים מוזרים

3 אוחזין בנעיר

מפ"ם, בשילטונה האיתן של מפא"י. ראשה-העיריה הראשון, רודר טוביה, הרוח, ובמקומו נבחר זאב וריוי ממפ"ם. קואליציה זו התפרקה אחרי שנתיים, כאשר נציגי הציונים הכלליים, אחד פליישר, נענה לחיזוריו הנמרצים של יעקב חלפון וערק למחנה מפא"י. אבל במפא"י עצמה נתגלע קרע. ואף לא אחד מהצדדים לא היה רוב.

נאווי, השופט שעבר לפוליטיקה, ירש את כן את מקומה של ועדה קרואה, וייתכן שגם יפנה את מקומו לוועדה כזאת.

בבאר-שבע, ככל אופן, נזכרים היום בפליישר, ששמו הפך מושג, ומנסים לנחש מי יהיה הפליישריסט הבא. לעריקה פוליטית אין קוראים בעיר

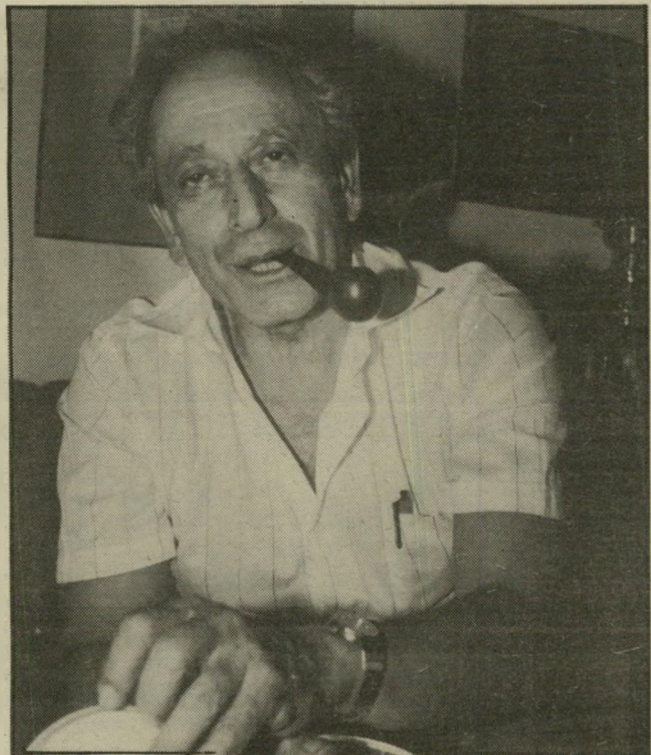
בישיבת המועצה, השבוע, הוא אף הודיע שיעתיק את מקום מגוריו לתל-אביב, שם שכר דירה ברחוב בארי. נאווי, בעל הארשת הפילוסופית המהורהרת, שהגיע לבירת-הנגב מתל-אביב לפני יותר מ-30 שנה כדי לשמש במקום כשופט, אינו מצליח להשכין שלום בין יורשיו. הרוב שיש במועצת-העיריה לאנשי מפלגת-העבודה ומ-קורבניה מתפורר לנגד עיניו. סגן רוצה לרשת אותו, גם בנ"ץ כרמל — שניהם חברי סיעה אחת, וגם זילברמן, יד ימינו.

בפגישה שזימן בשבוע שעבר עוזי ברעם, מוכ"ל מפלגת-העבודה, בנסיון למצוא מוצא מהסכך, השתתפו כרמל ונאווי. מוצא לא נמצא. וברעם המריא

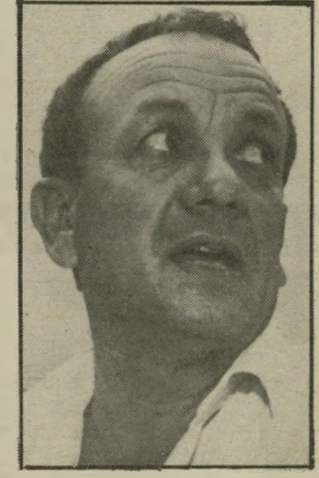
בלפור קיוויתי, הובטח תפקיד הסגן, וסגן נוסף נשמר לרתיים. וכאן מתחילות הבעיות. חובשי הכיפות טרם הכריעו ביניהם מי יהיה הסגן מטעמם. יש האומרים כי המישרה מגיעה לאליהו מרציאנו מהמפד"ל, המשמש כיום כראש המועצה הרחבת-כעיר. הטעם לכך הוא פרוזאי ביותר. בעבר כבר כיהן מרציאנו כסגן ראש-עיריה, וחסרים לו שלושה חודשים נוספים בתפקיד זה כדי שיהיה זכאי לגימלה ממשלתית.

מכל מקום, האיש האמור להכריע בין הניצים הרתיים הוא האדמ"ר אלעזר אברחצירא. נכדו הנערץ של הבאבאי-סאלי הנערץ, ויריבו המושבע של הבאבאי-כרוד הנערץ מנתיבות. האדמ"ר, כך אומרים, אינו שש להתערב בעניינים פוליטיים, אך גדול עליו הלחץ להכריע בין מרציאנו, יחזקאל וייזל — אף הוא איש-מפד"ל, אף שנבחר ממוס"מ כרשימת פועלי-אגודת-ישראל — ושני האגודאים.

הסקידים הבכירים במישרד הפנים ציפו לכל, רק לא לכך: אורי סגן, חבר מועצת עיריית באר-שבע מטעם מפלגת-העבודה, הצליח להחתים עוד 10 חברי-מועצה על הסכם קואליציוני, שלפיו יתמכו בו כולם בהצבעה לבחירת ראש-העיריה הבא. סגן, עסקן ותיק וח"כ לשעבר, הציג את עצמו כמועמד למישרה זו כבר מומן. בכך לא היתה כל הפתעה. המזור היה הרכבה של הקואליציה: שלושת נציגי סיעת אביב, שהיא זרוע של הליכוד, שני נציגי הליכוד, שני אנשי

מתפטר נאווי השופט-לשעבר אינו מצליח להשכין שלום

מועמד סגן עסקן אפרורי שהפתע

מועמד כרמל לשון קשה

מועמד זילברמן המועדף של משרד-הפנים

התחרות בין הרתיים אינה בעייתה היחידה של הקואליציה המזורה. אחר מחותמי הסכם, איש-הליכוד עמיה מאור, הגיש לא מכבר תביעה בבית-המשפט נגד וייזל, ודרש להשעות מחברותו במועצה. הנימוק: וייזל מתגורר מחוץ לבאר-שבע, ביישוב הכפרי מיתר, הודוע יותר כעומר ב'. כיצד יישבו שני אלה בקואליציה אחת? במישרד-הפנים יודעים עד כמה ההסכם של סגן הוא מופרך. מייד כאשר נודע עליו, התעוררה מחשבת-התוכנית להקים בעיר ועדה קרואה, תוכנית שרייפה באוויר מזה זמן רב. באחרונה היתה אומנם במישרד נטייה לזוותר לעיריה על חובותיה העצומים — יותר מ-34 מיליון שקלים — ולהניח לה להשתקם בעצמה, אך רעיון זה עלה בהנחה כי בעיריה תקום קואליציה אחראית ויציבה, בראשותו של בנ"ץ כרמל מהעבודה, היום מוזכר מועצת-המועלים, או בראשותו של משה זילברמן מאשל היום ממלא מקום ראש-העיריה. את התרגיל של סגן איש לא חזה.

נזכרים בפליישר

רקע למהומה בבאר-שבע הוא הודעתו של ראש-העיריה הוותיק, אליהו נאווי, על פרישתו, לרגל מינויו כראש המוסד החדש לביקורת-בתי-תורות. כדי למנוע כפלית-תפקידים, היה עליו להתפטר מהעיריה.

אגודת-ישראל, אחד מהמפד"ל, אחד מפועלי-אגודת-ישראל, אחד ממפ"ם. יחד עם סגן עצמו (העבודה), אכן יש לקבוצה רוב של 11 מושבים, מתוך ה-21. מחוץ לקואליציה נותרו ארבעת הנציגים האחרים של מפלגת-העבודה וכל ששת אנשי אשל, מיסודו של אליהו נאווי, המקורבת לעבודה. במילים אחרות: סגן נשט את מתנהו הפוליטי, איחר סביבו את כל הסיעות הקטנות וקטן, בתרגיל מזהיר, את המלוכה. האומנם? משקיפים מנוסים בבירת-הנגב גיחכו לשמע ההסכם. הילכו יחדיו אגודת-ישראל והמפד"ל, מבלי להסי-תכסף תוך יום? היסתר איש-מפ"ם עם אנשי-הליכוד? בעוד שאלות מנסרות בבתי-ההקפה בעיר, ה-11 כבר חילקו ביניהם את עור הדוב. שטרם ניצוד. לאיש-הליכוד, יעקב גרשפיל, הובטח תפקיד ממלא-מקום ראש-העיריה. להבדיל-ממפלגה,

לדרום-אמריקה, למושב האינטרנציונל הסוציאליסטי.

כל אחד משלושת המועמדים וטע"נותיו עימו.

נגד סגן, רמות אפרורית שלא התבלט ככנסת העשירית, טוענים כי בגד בחבריו וביצע מעשה כלנתריסטי. אך עובדה היא כי במפלגת-העבודה לא גיבשו עדיין כל עמדה, לכן הרגיש עצמו חופשי לפעול למען עצמו. בבחירות. האחרונות הוא התמודד עם נאווי, ובסיבוב השני קיבל 47% אחוזים מהקולות — האם אין בהישג זה כדי להבטיח לו באופן טיבעי את התפקיד? נגד כרמל, יוצא רפ"י, טוענים על לשונו הקשה ויחסיה-אנוש המשוכשים שלו. הוא זוקף לזכותו חריצות וכושר-אירגון.

נגד זילברמן טוענים כי לא היה אלא נושא-כליו של נאווי. תומכיו רושמים לזכותו את יושרו, סבלנותו, רוחב-אופקו ונסיגונו הרב. הוא המועמד המועדף על אנשי-המיקצוע במישרד הפנים. אין הוא חבר מפלגת-העבודה, אך הוא מקורב אליה.

לתושבים הוותיקים בעיר הדרומית מוזכר מצב זה את האווירה ששררה בעיריה לפני יותר מ-24 שנים. אז מרדו נציגי המפלגות הקטנות, מחרות ועד

למבוגרים בלבד

למבוגרים בלבד

בואי לבקר בתצוגת חדרי הילדים הגדולה ביותר בארץ.

"YOUNG - מרס" מציג מגוון של 60 (!) דגמי חדרי ילדים ממיטב היצרנים באיטליה, גרמניה, צרפת, דנמרק ועוד. חדרי ילדים מחומרים משובחים, בגימור פורניר, שליף לק ועץ מלא. בואי לתצוגת "YOUNG - מרס". בשום מקום בארץ לא תראי חדרי ילדים במגוון כזה ובעיצובים כאלה. "YOUNG - מרס".

ילדים אוהבים לשחק בלהיות מבוגרים קטנים. תני לילדך להשתעשע בחפצים של "גדולים" ואין מאושר ממנו. קולקציית חדרי הילדים של "YOUNG - מרס" נתפרה בדיוק לגישה זו. מערכות הריהוט מעוצבות להפליא על פי קווים וסגנונות המאפיינים את המודרניים שבחדרי השינה של המבוגרים. כל זאת מבלי לפסוח על צרכי המיוחדים כגון: ספריה גדולה, משטח עבודה לתחביבים, יחידת מחשב וארון סטריאו.

YOUNG

סדן

תל-אביב הרצל 158 חיפה הרצל 52 באר-שבע דרך חברון 4 ירושלים הרצוג 61 (גאנז לשעבר) תפן (מעלות) חנות המפעל, אזור התעשייה.

המחיר 2.50 שקל חדש (כולל מע"מ)
שנה 50

העולם הזה

מספר 2547

י"ח סיון תשמ"ז, 25.6.1986

אשה אחת נשארה בארץ

אשה שניה חיה איתו באמריקה

בבכר

מעדי'יק

את

הנכר

עיתונאי
אהרון בכר